

Truyện Ái Tiểu Tình Nhân

Contents

Truyện Ái Tiểu Tình Nhân	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	12
4. Chương 3	20
5. Chương 4	27
6. Chương 5	34
7. Chương 6	40
8. Chương 7	47
9. Chương 8	55
10. Chương 9	62
11. Chương 10	68
12. Chương 11: Vĩ Thanh	76

Truyện Ái Tiểu Tình Nhân

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hắc bang, bá đạo ôn nhu công x đáng yêu khả ái dụ thụ, 1x1, HE. Editor: Vân DuNhân vật chính: C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-ai-tieu-tinh-nhan>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Reeeeng_Reeeeng

Tiếng chuông báo hiệu tan học vang lên. Sau khi chào giáo viên, bên trong lớp học bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Một số tụm lại tán dóc, một số lo thu dọn cặp sách, vài tên học sinh còn lấy gel tóc từ trong cặp ra, bôi bôi trét trét lên đầu tạo kiểu vô cùng ấn tượng.

Ái này đều hào hứng lên kế hoạch ăn chơi, ngoại trừ thiếu niên ngồi ở hàng ghế cuối cùng, gương mặt trước sau vẫn duy trì một biểu cảm lạnh lùng, không ý cười.

Mỗi lần nhìn thấy hắn đều là một dáng vẻ đơn độc, không trò chuyện cùng ai, trừ những trường hợp bắt buộc, nhưng cũng rất kiệm lời.

“Kiêu ngạo, quái gở, khó gần.” là những gì bạn học hình dung về hắn. Tuy rằng có nhiều người nhìn hắn không vừa mắt, thậm chí muốn tìm hắn gây hắn, nhưng rốt cục vẫn chưa có một ai dám động thủ.

Trong trường có lời đồn, mỗi lần có người hẹn hấn ra ngoài thách đấu thì cho dù đối phương có cao to khỏe mạnh hay khí thế hùng hực đi nữa, chỉ cần bị ánh mắt sắc nhọn ấy lạnh lùng liếc qua liền bị dọa đến hai chân run rẩy, bỏ chạy trời chết.

“Này, lát nữa tính đi đâu chơi?” Nam sinh vừa mới chỉnh chu xong ngoại hình hỏi.

“Tao biết một quán bar mới mở, lát nữa sẽ dẫn tụi mày tới.”

“Nhưng chúng ta còn chưa đủ tuổi, vào được không?”

“Yên tâm, tao có người quen ở đó.” Nam sinh ra dáng đại ca vỗ ngực khoe khoang. Đột nhiên liếc thấy cái người vừa mới thu dọn xong sách vở, chuẩn bị rời khỏi lớp, liền lên tiếng gọi.

“Quý Thiếu Ân, có muốn đi cùng tụi này không?”

Quả nhiên, Quý Thiếu Ân không hề có phản ứng, hấn vờ như không nghe, cũng không quay đầu lại nhìn mà mở cửa đi thẳng ra ngoài.

“Điên à! Gọi hấn làm gì?”

“Đúng vậy, hấn căn bản không để ý đến ai, thật không hiểu là cái hạng người gì.”

“Hấn cho dù đứng yên bất động cũng khiến người ta cảm giác có một luồng gió lạnh ập đến. Tao còn không dám đến gần hấn, đừng nói là tiếp chuyện, đúng là khủng bố.” Người bạn học này sau khi nói xong vẫn còn cảm thấy kỳ lạ mà rung mình một cái.

Quý Thiếu Ân nghe được từ phía sau đủ lời bình luận, nhưng hấn cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, khóe môi hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt mang theo ý tứ khinh thường. Dáng vẻ đáng sợ nhất của hấn bọn họ còn chưa thấy qua, chỉ mới như thế này đã không dám đến gần, thiết nghĩ cũng không cần mất thời gian nói chuyện với bọn họ làm gì.

Hai tay cho vào túi quần, hấn chậm rãi bước ra khỏi cổng trường, nhưng vừa mới rẽ qua một góc cua đã bị ai đó đâm sầm vào.

“Ồi!”

Liếc xuống nhìn cái đầu màu đen nho nhỏ dán trên đùi mình, Quý Thiếu Ân không nói gì, chỉ lùi về phía sau một bước định đi vòng qua cậu bé, nhưng đột nhiên lại bị cậu ôm chầm lấy đùi, không cho hấn rời đi.

“Đền cây kem cho em!” Cậu bé cong miệng tức giận, âm thanh non nớt lên án.

Nghe cậu bé nói thế, Quý Thiếu Ân trờng mắt. “Buông tay!”

“Không buông, đền cây kem cho em!”

“Là nhóc đụng phải ta.”

“Ai bảo anh không chịu tránh, là anh để cho em đụng phải, không biết, đền kem cho em!”

Quý Thiếu Ân bước về phía trước, định mặc kệ cậu.

Cậu bé vẫn nhất quyết không buông tay, ôm lấy đùi hấn, giữ chặt không cho đi.

“Buông tay ra!” Quý Thiếu Ân gằn giọng.

“Dẫn em đi mua kem thì em sẽ buông.” Đứa bé ngẩng đầu lên, mỉm cười hết sức đáng yêu.

Kỳ thật Quý Thiếu Ân có thể dễ dàng gỡ đôi tay nhỏ xíu đó ra, sau đó xách lên như xách một con gà rồi ném sang một bên. Nhưng khi hấn đang tính làm như vậy thì đứa bé đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rạng rỡ cùng hai đồng tử đen lấp trong suốt khiến hấn như bị hút hồn.

Đừng sợ, trong đôi mắt đó chỉ có duy nhất một vẻ đơn thuần, trong sáng.

Cậu bé thấy đối phương trầm mặc không trả lời mà chỉ chăm chăm nhìn mình, liền mở miệng thúc giục.

“Anh? Kem của em.”

“Ồ đâu bán?”

“Đằng kia đằng kia!” Cậu bé lập tức nắm lấy tay Quý Thiếu Ân, kéo hắn đi đến cửa hàng kem.

Quý Thiếu Ân cũng không hiểu bản thân mình bị ma xui quỷ khiến gì lại cứ như vậy để cho cánh tay nhỏ nhắn kia nắm chặt mà chạy qua hết hai dãy phố, cuối cùng còn đi theo cậu đến ghế đá công viên gần đó ngồi xuống.

“Oa, ăn thật ngon, so với cái hồi nãy còn ngon hơn.” Trên gương mặt nhỏ nhắn cong lên nụ cười thoải mái, vươn ra đầu lưỡi liếm liếm môi. “Anh có muốn ăn thử một miếng không?”

“Nhóc ăn đi.” Hắn đem cái tay trước mặt mình đẩy trở lại.

Trời chiều chậm chậm ngã về tây, Quý Thiếu Ân nghiêng đầu nhìn đứa bé vẻ mặt thỏa mãn ngồi bên cạnh mình, đồng tử trong suốt tràn ngập ý cười, đột nhiên hắn cảm thấy trong lòng thật thanh thản, những dằn vặt mâu thuẫn tận sâu trong nội tâm như chợt tan biến.

Năm đó, đường chủ Xiết Vân Đường, cũng là cha của hắn từng hỏi hắn có tình nguyện trở thành sát thủ hay không, khi đó hắn còn rất nhỏ, tâm trí mơ hồ, không biết thực tế mình đã đồng ý một chuyện kinh khủng thế nào.

Cứ như vậy, sau nhiều năm được huấn luyện, Quý Thiếu Ân đối với chuyện giết người đã không còn chán chừ hay sợ hãi. Chỉ là sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, nhìn đối tượng đã bị mình giải quyết, ánh mắt không tự chủ mà hiện lên một tia áy náy, dù sao hắn cùng đối phương cũng không hề có thâm thù đại hận.

Mọi người đều gọi hắn là sát thủ mặt lạnh, nói hắn giết người không chớp mắt, lòng mày cũng không hề nhú lại, giống như thứ hắn giết không phải người mà chỉ là bóp chết một con kiến. Đối với hắn càng khâm phục, khen ngợi thủ pháp của hắn vừa bình tĩnh lại quyết đoán, chỉ cần hắn ra tay là một phát súng lấy mạng, động tác nhanh như chớp, khiến đối phương ngay cả bản thân chết như thế nào cũng không hay biết, thậm chí cả cơ hội cảm giác được nguy hiểm cũng không kịp đã tắt thở lìa đời.

Từ sau nhiệm vụ đầu tiên, Xiết Vân Đường nổi lên một sát thủ mà vừa nghe tên đã khiến người ta kinh hồn bạt vía – “Ánh”.

Khi hắn như một cái bóng bám theo người nào thì hôm ấy cũng là ngày chết của kẻ đó.

Nhưng có một sự thật không ai biết, hắn không phải tàn nhẫn máu lạnh, chỉ là không muốn cho đối phương phải chết một cách đau đớn khổ sở, coi như đây là ân huệ cuối cùng hắn dành cho đối phương, cũng là để giảm bớt sự day dứt trong lòng hắn.

Mặt khác cũng nhờ một chút day dứt lương tâm này mà hắn tự nói với chính mình, hắn vẫn có trái tim. Nhưng trước mắt hắn vẫn chưa có ý định rời khỏi Xiết Vân Đường, mục tiêu về tương lai của hắn còn rất mờ mịt, vì vậy hắn chọn cách tiếp tục ở lại trong tổ chức.

“Sao anh không nói chuyện?”

Thu hồi lại tâm tư, Quý Thiếu Ân một lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt thuần khiết ấy, không kiềm được mà thốt lên những nghi hoặc trong lòng. “Nhóc không sợ ta sao?”

“Tại sao phải sợ? Anh là người tốt nha! Còn dẫn em đi mua kem, không giống với Tiểu Hắc nhà kẻ bên, lần trước em muốn chơi với nó lại bị nó cắn, hại em bây giờ nhìn thấy nó là sợ.”

Tiểu Hắc? Quý Thiếu Ân khê nhướn mày, không ngờ tiểu quỷ này lại đem mình so sánh với chó! Nếu câu nói này được thốt ra từ miệng người nào khác, hắn đã sớm cho đối phương thấm thía cái gọi là ‘tai họa cũng từ miệng mà ra’.

“Anh không nói chuyện cũng không chịu cười.” Sau khi ăn xong, cậu bé lấy khăn giấy ướt từ trong túi ra lau sạch tay cùng với miệng rồi không kiêng dè người lạ mà đem hai ngón trỏ ấn ấn bên khóe môi hắn, khẽ kéo lên. “Cười đi!”

Hành động này khiến cho Quý Thiếu Ân mở to mắt, hoàn toàn không cười nổi. Thằng nhóc này quả thật không hề sợ hắn. Bên trong tổ chức nếu ai dám vô lễ với hắn như thế thì hai cánh tay kia nhất định đã bị hắn đem chặt bỏ.

“Anh à, cười một cái đi, đừng nhăn nhó.” Ngón tay nhỏ xinh nhẹ kéo giãn khóe môi của hắn, Quý Thiếu Ân theo thói quen khẽ nhún mày.

Quý Thiếu Ân không gạt tay cậu ra, chỉ im lặng nhìn cậu, cảm nhận hơi ấm từ đôi bàn tay nhỏ nhắn truyền tới, từng chút từng chút len lỏi vào trong lòng mình.

Hai người cứ như vậy im lặng nhìn nhau, mãi cho đến khi cậu bé nhìn thấy người đang đứng ngoắc tay gọi mình ngoài cổng công viên.

“A! Mẹ đến rồi. Anh à, em phải về, cảm ơn kem của anh nha.” Cậu bé cong môi cười, lễ phép nói lời cảm ơn, không giống bộ dáng khó dễ lúc va vào hắn khi này.

“Anh à, em tên Tiểu Thanh, tạm biệt.” Cậu bé vẫy tay chào Quý Thiếu Ân rồi xoay người hướng về phía mẹ mình mà chạy đi.

Nụ cười rạng rỡ đáng yêu, đôi mắt trong suốt không tạp niệm, dưới ánh hoàng hôn vàng rực lại càng thêm xinh đẹp thuần khiết, dường như chỉ còn thiếu mỗi đôi cánh trắng sau lưng nữa mà thôi.

Cậu bé xoay người đi, không nhìn thấy được đôi mắt lạnh lẽo của Quý Thiếu Ân thoáng trở nên dịu dàng, toát ra một ý cười như có như không.

2. Chương 1-2

Xiết Vân Đường là một tổ chức sát thủ bí mật hàng đầu, thi hành nhiệm vụ chưa từng thất bại.

Không ai biết sào huyệt của tổ chức này nằm ở đâu, thành viên có bao nhiêu người, lãnh đạo đứng phía sau là nhân vật thể nào.

Xiết Vân Đường mặc dù mang danh tổ chức sát thủ nhưng cũng chỉ giết những người làm nhiều chuyện ác, tội đáng chết. Tuy rằng Xiết Vân Đường chưa bao giờ lạm sát người vô tội nhưng cũng sẽ tuyệt đối không tha cho kẻ nào có ác ý, cố tình khiêu khích bang hội.

Mấy năm trước lúc Xiết Vân Đường vừa mới nổi lên soán ngôi tổ chức hàng đầu cũng có nhiều bang phái ganh ghét. Bọn họ khó khăn lắm mới nghe ngóng được phân đường của tổ chức này đóng ở ngoại thành cho nên quyết định nửa đêm lên vào tập kích, nào ngờ toàn bộ đều là cái bẫy do Xiết Vân Đường giăng sẵn.

Chỉ trong một đêm, tất cả những bang phái chống đối và các thế lực có liên quan đều bị nhổ cỏ tận gốc, tiêu diệt toàn bộ, thủ pháp nhanh gọn sạch sẽ không để lại bất kỳ một vết tích nào. Chuyện này khiến cho những bang phái từng có giao tình với đám người kia không khỏi bàng hoàng, đồng thời cũng mừng thầm vì khi đó họ đã không bị giật dây mà tham gia vào hành động tập kích.

Tin tức này mau chóng lan truyền rộng rãi, từ đó về sau uy danh của Xiết Vân Đường thủ đoạn tàn độc vô tình khiến mọi người vừa nghe qua đã biến sắc, nếu không có chuyện gì thì vẫn là không nên cùng họ đối đầu, cũng không ai dám đắc tội với họ.

Giới chức trách đối với tổ chức này có thể nói là vừa yêu vừa hận. Một phần vì bọn họ có thể dễ dàng nắm giữ những tư liệu mà cảnh sát không điều tra ra được, trong khi cảnh sát lại phải điều động rất nhiều nhân lực, bỏ ra rất nhiều thời gian tiền bạc vẫn không truy bắt được tội phạm. Mặt khác, mỗi lần Xiết Vân Đường hoàn thành xong nhiệm vụ, cũng đồng nghĩa với việc thông báo với công chúng rằng cảnh sát vô năng.

Mà bộ phận trung tâm trọng yếu nhất của tổ chức chính là “Mạng lưới tình báo Xiết Vân” đệ nhất trong giới.

Từ Hoàng thiên lão tổ cho tới con kiến, không ai có thể thoát khỏi mạng lưới tình báo được Xiết Vân Đường nắm giữ, đồng thời đây cũng là bộ phận tinh anh nhất, bảo vệ sự an toàn và bí mật của Xiết Vân Đường, khiến người khác một chút dấu vết cũng không điều tra được. Xiết Vân Đường kỳ quái đến độ nhiều người hoài nghi về sự tồn tại thực sự của tổ chức này.

Thủ lĩnh của bộ phận tinh anh này không ai khác chính là Quý Thiếu Ân, nhị thiếu gia của Xiết Vân Đường, một trong đệ nhất tam đại sát thủ của tổ chức – “Ảnh”.

Hắn tuy rằng trẻ tuổi nhưng khả năng xử lý vấn đề lại vô cùng khôn ngoan trầm ổn.

Năm hắn mười lăm tuổi, lần đầu tiên chính thức chấp hành nhiệm vụ, sự quyết đoán cùng thủ pháp nhanh gọn, chính xác, tàn nhẫn hoàn toàn khiến người khác phải khuất phục.

Mặc dù vậy, thời điểm hắn tiếp nhận Mạng lưới tình báo Xiết Vân cũng phải một phen tổn hao tâm lực để chứng tỏ được bản lĩnh cùng khí thế bức người khiến những thành phần ban đầu chống đối hắn không thể không cúi đầu, tâm phục khẩu phục hô to một tiếng “Nhị thiếu gia”.

“Thiếu Ân, làm sao vậy?” Quý Thiếu Quân vỗ nhẹ vào cái người đang ngồi thất thần trước màn hình vi tính.

“Anh hai...” Nhìn chàng trai có vẻ ngoài nhã nhặn nhưng thực chất bên trong lại là người cực kỳ máu lạnh vô tình, hắn hơi do dự không biết có nên nói với y hay không, nói ra e cũng vô dụng đi?

“Có chuyện gì cứ nói.”

Quý Thiếu Ân không lên tiếng, chỉ xoay màn hình vi tính về phía y.

Trên màn hình là ảnh được phóng lớn của một cậu bé mặt mũi thanh tú.

Quý Thiếu Ân đọc mấy dòng chữ trên màn hình “Kỷ Á Thanh, nam, tám tuổi, học trường tiểu học X, gia cảnh trong sạch, cha là phóng viên tòa soạn Y, mẹ là nghệ sĩ đàn dương cầm...”

Quý Thiếu Quân nhướn mày, hiếm khi thấy đứa em được mệnh danh là sát thủ mặt lạnh lại có biểu tình khản trương như thế này, không khỏi bật cười “Đừng nói với anh là em có sở thích luyện đồng nha?”

Y nhìn không ra dụng ý của Quý Thiếu Ân, nhưng một thanh niên mười bảy tuổi ngồi sững sờ nhìn ngắm bức ảnh cùng thông tin của một đứa bé da thịt trắng nõn, muốn y không nghĩ bậy cũng khó.

Phịch!

“Anh tự xem đi!” Quý Thiếu Ân lờm y một cái, quảng tập hồ sơ xuống, sau đó lại dời tầm mắt về phía màn hình tiếp tục ngắm nhìn.

Quý Thiếu Ân từ trong túi hồ sơ lấy ra một cái đĩa cho vào một cái máy tính khác, vừa mở tập tin vừa liếc qua nội dung ghi trên giấy.

Dữ liệu bên trong chiếc đĩa này là bằng chứng của Thanh Long Đường mấy năm qua cùng cảnh sát móc nối buôn lậu ma túy, còn có cả buôn người.

Tôi chỉ là một phóng viên nhỏ, trước đây tình cờ điều tra được, đối phương cũng đã phát hiện ra chúng tôi, e là bọn họ sắp tìm đến cửa.

Vợ chồng chúng tôi đã cùng đường không còn chỗ nào chạy trốn, kết cục ra sao âu cũng đã đoán biết được, nhưng dù thế nào cũng cầu xin các người hãy hứa với chúng tôi, giúp chúng tôi bảo vệ Á Thanh, đứa con trai duy nhất. Xin các người hãy chấp nhận yêu cầu này, tiền bạc không thành vấn đề, chỉ cần Á Thanh được bình an, xin các người.

Kỷ Dật Trần

Lâm Lam

Quý Thiếu Quân nhìn tờ giấy cùng đồng tư liệu, bỗng dưng cười phá lên “Cái gì thế này? Coi Xiết Vân Đường của chúng ta là bảo mẫu hay nhà trẻ? Anh còn không biết chúng ta đã đổi nghề, đầu ha ha...”

“Hừ! Nói chuyện với người không máu không nước mắt như anh cũng bằng thừa.” Quý Thiếu Ân nhíu mày, nhìn vào đôi mắt to đen láy của đứa bé trong hình, chính là đứa bé hai năm trước tình cờ va trúng hắn.

Khi điều tra tư liệu về Kỷ Á Thanh, nhìn bức ảnh chiếm hơn một nửa màn hình hắn liền bị đôi mắt kia thu hút, cảm giác giống hệt như năm đó.

Đôi mắt trong suốt thuần khiết như có thể tẩy đi mùi máu tanh trên người hắn.

Quý Thiếu Quân liếc nhìn bộ dáng khổ não của Quý Thiếu Ân, không khỏi cúi đầu trầm tư.

Muốn ủy thác nhiệm vụ cho Xiết Vân Đường trước tiên phải thông qua bộ phận quản lý đặc biệt, trải qua xác nhận thân phận sau đó mới được chuyển đến nội bộ nhằm tránh cho người ngoài phát hiện ra địa bàn của tổ chức.

Mà Quý Thiếu Ân hiện tại rất hiếm khi tiếp nhận nhiệm vụ sát, công việc chủ yếu của hắn là dẫn dắt Mạng lưới tình báo Xiết Vân, phụ trách huấn luyện ra những thành viên ưu tú làm nhiệm vụ dưới tay hắn, chuyên phụ trách điều tra, sưu tầm căn cứ những tư liệu mà thân chủ ủy thác, cung cấp những thông tin tình báo chính xác nhất cho tổ sát thủ.

Nhưng loại vụn vặt như thế này làm sao lại được tiếp nhận, hắn là không có khả năng được chuyển tới tổ chức nói gì đưa tận tay Thiếu Ân.

“Cái này sao lại ở chỗ em?” Quý Thiếu Quân nhìn cái người đang buồn bực sắp mất đi bình tĩnh, hỏi.

“Sáng sớm đã nghe tiếng cười nói ồn ào ngoài sảnh, em hiểu kỳ đi xuống vừa lúc phát hiện cái này được truyền tay xem như trò cười, ai nấy đều chế nhạo, em nhất thời tức giận lấy đi.”

Nhớ đến tình cảnh lúc sáng, cơn giận của Quý Thiếu Ân lại nổi lên.

“Có cái gì đáng cười, đây là chuyện liên quan đến mạng người, vừa rồi anh chính là người cười lớn tiếng nhất.”

Nghe những lời này, khóe môi của Quý Thiếu Quân lại không nhịn được ý cười, khẽ đặt tay lên vai em mình một cách tình cảm.

“Anh nói này Thiếu Ân, chẳng lẽ em quên công việc của tổ chức chúng ta là gì? Nếu nói liên quan mạng người, ban đầu là ai vừa mới mười lăm tuổi đã chấp hành nhiệm vụ, trong hai năm qua giết người vô số, lẽ nào những kẻ đó không phải người sao? Lại nói công việc chính của Xiết Vân Đường là giết người, không phải làm vệ sĩ, càng không phải bảo mẫu, em đừng có lẫn lộn.”

“Chính là biết mới tìm anh bàn bạc, sớm biết anh cũng giống bọn họ cười nhạo, em thà tự mình nghĩ biện pháp.”

Quý Thiếu Ân biểu tình phức tạp nhìn y, không tránh khỏi bắt đầu lo lắng, Xiết Vân Đường bang quy nghiêm khắc, một trong số đó là không được tụt tiếp nhận nhiệm vụ. Bản thân hắn là Nhị thiếu gia càng không thể biết phạm pháp, làm trái bang quy.

Xem tình hình thì vị đương nhiệm Đường chủ đang đứng trước mặt căn bản sẽ không đồng ý với hắn, lòng hắn lại thêm vài phần bất an. Nhìn chăm chăm vào đôi mắt to đen láy trên màn hình, hắn không khỏi tự trách bản thân mình bất lực.

Đột nhiên Quý Thiếu Ân đứng phắt dậy, hắn không lo được nhiều như thế, đám người kia thủ đoạn hung tàn, bắt hắn phải nhìn Kỷ Á Thanh chết hắn thực sự không làm được, cho dù có bị nghiêm phạt hắn cũng nhất quyết đi.

Quý Thiếu Ân nét mặt lộ ra vẻ kiên quyết, xoay người định rời khỏi.

“Ngồi xuống!” Quý Thiếu Quân trầm mặt, lạnh giọng quát.

“Em cứ như vậy mà đi? Em nên biết sau khi trở về sẽ có những hình phạt nào đang chờ.”

Hậu quả của việc tụt tiếp nhận nhiệm vụ, so với hình phạt phải chịu khi muốn rời khỏi Xiết Vân Đường còn đáng sợ hơn. Phải cho người đó nếm trải đau đớn thống khổ, để cả đời cũng phải hối hận vì đã vi phạm vào bang quy.

“Anh không giúp em cũng không chịu để cho em đi, cuối cùng là anh muốn thế nào? Người khác em mặc kệ, chỉ có nó là em không thể thấy chết không cứu.” Quý Thiếu Ân trừng mắt giận dữ nhìn Quý Thiếu Quân đang ngăn cản mình.

“Cho anh một lý do!” Đây là lần đầu tiên Quý Thiếu Ân lại tỏ ra quan tâm đến một người không quen biết.

“Hai năm trước khi gặp Kỷ Á Thanh cũng là năm đầu tiên em vừa mới chấp hành nhiệm vụ. Anh là người hiểu rõ nhất vì sao em lại hạn chế số lần thi hành nhiệm vụ, làm nghề sát thủ nhưng lại áy náy khi giết người e là cũng ít thấy qua đi.”

Quý Thiếu Ân nhếch môi, lộ ra nụ cười tự giễu tiếp tục nói. “Ngày ấy khi nhìn thấy nó, em có cảm giác trái tim mình được giải cứu, đứa bé có đôi mắt trong sáng thuần khiết như có thể tẩy đi mùi máu tanh trên người em.”

Quý Thiếu Ân cúi xuống nhìn hai bàn tay của mình. “Em chính là dùng đôi tay này để giết người.”

Khi hấn ngẩng đầu lên, đôi mắt lộ vẻ cầu xin mà Quý Thiếu Quân chưa bao giờ thấy qua.

“Thời khắc khi nhìn thấy Kỷ Á Thanh, tâm hồn em như được giải thoát khỏi gông xiềng ràng buộc, anh hai, anh có hiểu cho cảm giác của em không?”

Trừ khi là gặp phải những tình huống không thể giải quyết được Quý Thiếu Ân mới tỏ ra khấn trương. Nhưng từ sau khi hấn lớn lên cũng không còn thấy qua bộ dạng này. Quý Thiếu Quân nhíu mày, thần sắc phức tạp nhìn đứa em trai đang từng bước sa vào u mê.

“Thật sự muốn cứu nó?”

Quý Thiếu Ân nghe vậy liền gật đầu lia lịa.

“Biết rõ sẽ có hậu quả gì chứ?”

“Em biết.”

“Cho dù em biết thì đó cũng không đơn giản là chuyện của riêng em. Xiết Vân Đường nhận nhiệm vụ lần này nếu truyền ra ngoài sẽ bị người khác chê cười, đây cũng không phải là chuyện để đùa giỡn.”

“Anh thân là Đường chủ, nếu muốn ém nhem tin tức này cũng đâu phải chuyện khó.” Quý Thiếu Ân tỏ thái độ kiên quyết.

Xem ra hấn đã quyết lòng muốn đi, mà y cũng không thể trở mắt nhìn hấn bị bang quy trừng phạt.

Đúng là không nổi! Quý Thiếu Quân thở dài, trong lòng thầm tính toán làm sao đem chuyện này giấu kín, tuyệt đối không thể hé lộ ra tin tức.

“Đi đi!” Quý Thiếu Quân hướng mắt nhìn đồng hồ. “Từ sáng sớm anh đã nhận được tin Thanh Long Đường hôm nay sẽ có hành động, nếu em không nhanh chân một chút khả năng chỉ có thể nhạt được xác.”

Quý Thiếu Ân kinh ngạc, một lần nữa trừng mắt nhìn y.

“Anh đúng là ác ma. Cư nhiên lại giữ chân em lâu như vậy, chúng ta có còn là anh em không?”

“Anh đoán không đầy hai mươi phút nữa đứa nhỏ kia sẽ chết, em vẫn còn có thời gian để trách cứ, có vẻ như em không muốn đi cứu nó nhỉ.”

“Quý Thiếu Quân, nếu Kỷ Á Thanh xảy ra chuyện gì khi trở về em nhất định giết chết anh.”

Quý Thiếu Ân quát tháo xong liền lao ra khỏi thư phòng.

“Còn lại mười chín phút, nếu đã muốn ra tay cũng không cần nghĩ tới Xiết Vân Đường, đem người sống trở về đây.” Quý Thiếu Quân ở phía sau hô to.

Y đắm chiêu nhìn theo bóng lưng đã khuất dạng, xem ra Quý Thiếu Ân thực sự không thích hợp với cuộc sống trong Xiết Vân Đường, cho dù trải qua nhiều năm như vậy hấn cũng chỉ là miễn cưỡng bắt bản thân mình tiếp nhận, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ.

Có lẽ một ngày nào đó hấn cũng sẽ rời khỏi Xiết Vân Đường.

Hơn nữa Quý Thiếu Quân có cảm giác khi đứa nhỏ kia đến sẽ càng khiến hấn rời bỏ Xiết Vân Đường nhanh hơn.

“Điều thêm mấy người tới đó!” Quý Thiếu Quân nghiêng đầu hướng về phía thủ hạ này giờ vẫn đứng bên cạnh ra lệnh.

Cái thằng nhóc kia có biết mình vừa đứng nói chuyện với ai hay không? Vừa mới đòi giết người của mình xong đã biến mất dạng, cả xương cốt cũng không thấy.

“Dật Trần, liệu bọn họ có đến không? Tiểu Thanh sẽ không sao chứ?” Lâm Lam sốt ruột đến cuống cuồng cả lên, một tin tức vô tình điều tra được ngày trước đã gây nên họa sát thân.

“Anh cũng không biết, anh đã nhờ địa phương ủy thác cho Xiết Vân Đường, bọn họ chắc đã nhận được, hiện tại chỉ có thể hy vọng bọn họ sẽ đến...”

Đột nhiên bên ngoài một trận nã súng, Lâm Lam sợ đến khóc thét.

“Lam, mau lên! Đem Tiểu Thanh trốn đi!”

Bọn họ đã trốn đến một tòa nhà bỏ hoang, không nghĩ nhanh như vậy đám người kia đã tìm tới.

Kỷ Dật Trần hít một hơi thật sâu, vì bảo vệ con trai hẳn liệu mình bước ra ngoài ngăn cản, chỉ mong Kỷ Á Thanh có thể tranh thủ thời gian mà trốn thoát.

“Tiểu Thanh, con hãy trốn trong tủ quần áo đi ra, mặc kệ con nghe thấy gì, nhìn thấy gì cũng tuyệt đối không được đi ra có biết không?”

Lâm Lam chạy đến chỗ Kỷ Á Thanh khóc lóc dằn dò, lấy chiếc áo khoác to bọc cậu lại, sau đó xếp thật nhiều vải vụn lên trên.

“Lát nữa nhớ tuyệt đối đừng lên tiếng, nếu không nghe lời ba mẹ sẽ bỏ mặc con, biết không?”

Lâm Lam vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Á Thanh mà run rẩy dằn dò, lại sợ Á Thanh phát hiện ra cô có biểu hiện khác thường.

“Mẹ cũng vào đây đi, đừng bỏ lại Tiểu Thanh một mình, ba đi đâu rồi? Vừa rồi là tiếng gì? Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Đừng làm con sợ...” Tuy còn nhỏ nhưng bầu không khí căng thẳng quỷ dị xung quanh khiến Kỷ Á Thanh mơ hồ cảm giác được sắp có một sự kiện khủng khiếp làm thay đổi cả cuộc đời cậu.

Nghe được bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn, Lâm Lam lập tức đem Kỷ Á Thanh nhét vào tủ, nhỏ giọng căn dặn lần nữa.

“Tiểu Thanh ngoan, đừng nói nữa, nếu không có chuyện gì ba mẹ sẽ quay lại tìm con... Hãy nhớ kỹ, ba mẹ đều rất yêu con.” Nước mắt tuôn lũ chã, cô đóng cửa tủ lại, miệng thì thảo âm thanh chỉ vừa đủ mình nghe. “Xin lỗi Tiểu Thanh, nếu có kiếp sau, con phải tiếp tục làm con của ba mẹ.”

Ngay lúc Lâm Lam định bước ra ngoài, rầm một tiếng, cánh cửa phòng bị phá tan, cô trúng đạn ngã vào tủ quần áo phía trước, bàng hoàng nhìn một đám người xông vào chia súng ngay gáy.

“Cái đĩa đó đâu?”

“Tôi... tôi không biết.” Tuy rằng rất sợ nhưng Lâm Lam cũng không chịu khai ra.

Gã đàn ông kia nheo mắt, gằn giọng. “Tao hỏi lần cuối cùng, cái đĩa kia ở đâu?”

Dứt lời, hắn nháy mắt ra hiệu cho thủ hạ. Sau đó một thi thể bị bắn chết thê thảm được ném tới bên cạnh cô.

“Nếu không chịu nói kết cục của mày cũng sẽ giống như Kỷ Dật Trần.”

Lâm Lam sợ hãi suýt chút nữa đã thét lên, nhưng cô không thể lên tiếng, sợ Á Thanh nghe được sẽ lập tức lao ra. Cô run run nắm chặt lấy cánh tay chồng mình, sớm cũng đã cố định cùng y chết chung, trong lòng đau đớn nói lời vĩnh biệt.

Tiểu Thanh, ba mẹ có lỗi với con, con nhất định phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, cầu mong bọn chúng không phát hiện ra con, chúng ta một nhà ba người kiếp sau gặp lại.

Cô giương mắt lên, không chút sợ hãi mà nhìn thẳng vào gã đàn ông trước mặt. “Tôi không biết.”

Đoàng một tiếng, Lâm Lam trong nháy mắt đã ngã xuống, máu từ trán cô không ngừng phun ra. Kỷ Dật Trần nằm bên cạnh cô trên người từ trước ngực, cúi cho đến trán đều ghim đầy lỗ đạn, máu không ngừng chảy xuống thấm ướt cả mặt đất, tạo thành một biển máu đỏ tươi khiến người sợ hãi.

Kỷ Á Thanh nhìn xuyên qua khe hở tủ áo, đem tất cả những hình ảnh này thu vào mắt.

Ba mẹ cậu nằm trên nền nhà mở to đôi mắt nhìn về phía cậu, như thể nói với cậu lời từ biệt cùng xin lỗi, xin lỗi vì đã để cậu nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng tàn nhẫn.

Kỷ Á Thanh bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, nhin không được hít vào một hơi, nước mắt không ngừng lăn xuống, cậu không suy nghĩ liền đẩy cửa lao ra ngoài, nằm sấp trên ngực họ khóc nức.

“Ba, mẹ, hai người mau tỉnh lại, đừng bỏ con một mình, huhu...”

Cậu vươn hai bàn tay nhỏ bé che lại cái trán không ngừng chảy máu của hai người, nhưng máu vẫn theo từng kẽ tay của cậu mà tràn ra ngoài. “Đừng chảy nữa... Ba, mẹ, hai người đứng dậy đi...”

“Im miệng! Bọn chúng đã chết rồi.” Lão đại của Thanh Long Đường lớn tiếng quát bảo cậu nín khóc, một tay tóm lấy cậu đưa ra lơ lửng ngoài cửa sổ lầu năm.

“Mày còn khóc tao sẽ ném xuống dưới.”

“Đừng! Thả ta xuống, ba mẹ ta ở dưới đó, ta muốn xuống...huhu”

Kỷ Á Thanh vừa mếu máo vừa đem hai cái chân ngắn cùn đá vào người gã, hai tay cũng không ngừng giãy dụa. Cậu không sợ chết nhưng có chết cũng phải chết bên cạnh ba mẹ cậu.

Lão đại Thanh Long Đường cười híp mắt, đột nhiên gã cảm thấy nếu cứ như vậy mà ném đứa nhỏ này xuống thì sẽ không còn thú vị. Gã lập tức quăng cậu vào trong nhà, tát một cái thật mạnh.

“Câm miệng cho tao, đừng có âm ỉ!”

Cả người Kỷ Á Thanh bị vung lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trong chớp mắt đã sưng tấy, máu theo dọc khóe miệng chảy xuống, lực cái tát kia quá lớn khiến cho cơ thể nhỏ bé văng vào góc tường, trán lập tức phun máu.

Đường chủ Thanh Long Đường là một tên biến thái hung bạo, hề nhìn thấy máu là bắt đầu hưng phấn, hình ảnh đỏ thẫm trước mặt khiến gã vô cùng thích thú.

“Hahaha, mày còn khóc à, để tao cho mày hết khóc.” Thanh Long đường chủ giơ súng lên, cố tình nhắm sát bên cạnh Kỷ Á Thanh bắn một phát, viên đạn sượt qua gò má nhỏ nhắn tạo thành một vết đỏ rồi ghim vào vách tường.

Kỷ Á Thanh vừa đau vừa sợ, cả người co lại như con tôm ngã xuống đất, cố nén không khóc thành tiếng.

Đối phương cười lên như điên, lần thứ hai giơ súng, nhắm thẳng vào ngực trái của thân thể đang run rẩy, ngón trở từ từ co lại...

Thời gian còn lại một phút cuối cùng, Quý Thiếu Ân rốt cục cũng đến kịp, hình ảnh trước mặt khiến hắn giật đến phát điên, đồng tử màu đen sâu không thấy đáy lộ ra một tia âm lãnh đầy sát khí.

Hắn lập tức giơ súng, không chút chậm trễ hướng đối phương bóp cò, bắn chuẩn xác vào giữa trán.

Một phát súng khác ngay lúc ấy cũng đồng thời được bắn ra, trước khi gã kia ngã xuống đất, viên đạn cũng kịp đi xuyên vào ngực Kỷ Á Thanh, tuy nhiên vị trí lấy mạng ban đầu đã lệch đi một chút.

“Kỷ Á Thanh!” Quý Thiếu Ân bất chấp hiện trường mưa bom bão đạn, hỗn loạn từng bùng mà nhào xuống bên cạnh Á Thanh, ngón tay run run đặt vào dưới mũi, xác định đứa bé cả người đầy máu này vẫn còn hô hấp mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cẩn thận bế cậu xuống lầu đưa vào xe, cùng một nhóm người gấp rút trở về tổng bộ. Bên trong hiện trường hết thấy người của Thanh Long Đường đều bị tiêu diệt.

“Á Thanh, Á Thanh, tỉnh dậy đi, đừng nhắm mắt, Kỷ Á Thanh!”

Quý Thiếu Ân không ngừng vuốt ve đôi mắt đang dần mất đi ý thức, chỉ sợ nếu cậu nhắm mắt sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. “Mau tỉnh lại, đã không sao rồi, không cho phép em ngủ, có nghe không? Á Thanh!”

Là ai gọi cậu, không cho cậu ngủ? Cậu muốn đi tìm ba mẹ... Rốt cục là ai đang gọi cậu?

Liên tục bị tiếng ồn ào réo gọi khiến cậu không thể không tỉnh dậy, Kỷ Á Thanh chậm rãi hé mi nhìn gương mặt nửa lạ nửa quen phía trước.

“Ồn quá...” Thanh âm vô lực nhỏ như tiếng muỗi, nói xong liền ngắt đi.

Thời khắc lúc này chỉ thoáng qua vài giây ngắn ngủi nhưng Quý Thiếu Ân vẫn kịp nhìn thấy đôi mắt to trong suốt, hệt như năm đó.

Trong lòng Quý Thiếu Ân dâng lên đủ loại cảm xúc, không tự chủ được mà ôm chặt lấy thân thể lạnh cóng suy yếu, đem nhiệt độ của chính mình truyền sang cho cậu, một mặt xoa xoa đôi bàn tay nhỏ nhắn làm cho chúng ấm lên.

“Em không được xảy ra chuyện gì, Á Thanh, không được xảy ra chuyện gì...”

Lúc về đến tổng bộ, ngoài cửa lớn đã có một nhóm bác sĩ y tá đợi sẵn, bọn họ nhanh chóng tiếp nhận người trên tay Quý Thiếu Ân, đưa vào phòng phẫu thuật.

Quý Thiếu Ân vô cùng lo lắng đứng đợi bên ngoài, cách một tấm kính cửa sổ nhìn vào gương mặt trắng bệch đang nằm bên trong, trong lòng từng trận đau đớn. Hắn dùng dùng nỗi giận đi đến trước mặt Quý Thiếu Quân, nắm chặt nắm đấm dùng sức vung lên, định cùng y tính sổ.

“Anh biết rõ Kỷ Á Thanh gặp nguy hiểm còn ngăn cản em.”

Vệ sĩ đi bên cạnh Quý Thiếu Quân lập tức tiến lên đỡ lấy một đấm kia, vung tay đánh trả vào cằm của Quý Thiếu Ân.

Cho dù đối phương là Nhị thiếu gia, chỉ cần có mặt hắn ở đây, hắn tuyệt đối không để cho Đại thiếu gia bị thương.

Quý Thiếu Quân nhẹ nhàng đẩy người đang chắn phía trước mình ra, đi đến trước mặt Quý Thiếu Ân, gương mặt không mang theo bất kỳ biểu tình nào khễ lên tiếng.

“Em không nhầm lẫn chứ, người khiến nó gặp nguy hiểm là em, anh cho em hai mươi phút đi cứu người là quá dư dả, chính em đã lãng phí mất một phút, nó bị như thế này là do em mà ra. Thời gian đối với chúng ta quan trọng bao nhiêu, dù chỉ một giây cũng đủ khiến cho em mất mạng, em là sát thủ hàng đầu, sao có thể quên mất điều đó. Chỉ cần một ngày còn là người của Xiết Vân Đường, em nên tự ý thức.”

Quý Thiếu Quân khôi phục lại dáng vẻ nhã nhặn ban đầu, trở về làm một người anh trai tốt, nhìn vào chỗ sưng dưới cằm của Quý Thiếu Ân.

“Mau băng lại đi!”

Y chính là thực sự quan tâm đến Quý Thiếu Ân mới nói những lời này, bất kể hắn có tiếp thu được hay không, chỉ cần một ngày còn là người của Quý gia, hắn nhất định phải sống cùng mùi máu tanh và thực tế tàn khốc bên trong.

“Xin lỗi.” Quý Thiếu Ân cúi đầu, vừa là nói với người trước mặt, vừa như muốn nói với người đang phải chiến đấu với tử thần ở bên trong. Hắn hối hận thiếu chút nữa đã để Kỷ Á Thanh chết trước mặt mình.

Đột nhiên, một bóng người áo trắng nhanh như gió chạy xộc vào, nắm tay Quý Thiếu Ân kéo ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức khiến người khác không kịp phản ứng.

Mà hai người còn lại trong phòng kia thái độ hiển nhiên vẫn lạnh lùng, lông mày không hề động đậy, dường như họ đã quá quen thuộc với mọi tình huống bất ngờ phát sinh.

Lúc này bên ngoài hành lang truyền đến một âm thanh hoảng hốt.

“Quý Thiếu Khải, em gấp gấp như vậy có phải Tiểu Thanh đã xảy ra chuyện gì? Mau nói cho anh biết!”

“Không có chuyện gì đâu anh ba, chỉ là phải truyền máu thôi. Viên đạn bị bắn trật, đứa nhỏ kia mạng lớn không chết được.”

Thực tế thì trong tổ chức cũng có người cùng nhóm máu với Kỷ Á Thanh nhưng Quý Thiếu Khải chỉ muốn dùng máu của hắn.

Y một mạch kéo Quý Thiếu Ân đến phòng lấy máu, không khách khí mà lấy đầy hai túi rồi mới hài lòng rời đi, hoàn toàn không quan tâm đến cái người có thể sẽ bị mất máu quá nhiều, còn quăng cho một câu.

“Đừng có bổi dàu, không chừng lát nữa em sẽ quay lại lấy thêm một túi.”

Sau đó Quý Thiếu Khải hí hửng huyết sáo quay trở về phòng phẫu thuật.

Quý Thiếu Ân cũng không chấp nhất y, trong lòng chỉ nghĩ đến Kỷ Á Thanh. “Tiểu Thanh, em không được có chuyện gì, yên tâm anh nhất định sẽ tự tay báo thù cho em!”

Quý Thiếu Ân đứng chờ bên ngoài phòng phẫu thuật, một bước cũng không rời, hồi hộp theo dõi không khí căng thẳng trong phòng, nhìn nhịp tim từ từ tăng lên. Mãi cho đến lúc nhịp tim của Kỷ Á Thanh tăng đến chỉ số bình thường, tảng đá lớn trong lòng hắn mới được gỡ bỏ.

Hắn lập tức thay đồ bước vào phòng bệnh đã được khử trùng, canh giữ bên cạnh Kỷ Á Thanh trong giai đoạn hiểm nhất.

Sau hai ngày, đứa bé nằm trên giường bắt đầu giật giật mi mắt, đôi mắt thanh tú từ từ hé mở.

“Có thấy khó chịu chỗ nào không?” Quý Thiếu Ân lập tức bước đến hỏi, suốt mấy ngày qua lần đầu tiên hắn mới nở nụ cười.

Kỷ Á Thanh mơ mơ màng màng nhìn người trước mặt, cái đầu nhỏ hơi dịch chuyển, nhìn thấy khắp bốn phía đều là màu trắng, cảnh vật hoàn toàn xa lạ, lần nữa lại hướng tầm mắt đến gương mặt đang phóng đại phía trên mình.

Sững sờ nhìn hắn hồi lâu, cảm thấy có chút quen, lại có chút xa lạ, nhất thời không nhớ ra được.

Kỷ Á Thanh vì bản thân không nhớ ra được hắn mà khẽ nhú mày, chỉ biết hắn là người lúc trước đã làm ồn không cho cậu ngủ, nhưng không hiểu đối phương tại sao lại làm như vậy.

Ba mẹ đâu? Sao lại không có ở bên cạnh? Bọn họ trước giờ chưa từng để cậu một mình.

Hoàn cảnh xa lạ khiến Kỷ Á Thanh cảm thấy sợ hãi, giãy dụa muốn đứng dậy, mặc dù trong nhất thời chưa nhớ lại những chuyện đã phát sinh nhưng cậu vẫn mơ hồ cảm giác được trước khi hôn mê từng xảy ra một chuyện rất khủng khiếp, nước mắt đã sớm tuôn rơi.

“Đây là đâu? Ba mẹ ta đâu? Bọn họ ở đâu?”

“Đã không sao rồi, đừng khóc, Tiểu Thanh ngoan!”

Quý Thiếu Ân nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt tái nhợt, tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo..

Dường như đã bắt đầu quen với những lời dỗ dành, Kỷ Á Thanh nhìn chăm chăm Quý Thiếu Ân. Sao hắn lại ở bên cạnh mình? Sao mình lại ở đây?

Lúc này trong cái đầu nhỏ chợt hiện lên những hình ảnh đứt quãng.

Không phải cậu đang trốn trong tủ quần áo, bà mẹ nói sẽ đến tìm cậu sao? Tại sao lại như vậy? Trước mắt sao lại có quá nhiều máu? Sao lại có nhiều kẻ lạ mặt xông vào? Sao ba mẹ lại ngã trên mặt đất?

“Aaa...” Kỷ Á Thanh từng chút từng chút nhớ lại những chuyện đã xảy ra, hai mắt lộ vẻ sợ hãi, kích động gào khóc. “Đừng! Đừng giết họ, đừng bỏ lại Tiểu Thanh... Aaa! Máu đừng chảy nữa... Ba mẹ mau tỉnh lại, đừng ngủ nữa, đừng mà... huhu...”

“Tiểu Thanh, bình tĩnh lại một chút, đừng động dậy, em vừa mới làm phẫu thuật.”

Quý Thiếu Ân vội vàng ấn cậu xuống, nhẹ nhàng đè lại bờ vai nhỏ đang run rẩy, giữ cậu nằm yên trên giường bệnh.

Sau một trận kích động, miệng vết thương bên ngực trái của Kỷ Á Thanh lại bắt đầu rỉ máu, kim truyền dịch cũng bị cậu giật ra, trên cánh tay trắng nõn bắn ra một tia máu nhỏ.

“Không muốn... không muốn... Tại sao lại như vậy... Aaa...”

Không chịu nổi đả kích quá lớn, Kỷ Á Thanh hét to một tiếng rồi ngất đi.

END 1

3. Chương 2

Từ ngày đó trở đi, Kỷ Á Thanh sống trong sự sợ hãi cùng đả kích, một thời gian thật lâu sau vẫn không thể nào thoát ra khỏi đoạn hồi ức bi thảm này.

Mỗi ngày khi cậu tỉnh lại nếu không kích động gào khóc thì cũng ngơ ngơ ngác ngác ngồi trên giường không biết đang suy nghĩ cái gì, ban đêm cũng không cách nào yên ổn đi vào giấc ngủ. Những lúc như vậy đều là Quý Thiếu Ân không ngừng dỗ dành, vuốt vỗ lăm mớ dỗ cho cậu ngủ, nhưng chỉ được một lát lại biác mộng làm tỉnh giấc.

Tròn một năm Quý Thiếu Ân hầu như một tắc cũng không rời, luôn túc trực bên cạnh Kỷ Á Thanh động viên, chăm sóc cậu mới có thể khiến cho cậu từ từ bình tĩnh lại, đưa cậu thoát ra khỏi sự ám ảnh tàn khốc kia.

Thấy cậu cuối cùng cũng ngủ say, Quý Thiếu Ân mới an bài cho thủ hạ thân tín nhất của hắn thay hắn chăm sóc Kỷ Á Thanh một đêm, bởi vì hiện tại có một chuyện hắn không thể không làm thay Kỷ Á Thanh báo thù! Tự tay tiêu diệt đám người đã phá hủy hạnh phúc gia đình của Kỷ Á Thanh. Hắn đã điều tra kỹ, đêm nay Thanh Long Đường có một buổi tiệc long trọng mỗi năm một lần, trong bang từ trên xuống dưới tất cả đều phải trình diện. Chính là đêm nay, hắn muốn bọn họ phải hối hận về những chuyện mình đã làm, ngàn vạn lần cũng không nên lạm sát kẻ vô tội, hơn nữa suýt chút thì đã lấy đi mạng nhỏ của Kỷ Á Thanh.

“Nam Cung, anh thay tôi trông chừng Tiểu Thanh, tôi sẽ về ngay.”

“Nhiệm vụ gia xin hãy yên tâm.” Nam Cung muốn hắn yên tâm mà đi giải quyết chuyện còn vương mắc trong lòng, đồng thời cũng rất tin tưởng vào thân thủ của hắn.

Tuy rằng Quý Thiếu Ân đã dần giảm bớt số lần thi hành nhiệm vụ, nhưng mỗi ngày hắn vẫn không ngừng duy trì luyện tập, thân thủ mạnh mẽ lưu loát vẫn trụ thứ hạng cao trong bảng xếp hạng của tổ chức.

“Ngủ ngoan, có anh ở đây, anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

Trước khi rời đi Quý Thiếu Ân nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt chưa kịp khô trên gương mặt nhỏ nhắn, tại gò má của cậu ấn xuống một nụ hôn.

Từ khi bắt đầu chấp hành nhiệm vụ tới nay, đây là lần đầu tiên tận sâu trong nội tâm hắn có kích động muốn giết người, hơn nữa hoàn toàn không có bất kỳ sự day dứt nào.

Quý Thiếu Ân đằng đằng sát khí, một mình đột nhập vào hang ổ của kẻ địch.

Mặc dù thời điểm cứu Kỷ Á Thanh hắn cũng đã giết chết thủ lĩnh của đối phương nhưng như vậy cũng chưa đủ để làm tắt lửa giận trong lòng hắn. Nhớ trước khi đi, nhìn Kỷ Á Thanh ngủ cũng không được thanh thản, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương hai hàng nước mắt, toàn bộ sự căm giận của Quý Thiếu Ân tích lũy trong một năm qua đều bộc phát.

Hắn bất ngờ tập kích vào Thanh Long Đường khiến mọi người không tài nào ứng phó kịp, chỉ trong một thời gian ngắn khi nhìn lại thì từng người trong Thanh Long Đường đều đã không còn hơi thở, hiện trường một biển máu khô đặc, không khí tràn ngập mùi máu tanh không khỏi khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Quý Thiếu Ân lộ ra một nét cười lạnh lẽo, liếc mắt nhìn căn phòng yên tĩnh quỉ dị khắp mặt đất đều là máu đỏ sau đó xoay người rời đi.

Ban đêm, Kỷ Á Thanh lại nằm mơ thấy những chuyện ngày đó mà bất tỉnh, hơi thở dồn dập, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, cậu run rẩy nhìn ngó xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thất vọng mà nhăn lại.

“Anh Thiếu Ân?”

Lần đầu tiên Quý Thiếu Ân không ở bên cạnh cậu khi cậu bị ác mộng làm tỉnh giấc.

Kỷ Á Thanh đứng dậy đi đến phòng của Quý Thiếu Ân, không thấy người bên trong, lại đi lòng vòng một hồi vẫn không nhìn thấy người muốn gặp, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi người tự này giờ vẫn đi theo sau lưng cậu nhưng luôn duy trì một khoảng cách nhất định.

“Anh có biết anh Thiếu Ân đi đâu không?” Kỷ Á Thanh hơi ngáp ngừng hỏi, cậu không có thiện cảm lắm với người lạnh lùng như Nam Cung.

“Nhị thiếu gia... có việc phải đi ra ngoài.” Nam Cung không nghĩ cậu lại chịu nói chuyện với y, ngày thường đứa nhỏ này nếu có thể tránh hẳn được bao xa thì liền tránh, cho nên nhất thời y có hơi bối rối.

Nhị thiếu gia không dặn y không được phép nói, nhưng có lẽ thiếu gia cũng không muốn để cho cậu biết.

“Ồ.” Quả nhiên, vừa hỏi xong Kỷ Á Thanh lập tức chạy như bay đến phòng khách, ngồi bó gối trên ghế sofa chờ Quý Thiếu Ân trở về.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, nắm cửa bỗng truyền đến một tiếng động.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Kỷ Á Thanh liền nở nụ cười hết sức đáng yêu, này giờ cậu chỉ chờ đợi người anh mà cậu tin tưởng nhất trở về.

“Anh Thiếu Ân!” Kỷ Á Thanh nhìn thấy người vội vàng nhào tới, ôm lấy đùi hắn làm nũng.

Quý Thiếu Ân ngồi xổm xuống, đang định ôm lấy cậu thì bỗng nhiên Kỷ Á Thanh lùi về phía sau mấy bước, bịt mũi miệng lại.

“Anh Thiếu Ân phải đi tắm trước mới có thể ôm.”

Kỷ Á Thanh ngửi được mùi máu, so với ngày đó mùi vị lại càng nồng đậm hơn, cậu không thích thứ mùi này.

Quý Thiếu Ân nhướn mày nhìn Nam Cung thắc mắc, chỉ thấy y cũng lắc đầu không hiểu.

Giết người không nhuộm máu là quy tắc đầu tiên của Xiết Vân Đường, cho dù người chết trong tay hắn nhiều vô số kể, nhưng trên người hắn cũng không lưu lại một giọt máu nào, đứa nhỏ này sao lại nhạy cảm đến vậy.

“Được rồi, anh đi tắm, em ngoan ngoan ngủ trước đi.”

Một lúc sau Quý Thiếu Ân bước ra khỏi phòng tắm, hơi ngạc nhiên khi thấy Kỷ Á Thanh vẫn ngồi trong phòng chờ hắn.

“Sao còn chưa ngủ?” Hắn đi đến sofa ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt dịu dàng nhìn Kỷ Á Thanh.

“Em lại mơ thấy ác mộng, ngày hôm nay tỉnh dậy không thấy anh Thiếu Ân. Đã trễ như vậy anh còn đi đâu?” Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, tuy cậu còn nhỏ nhưng không phải là cái gì cũng không biết.

Khoảng thời gian này tiếp xúc với nhiều người, nghe họ nói chuyện nên cho dù Quý Thiếu Ân không giải thích rõ, cậu cũng đại khái hiểu được Xiết Vân Đường làm công việc gì.

“Nhất thời có việc phải ra ngoài một chút.”

“Anh Thiếu Ân, có phải anh đi...” Kỷ Á Thanh chợt dừng lại không nói thêm gì nữa, ở trên người Quý Thiếu Ân ngửi ngửi một hơi cảm nhận được mùi thơm sau khi mới tắm, lúc này mới mỉm cười cười rạng rỡ.

“Tiểu Thanh sợ sao?” Quý Thiếu Ân hơi lo lắng hỏi, hẳn biết không thể giấu đứa nhỏ này, hơn nữa một ngày nào đó cậu cũng nên biết.

“Sợ.”

Kỷ Á Thanh không chút do dự trả lời khiến Quý Thiếu Ân thoáng sững sờ, hơi lúng túng mà nói rộng khoảng cách giữa hai người.

“Tiểu Thanh sợ anh Thiếu Ân sẽ rời xa Tiểu Thanh, sợ anh sẽ... giống như ba mẹ...” Hình ảnh đó cậu vĩnh viễn không bao giờ quên được, Kỷ Á Thanh lo lắng Quý Thiếu Ân cũng sẽ như vậy, khóe mắt không khỏi đỏ lên, tay nắm chặt áo của hắn.

“Tiểu Thanh ngoan, anh Thiếu Ân sẽ không có chuyện gì, đừng sợ, ngoan.”

Quý Thiếu Ân ôm chặt lấy cơ thể bé nhỏ mà an ủi dỗ dành, Tiểu Thanh không sợ hẳn vậy là tốt rồi.

Một lúc sau, hắn cúi đầu nhìn đứa bé vì khóc đến mỗi mặt mà thiếp đi, nhẹ nhàng bế cậu trở về phòng. Nhìn đáng vẻ bình yên khi ngủ của cậu, khóe môi Quý Thiếu Ân khẽ cong lên.

Một thứ tình cảm không giống với tình cảm anh em bên rế trong lòng hắn, rồi dần dần sinh sôi nảy nở.

Tám năm sau.

Từng giai điệu trầm bổng vang lên, hòa cùng hơi thoảng áp như len lỏi vào trong từng ngõ ngách của ngôi nhà. Thiếu niên ngồi trước đàn dương cầm, thả lỏng tâm tình, gương mặt vẽ lên ý cười cùng lúm đồng tiền xinh đẹp.

Nụ cười khiến cho khóe mắt khẽ cong cong, thỉnh thoảng lại hướng đến người đang ngồi trên ghế sofa, gương mặt điển trai nam tính nhưng biểu tình lúc nào cũng lạnh băng như muốn cảnh cáo người khác không được tới gần.

Từ sau khi cứu cậu thoát khỏi hòng súng, Quý Thiếu Ân biết Kỷ Á Thanh không còn nơi nương tựa nên đã giữ cậu lại cùng sống với mình.

Tuy rằng mới đầu Kỷ Á Thanh cũng không nhớ đến chuyện hai người đã từng gặp gỡ nhưng sau khi nghe Quý Thiếu Ân kể lại, cậu cuối cùng cũng nhớ người ở công viên chính là Quý Thiếu Ân, còn thích thú bảo rằng hai người thật có duyên.

Mà sau nhiều năm vui vẻ chung sống, Kỷ Á Thanh càng lúc càng ỷ lại vào Quý Thiếu Ân, ngay cả Quý Thiếu Ân cũng bị nét trong sáng thuần khiết của Kỷ Á Thanh thu hút, càng lúc càng không thể rời xa cậu.

Hắn biết Kỷ Á Thanh từ nhỏ đã học nhạc nên đặc biệt tìm thầy về dạy cho cậu, muốn cho cậu có lại cuộc sống sinh hoạt bình thường như trước đây, cũng là để không phụ lòng cha mẹ cậu đã dạy dỗ kỳ vọng.

Quý Thiếu Ân bắt chéo chân, một tay chống cằm, một tay mở túi hồ sơ vừa lấy về.

Không cần xem hắn cũng biết bên trong là cái gì, chắc lại là nhiệm vụ cơ mật.

Mặc dù nhiều năm qua hắn đã dần rút lui khỏi những hoạt động của tổ sát thủ, đổi lại làm công việc dẫn dắt mạng lưới tình báo của Xiết Vân Đường nhưng nếu có chuyện quan trọng cần thiết, “Ảnh” vẫn phải xuất đầu lộ diện.

Khẽ thở dài, Quý Thiếu Ân đặt xấp tài liệu xuống, nhìn về phía cây đàn dương cầm, vừa lúc đối diện với cặp mắt to tròn đen láy chứa đựng sự quan tâm lo lắng của Kỷ Á Thanh.

Đôi môi đang mím chặt bất giác hơi cong lên.

Mấy năm nay trên gương mặt của Quý Thiếu Ân cũng không phải chỉ có một biểu tình duy nhất, hắn cũng biết cười nhưng nụ cười chỉ khi trước mặt Kỷ Á Thanh mới xuất hiện.

Nhìn Kỷ Á Thanh bĩu môi làm mặt xấu, hắn không nhịn được phì cười rồi khẽ nhắm mắt lại, thả lỏng tâm trạng tiếp tục thưởng thức nhạc khúc.

“Anh lại có nhiệm vụ sao, Thiếu Ân?” Kết thúc giai điệu, Kỷ Á Thanh đến ngồi xuống bên cạnh hắn, lấy tay vuốt nhẹ lên vầng trán vì buồn bực mà hơi nhăn lại.

“Ừm.” Hắn thấp giọng trả lời.

Mở mắt ra liền đối diện với đôi mắt tràn ngập lo lắng, trong lòng hắn hơi thất lại.

Mỗi lần chính bản thân hắn chấp hành nhiệm vụ, Kỷ Á Thanh ở nhà lại lo lắng chờ đợi, đứng ngồi không yên. Hắn biết cậu quan tâm hắn, chỉ là không còn cách nào khác, đây chính là cuộc sống của hắn, hắn không thể nào thoát ra khỏi mớ gông xiềng đó.

“Đừng lo, anh không sao.” Quý Thiếu Ân vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn mịn màng luôn làm cho hắn yêu thích không muốn buông tay.

“Lần này phải đi đâu?” Ánh mắt Kỷ Á Thanh liếc xuống túi hồ sơ đáng ghét.

“Còn chưa biết được.”

Không đợi Quý Thiếu Ân cho phép, Kỷ Á Thanh trực tiếp cầm lấy túi hồ sơ mở ra. Cậu đang định xem qua xấp tài liệu được coi là nhiệm vụ cơ mật thì bị hắn lạnh giọng ngăn lại.

“Tiểu Thanh, bỏ xuống!”

“Không được, em phải xem.” Kỷ Á Thanh kiên quyết.

Hai người cứ như vậy không ai nhường ai, mắt to trừng mắt nhỏ, một bên giật lại túi hồ sơ một bên không chịu buông tay.

Quý Thiếu Ân không muốn để cậu xem cũng là có nguyên nhân_vì bảo vệ cậu.

Hắn ít khi tiết lộ chuyện của Xiết Vân Đường với Kỷ Á Thanh, đặc biệt là những tài liệu được xem như nhiệm vụ cơ mật, đó càng không phải thứ cậu nên biết. Biết càng nhiều sẽ càng nguy hiểm.

“Anh nói bỏ xuống, Tiểu Thanh, đừng để anh nhắc lần thứ hai!” Nếu là chuyện liên quan đến sự an toàn của cậu thì cho dù có khiến cậu đau lòng hắn cũng không thể chiều theo.

“Không buông là không buông, anh cũng đừng để em nói lần thứ hai!”

Ánh mắt Kỷ Á Thanh nhìn về phía hắn mang theo vẻ tin cậy, hết như một con chim non, nếu không nhìn thấy bóng dáng của Quý Thiếu Ân sẽ bắt đầu sợ hãi bất an, vội vã đi tìm kiếm hắn, xem hắn như người thân yêu nhất của mình.

Trước đây cậu là con trai độc nhất, quen hưởng thụ sự cưng chiều, nhưng sau khi mất đi tất cả, Quý Thiếu Ân đối với cậu mà nói chẳng khác nào người anh trai cậu kính yêu nhất.

“Em không có cách nào giữ không cho anh đi, em cũng biết anh tuyệt đối sẽ không chịu đưa em cùng đi, nhưng ít nhất hãy cho em được biết. Nếu không muốn em xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải bình an trở về, đừng để cho đối phương có cơ hội tìm đến em”

“Tiểu Thanh...”

Nhân lúc Quý Thiếu Ân lơ là không phòng bị, Kỷ Á Thanh liền chớp lấy cơ hội rút tài liệu ra, nhanh chóng xem lướt qua một lần. “Rô-ma... Lần này phải đi xa vậy sao?” Không nỡ chia lìa lâu như vậy, cậu liền xụ mặt.

Quý Thiếu Ân nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

“Em thật là...” Quý Thiếu Ân không nhịn được siết chặt vòng tay, cố gắng đè nén tâm trạng kích động, giữ cho bản thân bình tĩnh lại, không để lộ ra bất kỳ thái độ nào vượt quá tình cảm anh em.

“Không bao lâu anh sẽ trở về, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, luyện đàn cho thật giỏi, ngày anh trở về cũng là lúc em tham gia hội diễn. Không phải em rất mong chờ cơ hội lần này sao?”

Kỷ Á Thanh phồng má, buồn bực vì mỗi lần như thế này hắn đều nói lảng sang chuyện khác. Mặc dù quả thật cậu rất mong ngày cậu được diễn tấu cùng với nghệ sĩ dương cầm mà mình sùng bái sẽ đến nhanh một chút.

“Đúng là như vậy, nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, em chuyên tâm luyện đàn là được rồi, chậm nhất năm ngày sau anh sẽ trở về.”

Quý Thiếu Ân buông tay ra, ngăn bản thân mình lần thứ hai vì ôm ấp cậu mà kích động, thay vào đó hắn xoa nhẹ mái tóc màu nâu mềm mại.

“Trong thời gian này anh sẽ để Nam Cung ở lại đây.” Trước khi Kỷ Á Thanh kịp phản đối, hắn đã thông thêm một câu. “Không được phép nói không!”

“Sao có thể như vậy.” Ánh mắt không đồng tình hướng nhìn hắn.

Biết rõ thân thủ của Quý Thiếu Ân cũng không cần vệ sĩ, nhưng thân là người Quý gia, cả ba vị thiếu gia đều có cận vệ theo bên mình, Nam Cung cũng đã theo Quý Thiếu Ân nhiều năm, bây giờ Quý Thiếu Ân đi làm nhiệm vụ, lý nào hắn lại đem cận vệ bỏ lại.

“Anh đã quen hành động một mình, tin tưởng anh, anh nhất định bình an trở về.”

“Nhưng mà...” Kỷ Á Thanh kéo bàn tay to lớn đang đặt trên đỉnh đầu mình xuống, dùng hai tay nắm lại thật chặt.

“Để anh yên lòng thì anh mới có thể tập trung xử lý sự tình.” Quý Thiếu Ân nhìn vào nơi bàn tay hai người đan vào nhau, tâm tình trở nên phức tạp. Hắn, thật ra cái gì cũng không biết! Từ khi nào thì tình cảm của hắn với cậu đã bắt đầu thay đổi, không còn đơn giản là tình thân...

Kỷ Á Thanh không phát hiện ra tâm tư của hắn, chỉ là bất đắc dĩ mà phải đồng ý. “Em biết rồi.”

Không muốn trở thành gánh nặng cho Quý Thiếu Ân nên cậu vẫn luôn nỗ lực học cách tự bảo vệ mình, Quý Thiếu Ân cũng đích thân huấn luyện cho cậu, mà yêu cầu đầu tiên là tuyệt đối không cho phép tay cậu dính máu, tránh cho cậu gánh lấy tội nghiệt.

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại chọt vang lên, phá vỡ tâm tư của hai người.

“A lô.” Kỷ Á Thanh bắt lấy điện thoại, ấn loa ngoài, ngữ khí bực dọc.

“Tiểu quý, thái độ của mi không thể khá hơn một chút sao?”

Kỷ Á Thanh không hề tỏ ra sợ hãi đối phương, người mà vừa nghe danh đã khiến kẻ khác kinh hồn bạt vía “Âm”, Đường chủ của Xiết Vân Đường. Nghe giọng của y là cậu lại thấy tức giận. Nếu không phải y hạ lệnh sai khiến, Thiếu Ân cũng không cần phải lãnh nhiệm vụ.

“Quý thì làm sao mà tốt được.”

Cũng không biết người bên kia đầu dây có tức giận hay không, chỉ nghe thấy y khê cười ha ha hai tiếng.

“Đưa điện thoại cho Thiếu Ân!”

“Ta không đưa, có chuyện gì hai người cứ nói, có cái gì ta không thể nghe? Xiết Vân Đường nhiều người như vậy sao cứ phải bắt anh Thiếu Ân đi?” Kỷ Á Thanh vừa nói vừa né tránh cái người đang muốn bịt miệng cậu lại.

“Tiểu Thanh, bớt nói một chút.”

“Không!” Kỷ Á Thanh vừa chạy trốn vừa không quên đoạt lấy chiếc điện thoại vô tuyến, không cho Quý Thiếu Ân nghe, hai người trong phòng khách bắt đầu chơi trò rượt đuổi.

Không đầy một phút, Quý Thiếu Ân đã dễ dàng tóm được người, xách lên như xách con gà, kẹp cậu nằm giữa ***g ngực mình và vách tường.

“Buông em ra, buông em ra.”

“Đưa điện thoại cho anh.”

“Không được.” Kỷ Á Thanh biết giấy dựa không thoát liền ném điện thoại đi thật xa. Sau đó chỉ nghe rầm một tiếng, điện thoại bị ném tới một chỗ khác trong phòng khách.

“Tiểu Thanh!” Quý Thiếu Ân lườm cậu một cái rồi lập tức hướng chiếc điện thoại.

Quý Thiếu Quân gọi đến là có chuyện liên quan tới nhiệm vụ, dĩ nhiên y cũng đã nghe được đối thoại của hai người. “Hai đứa tình cảm vẫn tốt như vậy, haha.”

“Chúng ta chính là tình cảm như vậy, anh cười cái gì. Có chuyện gì hai người cứ việc nói, dù sao ta cũng đã xem qua rồi.”

Kỷ Á Thanh không chút nghĩ ngợi liền nhào tới phía trước, tay chân như bạch tuộc quấn trên người Quý Thiếu Ân không chịu buông.

“Ồ, hai người không chỉ tình cảm tốt mà còn sống chết có nhau sao?”

“Còn cười? Ta nói chuyện rất nghiêm túc, nếu anh Thiếu Ân xảy ra chuyện gì ta nhất định đánh nát cái đầu của anh!”

Không nghĩ tới cậu lại nói ra những lời này, Quý Thiếu Ân hơi sững sờ rồi lập tức che lại cái miệng nhỏ không an phận.

“Thiếu Quân, chờ chút nữa em gọi cho anh.”

Quý Thiếu Quân tính khí thất thường ngay cả hần cũng không dám tùy tiện, nếu tiếp tục để cho Tiểu Thanh nói lung tung, khó tránh làm cho y nổi giận.

“Ừm...ừm...” Không đẩy ra được người thanh niên cao lớn đang đè trên người mình, hai tay lại bị nắm chặt ép lên đỉnh đầu, Kỷ Á Thanh chỉ có thể vận vẹo thân thể muốn né tránh. Miệng bị che cũng không chịu yên phận, bắt đầu cắn lên tay hần, lại sợ hần bị thương nên không dám dùng quá sức, cắn bản chỉ giống như con mèo đang liếm sữa.

Lạnh lùng cười gằn hai tiếng, Quý Thiếu Quân cũng không cúp điện thoại, ngược lại đang lắng nghe một màn kịch hay.

Không hổ danh là người Quý Thiếu Ân đào tạo, lá gan thật không nhỏ.

“Tiểu quý, mi hiện tại chắc đang bấp dưới đất không thể động đây. Muốn giết ta? Còn non lắm.”

Nhìn con người trong treo của người dưới thân như sắp bắn ra lửa, Quý Thiếu Ân bất đắc dĩ thở dài.

“Thiếu Quân, anh bớt nói một chút được không, lát nữa em gọi cho anh.”

Không được cúp máy! Không được cúp máy! Không nói chuyện được, Kỷ Á Thanh chỉ có thể trừng mắt lườm người phía trên, vừa há miệng muốn cắn đếp hần buông tay.

Đôi môi mềm mại dán vào lòng bàn tay truyền đến cảm xúc tê dại cùng cái lưỡi phấn hồng ướt át khẽ liếm qua khiến tâm tình của Quý Thiếu Ân bỗng nhiên thay đổi, cả người không khỏi run lên, theo bản năng mà buông lỏng tay ra, muốn đè nén sự kích động trong lòng.

Hành động lơ là này khiến Kỷ Á Thanh nhanh chóng nắm lấy cơ hội, lớn tiếng la hét.

“Không cho phép anh cúp máy! Dám xem thường ta, ta nhắc nhở anh, anh chờ đó, sẽ có một ngày ta nhất định tự tay...ừm...”

Kỷ Á Thanh trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn người bên trên.

Một cảm giác ấm nóng bao phủ lên bờ môi cậu, hơi thở của hần mang theo hương vị rất riêng, rất thuần thực của người đàn ông trưởng thành ...

Quý Thiếu Ân mặc một bộ đồ đen ôm sát người khi hành động. Hần lặng lẽ bước vào phòng của Kỷ Á Thanh đứng bên giường, ánh mắt dán chặt vào người đang nằm trong chăn.

“Anh Thiếu Ân phải cẩn thận...”

Nằm mơ cũng không quên lo lắng cho an toàn của mình. Quý Thiếu Ân khẽ mỉm cười.

Nghe mấy lời nói mơ phát ra từ đôi môi hồng hào kia làm Quý Thiếu Ân nhớ tới nụ hôn lần trước, hấn nhin không được nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, cúi người hôn cậu lần nữa.

Nụ hôn nhẹ nhàng nhưng chứa đựng sự yêu thương.

Hắn không đánh thức cậu nhưng lại khiến Kỷ Á Thanh tưởng tượng đang nằm mơ thấy đoàn ngon, cái lưỡi nhỏ bắt đầu liếm lên môi hắn.

Quý Thiếu Ân ngạc nhiên, vô thức hé miệng để cho cái lưỡi mềm mại tiến vào, vui vẻ mà thưởng thức món ngon.

Chết tiệt! Quý Thiếu Ân không ngừng tự nhủ phải dứt ra nhưng cả người lại không thể cử động, hai cánh tay không an phận mà bắt đầu vuốt ve người dưới thân.

Từ bắp đùi di chuyển dọc lên, ngón trỏ mở ra vạt áo rồi luồn cả bàn tay vào, da thịt mềm mịn như lụa khiến hắn không tự chủ mà lần mò đến hai đầu nhũ của Kỷ Á Thanh, nhẹ nhàng xoa nắn, làm cho chúng căng cứng trong tay mình.

“Ừm...ah...”

Tiếng rên rỉ nhỏ như mèo kêu lọt vào tai Quý Thiếu Ân khiến hắn chợt bừng tỉnh, dứt khỏi đôi môi ngọt ngào.

Quý Thiếu Ân sau khi chắc chắn Kỷ Á Thanh không bị đánh thức mới thở phào nhẹ nhõm, hơi thở hỗn loạn gấp gáp, hắn vuốt xuống *** ngực đang cháy bùng lên ngọn lửa dục vọng.

“Anh yêu em, Thanh. Ngoan ngoãn chờ nhà, anh sẽ mau chóng trở về.” Hắn yêu chiều vuốt ve hai gò má cậu, muốn giúp cậu đắp lại tấm chăn khi này đã bị xốc xếch, bất ngờ nhìn thấy giữa hai chân cậu có vật gì hơi nhô lên, ban đầu hắn còn tưởng là do chiếc quần pijama bị dùn.

Căn phòng mờ mờ tối che đi phần nào gương mặt của Quý Thiếu Ân hơi ửng đỏ, dục vọng của hắn càng dâng trào, bàn tay vẫn còn đang giữ tấm chăn không biết nên đắp cho cậu hay là giúp cậu...

“Ừm...” Vô thức nhíu mày, không được phát tiết khiến Kỷ Á Thanh theo bản năng kẹp chặt hai chân, bắt đầu cọ xát, khóe miệng phát ra tiếng ngâm khe khẽ.

Quý Thiếu Ân kề môi sát một bên chiếc cần cổ trắng nõn mà mút vào, để lại một dấu hôn đỏ ửng, bàn tay to lớn thật cẩn thận để không làm cậu tỉnh giấc, nhẹ nhàng xoa nắn vật nhỏ của cậu, mãi cho đến lúc thiếu niên ngây ngô lần đầu phát tiết ra dục vọng của chính mình.

“Đã bốn ngày rồi, sao anh Thiếu Ân vẫn chưa về?”

Trong lòng không được thoải mái, Kỷ Á Thanh kết thúc bản nhạc với những giai điệu lộn xộn, đi tới bên khung cửa sổ được xây sát với nền nhà.

Từ sau cái đêm Quý Thiếu Ân thừa lúc cậu ngủ say mà rời đi, Kỷ Á Thanh mỗi ngày đều trông ngóng, hy vọng hắn mau hoàn thành nhiệm vụ, bình an trở về.

“Nhị thiếu gia sẽ không có việc gì đâu.” Nam Cung không nhin được lên tiếng.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy rõ mấy dấu hôn bên cổ của Kỷ Á Thanh, y không khỏi che miệng cười thầm.

Buổi sáng hôm đó Kỷ Á Thanh còn chỉ vào cổ mình cho y xem, bảo là trong nhà có côn trùng.

Thật ngây thơ. Nhị thiếu gia đêm đó hắn là phải nhin rất khổ cực.

“Em biết.” Kỷ Á Thanh liếc mắt về phía gara trống rỗng rồi bước đến bên ghế sofa ngồi thu mình lại. “Em tin tưởng vào khả năng của anh Thiếu Ân, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng.”

Lần nào cũng canh lúc cậu ngủ say lên bổi, càng nghĩ càng thấy giận. Cậu sờ tay lên môi mình.

Mặc dù biết lần trước Thiếu Ân chỉ vì muốn cậu im miệng mới hôn môi cậu nhưng mỗi khi nhớ tới hình ảnh đó, hai gò má vẫn không nhịn được mà ửng hồng lên.

Thật ra cậu rất thích được hôn.

Nụ hôn đó cũng giống như con người của Thiếu Ân, nhẹ nhàng, nhàn nhạt nhưng lại khiến người ta cảm thấy ấm áp. Mặc dù hắn có chút lạnh đậm, nhưng Kỷ Á Thanh vẫn cảm nhận được hắn đối với mình đặc biệt quan tâm.

Nắm chặt mặt dây chuyền hình giọt nước trên ngực, cái này là Quý Thiếu Ân năm đó đi Ý làm nhiệm vụ mua về tặng cậu, vẫn luôn được cậu xem như báu vật mà cất kỹ.

“Xin phù hộ anh Thiếu Ân bình an trở về.”

Kỷ Á Thanh nắm chặt mặt dây chuyền, nhắm mắt lại, lẩm bẩm cầu nguyện.

Đêm khuya yên tĩnh, cánh cửa phòng nhẹ nhàng bị mở ra.

Nhìn dụng mạo thuần khiết như thiên sứ đang ngủ trên giường, thời khắc này vàng trán hơi nhăn lại, trong giấc ngủ cũng không được thanh thản, Quý Thiếu Ân cảm thấy hơi đau lòng.

Biết cậu sẽ vì hắn mà lo lắng cho nên Quý Thiếu Ân đã vội vã bay đến Rô-ma để xử lý nhiệm vụ, sau đó cũng không hề nghỉ ngơi mà quay về ngay trong đêm.

Chỉ vì muốn cậu nhìn thấy hắn sớm một ngày, yên lòng sớm một ngày.

“Thanh...” Hắn khẽ gọi, vén mái tóc hơi rũ xuống, nhìn bờ môi căng mọng hắn lại nhớ đến cái ngày trước khi rời đi không kiềm lòng được mà hôn cậu.

Trong đầu bỗng dâng lên một ý nghĩ, muốn được thưởng thức thêm một lần... Quý Thiếu Ân do dự một lúc, thấy Kỷ Á Thanh vẫn ngủ say không phòng bị liền chậm rãi cúi đầu hôn lên môi cậu.

Thật sự rất mềm, rất ngọt.

“Ừm...”

Thấy hai hàng mi khẽ lay động, dường như đã bị hắn đánh thức, Quý Thiếu Ân lập tức lui lại, trong nháy mắt thu lại toàn bộ tâm tư, chờ đợi đôi mắt mình yêu thích nhất từ từ mở ra, đợi rửa đi mùi máu tanh trên cơ thể hắn.

“Anh Thiếu Ân?” Kỷ Á Thanh chớp chớp đôi mắt đang lim dim, xác định người trước mặt không phải là ảo ảnh lập tức tỉnh cả ngủ, vui vẻ nhào lên người Quý Thiếu Ân.

“Anh đã hứa ngày mai sẽ đi xem em biểu diễn, anh thực sự trở lại trước thời hạn.”

“Anh có bao giờ gạt em? Tiểu Thanh ngốc!”

Quý Thiếu Ân vững vàng ôm chặt cậu vào ngực. Cơ thể cậu vốn nhanh nhẹn, thêm vào đó lại được hắn huấn luyện, bằng không nếu cứ dùng phương thức này để chào đón hắn, sớm đã té ngã không biết bao nhiêu lần.

“Anh có bị thương không?”

Kỷ Á Thanh hỏi xong liền dán sát vào hắn, như con cún con ở trên người hắn bắt đầu ngủ, cả cơ thể đều ngả lên người hắn, mũi từ trên cổ Quý Thiếu Ân bắt đầu di chuyển xuống, lướt qua ***g ngực, bụng, tại hai bên eo dừng lại một chút, sau đó mới yên tâm trượt xuống.

Từ đầu tới chân mỗi nơi cậu đều không buông tha, hoàn toàn không phát hiện mình đã có cử chỉ quá mức thân thiết, có người sớm đã chịu đựng không nổi.

Cuối cùng trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Kỷ Á Thanh cũng lộ ra lúm đồng tiền, ngây ngốc nhìn bộ dạng hơi kích động của Quý Thiếu Ân.

“Đúng là không có mùi vị em chán ghét.” Có lẽ là do sự kiện khi còn bé kia ảnh hưởng khiến cậu đối với mùi máu đặc biệt miễn cảm.

Đề nén xuống một trận quay cuồng trong cơ thể, Quý Thiếu Ân trấn tĩnh lại đem người đẩy ra một khoảng cách an toàn.

“Anh không bị thương, em mau tiếp tục ngủ, có chuyện gì ngày mai hãy nói tiếp.”

“Ngủ chung đi Thiếu Ân, mấy ngày nay không nhìn thấy anh.” Kỷ Á Thanh chớp chớp đôi mắt vô tội, khiến hần không cách nào từ chối.

Lời cự tuyệt đến bên môi Quý Thiếu Ân lại không thể thốt ra, lòng mảy vì lời nói của cậu mà khẽ nhướn lên.

“Anh đi tắm trước.”

“Vây em ở trên giường đợi anh nha.”

Quý Thiếu Ân phát hiện trước giờ hần vẫn luôn xây dựng một vẻ ngoài cao ngạo, trong nháy mắt lại bị đáng vẻ kia làm cho sụp đổ, cứ hồn nhiên mà nói chuyện khiêu khích hần.

Bất quá chỉ là một cái hôn trộm, lại muốn dằn vặt hần như vậy.

Có cậu bên cạnh, làm sao hần có thể ngủ?

END 2

4. Chương 3

Ngày trước bởi vì một lần tình cờ có duyên, Kỷ Á Thanh nhìn thấy Mạc Vũ Phàm, người được xem là thiên tài về piano biểu diễn, từ đó liền bị phong thái khi đánh đàn của y hấp dẫn.

Sau ngày đó, Kỷ Á Thanh không ngừng tìm thầy của mình để hỏi thăm về chuyện của y. Rồi cũng nhờ thầy cậu sắp xếp, rốt cục cũng có được buổi biểu diễn từ thiện này, đồng thời cũng là lần đầu tiên Mạc Vũ Phàm phá lệ chấp nhận yêu cầu kết hợp diễn tấu.

Bên trong phòng chờ, Kỷ Á Thanh sốt ruột đi tới đi lui, tâm trạng vô cùng sốt sắng.

“Anh Thiếu Ân, em thực sự rất hồi hộp.”

Quý Thiếu Ân nhìn người trước mắt, khuôn mặt tỏa ra hào quang lấp lánh, lại không phải là vì mình, trong lòng chua xót nhưng chỉ có thể yên lặng nuốt xuống.

Hần gượng cười, xoa xoa đầu tóc màu nâu mềm mại của Kỷ Á Thanh. “Đừng khẩn trương như vậy, nhìn xem quần áo đều bị em làm nhăn cả rồi.”

Gỡ bàn tay nhỏ đang nắm chặt ra, hần thay cậu chỉnh lại bộ lễ phục cho tươm tất.

“Vui quá, chút xíu nữa là em có thể nhìn thấy anh ấy. Thiếu Ân, anh biết không? Em thật mong chờ đến ngày này, rốt cục hôm nay có thể gần anh ấy như vậy. Em thực sự rất thích anh nha.”

Trong phòng chờ, cậu quần quýt bên Quý Thiếu Ân nói liên tục, không chú ý sắc mặt của hần đã thay đổi.

Quý Thiếu Ân không ôm trả, chỉ để mặc cho cậu dựa vào trước ngực hần nói một câu rồi lại thêm một câu tàn nhẫn. Trong lòng hần tự an ủi mình, cậu chỉ là còn nhỏ nhất thời bị mê hoặc mà thôi...

Cộc cộc!

“Xin lỗi, Mạc Vũ Phàm đã tới, anh ấy đang ở phòng tập đợi cậu, trước tiên hai người cần phải luyện tập tiết mục một chút.” Nhân viên của chương trình sau khi thông báo xong lập tức rời đi.

“Anh Thiếu Ân, anh ấy đến rồi.” Chưa kịp nói hết câu, Kỷ Á Thanh đã muốn chạy đến phòng tập.

Quý Thiếu Ân kéo người vẫn đang trong trạng thái phần khích trước mặt lại. “Tiểu Thanh, bình tĩnh một chút, chỉnh chu lại ngoại hình rồi hãy đi.”

Hắn vươn tay giúp Kỷ Á Thanh sửa sang quần áo, vuốt lại mái tóc cho gọn gàng, để lộ ra khuôn mặt thanh tú đáng yêu.

“Ồn rồi, đi đi!”

“Cảm ơn!” Cậu quay người đi đến trước cửa, chợt nhận ra Quý Thiếu Ân không có đi theo. “Anh Thiếu Ân không đi cùng em sao?”

“Em cứ đi trước, lát nữa anh sẽ tới tìm em.” Quý Thiếu Ân nhìn hắn, mỉm cười động viên.

“Được rồi, lát nữa anh nhớ phải tới tìm em nha!”

Ánh mắt thâm trầm của Quý Thiếu Ân nhìn theo bóng lưng của cậu rồi đi, mãi đến khi cánh cửa khép lại, hắn mới siết chặt nắm tay đâm vào vách tường phía sau.

Kỷ Á Thanh chớp chớp đôi mắt nhìn người đang ngồi bên cạnh.

Mạc Vũ Phàm trên mặt trước sau mang theo nụ cười nhàn nhạt, khí chất tao nhã bất phàm như thiên sứ khiến cho người nhìn thấy không khỏi say đắm.

Khoảng cách gần kề giữa hai người càng khiến Kỷ Á Thanh căng thẳng không thôi, liên tiếp phạm lỗi, hoàn toàn không phát huy được những thành quả mà mình đã dày công tập luyện, cảm thấy thất vọng vì bản thân đã để mất mặt trước thần tượng.

“Xin lỗi, em... em sẽ cố gắng, lúc lên sân khấu biểu diễn sẽ không như vậy nữa, xin lỗi.” Kỷ Á Thanh đỏ mặt cúi đầu nói xin lỗi.

Bỗng nhiên có một âm thanh nhẹ nhàng truyền đến, trấn an sự lo lắng quá mức của cậu.

“Em tên Á Thanh phải không? Có thể gọi anh là Vũ Phàm.” Mạc Vũ Phàm mỉm cười nhìn cậu. “Thả lỏng một chút, hiện tại chỉ là luyện tập, không cần căng thẳng như vậy.”

Giọng nói điềm đạm cùng nụ cười khiến Kỷ Á Thanh hơi sửng sốt một chút, mãi đến khi một chuỗi giai điệu êm tai khẽ vang lên mới kéo cậu về thực tế.

“Thử một lần xem.” Mạc Vũ Phàm miệng nói, ngón tay đồng thời lướt trên phím đàn, yêu cầu Kỷ Á Thanh cùng y diễn tấu.

Được sánh vai ngồi biểu diễn bên cạnh người mình ngưỡng mộ, tuy không còn phạm lỗi nhiều như khi nãy nhưng tâm trạng căng thẳng vẫn khiến ngón tay Kỷ Á Thanh không đủ linh hoạt.

Chờ hai người tấu xong một đoạn, trên mặt Mạc Vũ Phàm cũng không biểu lộ vẻ mất kiên nhẫn, miệng vẫn như trước hiện lên nụ cười hòa nhã.

“Làm theo anh hít sâu, thở ra, thả lỏng một chút. Em đàn rất khá, chỉ là quá hồi hộp, chúng ta tập thêm mấy lần nữa, sau khi em bình tĩnh lại sẽ có thể phát huy được khả năng vốn có.”

“Cảm... cảm ơn anh.” Hai má Kỷ Á Thanh ửng đỏ, trong lòng không ngừng nhảy nhót.

Thần tượng của cậu nói cậu đàn rất khá... Ý đang khen ngợi cậu sao? Quả nhiên sau vài lần được Mạc Vũ Phàm chỉ dẫn, Kỷ Á Thanh không còn căng thẳng, đã hoàn toàn có thể phát huy được khả năng, thậm chí còn vượt tới trình độ mà bản thân cậu cũng không nghĩ đến.

Tiếng đàn của hai người giao hòa như muốn cọ xát ra lửa, cũng vì màn trình diễn then chốt của chương trình mà mang đến những khoảnh khắc cao trào nhất, khán phòng vỗ tay không ngừng, hai người cùng đứng dậy cúi chào khán giả, buổi biểu diễn thành công tốt đẹp.

Trở lại phòng chờ, Kỷ Á Thanh mãi nhìn theo Mạc Vũ Phàm đang thu dọn đồ đạc muốn rời đi.

“Vũ Phàm, anh phải qua NewYork sao?”

“Anh... sẽ lại thêm vài ngày rồi mới đi.” Mạc Vũ Phàm trả lời, nét mặt phẳng phất vẻu tư cùng cô đơn.

“Vây sao, thật sự rất cảm ơn anh, em rất vui.”

“Không cần cảm ơn, là do biểu hiện của em tốt thôi.” Mạc Vũ Phàm vẫn dịu dàng mỉm cười với cậu, đối với cậu bé đáng yêu trước mắt, y không cách nào trờ ra bộ mặt lạnh lùng thường ngày.

“Anh phải đi, em tiếp tục cố gắng.” Y đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay cậu. “Á Thanh, ngày hôm nay cảm ơn em, nếu có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại.”

“Cảm ơn anh, uhm... Hẹn gặp lại, em nhất định sẽ cố gắng nhiều hơn.” Kỷ Á Thanh vỗ vỗ bàn tay đang nắm tay mình, lưu luyến nói lời tạm biệt.

Một lát sau, nhìn thấy người đang đứng cạnh cửa, cậu lại quay về trạng thái vui vẻ, lao thẳng vào lòng Quý Thiếu Ân, ôm thật chặt.

“Anh Thiếu Ân sao giờ này mới đến? Lúc này có nhìn thấy em không? Em đàn thế nào?” Được hân ôm vào ngực ấm áp, Kỷ Á Thanh đã quên đi chuyện lúc này không muốn chia tay Mạc Vũ Phàm.

“Rất tuyệt, được vỗ tay lớn như vậy, anh thấy hạnh diện thay em.”

Hình ảnh cậu ngồi đánh đàn trên sân khấu khiến tâm tình hân trở nên kích động, tiếng đàn du dương như gieo vào lòng hân những đợt sóng vô hình.

Ánh đèn sân khấu chiếu sáng lên thân ảnh cậu, đây là người đã được hân chăm sóc từ nhỏ đến lớn sao? Cậu thực sự đã cùng hân sinh sống ở cái nơi tăm tối đó sao? Quý Thiếu Ân thậm chí có một loại cảm giác mơ hồ, cậu rồi sẽ rời xa hân...

“Những tiếng vỗ tay kia là cho Vũ Phàm.”

“Là cho cả hai người.”

Tuy rằng không nghĩ sẽ nói như vậy, nhưng Quý Thiếu Ân không thể không thừa nhận, màn hợp tác trình diễn của hai người họ đã mang đến cao trào cho toàn bộ buổi hòa nhạc, phong thái của hai người hoàn toàn vượt qua cả những nghệ sĩ tiền bối.

“Thật không? Em cũng có?” Kỷ Á Thanh phấn khích hân lên má hân. “Anh Thiếu Ân là tốt nhất.”

Còn đang chìm đắm trong tình cảm tốt đẹp giữa hai người, cậu không phát hiện Quý Thiếu Ân đã trở nên cứng nhắc.

Mỗi một cử chỉ hành động vô tâm của cậu đều như kim châm vào lòng hân đau nhói, hơn nữa lần sau so với lần trước còn đau đớn hơn.

Nhớ lại khoảng thời gian từ chiều cho đến giờ, Kỷ Á Thanh đều theo sát bên cạnh chàng trai kia, ánh mắt trước sau đều hướng về đối phương, trong lòng hân một trận chua xót nhưng cũng không muốn xen vào can trở.

Trái tim của cậu hiện đã đặt ở một nơi khác, hân muốn đợi cậu lớn lên, liệu có thể đợi được sao?

Từ sau lần thầy giáo vì cậu mà an bài nên một buổi hợp tấu cùng với thiên tài âm nhạc người cầu khó gặp, Kỷ Á Thanh vẫn không quên được mị lực hấp dẫn của Mạc Vũ Phàm cùng với nụ cười dịu dàng trên gương mặt y, còn có thái độ hòa đối với cậu động viên khích lệ.

Nếu không phải nhờ y, bản thân cậu tuyệt đối không thể biểu hiện tốt như vậy, thầy giáo cũng khích lệ cậu, nói ngày đó màn trình diễn của cậu đã thu hút rất nhiều học viên đến làm cậu hạnh diện một trận.

Kỷ Á Thanh muốn được gặp lại Mạc Vũ Phàm, là y đã cho cậu động lực, cậu muốn cùng y học đàn, chỉ cần có y bên cạnh, cậu nhất định sẽ tiến bộ nhanh hơn. Cuối cùng, Kỷ Á Thanh đã ra một quyết định vô cùng quan trọng, cậu ngồi trong phòng khách chờ Quý Thiếu Ân về, cùng hân bàn bạc.

“Anh Thiếu Ân nhất định sẽ hứa với mình, anh ấy chưa từng từ chối mình.”

Không lâu sau, nghe được tiếng mở cửa của Quý Thiếu Ân, Kỷ Á Thanh lập tức chạy ra ngoài, nhiệt tình phụ giúp xách đồ từ trên tay hắn, sau đó kéo hắn đến ghế sofa ngồi xuống, giúp hắn rót chén trà rồi vui vẻ ngồi xuống sát bên cạnh hắn.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?” Quý Thiếu Ân ngạc nhiên nhìn cậu.

“Thiếu Ân, em có việc muốn bàn với anh.”

“Chuyện gì?” Bàn bạc? Đây là lần đầu tiên Kỷ Á Thanh dùng thái độ nghiêm túc như vậy cùng hắn nói chuyện.

“Em...”

Quý Thiếu Ân nhíu mày. “Sao lại ấp úng, đã xảy chuyện gì?”

“Không, à mà có...” Kỷ Á Thanh hít sâu một hơi, lấy hết can đảm mà lớn tiếng nói. “Em muốn đi NewYork!”

“Em muốn đi NewYork? Uhm... Em muốn đi nghỉ hè sao, được, anh sẽ sắp xếp thời gian đưa em đi.”

“Không phải đi chơi, là muốn đi NewYork tìm một người để theo học.”

“Theo học? Một người? Em... muốn đùa với anh sao?” Biểu tình trên mặt Quý Thiếu Ân trở nên trầm mặc.

“Không phải đùa giỡn, em nói thật đó, anh Thiếu Ân.” Bởi vì Quý Thiếu Ân hiểu lầm ý của cậu, ngữ điệu của Kỷ Á Thanh cũng tăng lên.

Quý Thiếu Ân thoáng kinh ngạc, dường như những gì hắn lo sợ đang sắp diễn ra.

“Em... tại sao muốn đi NewYork? Nơi này có gì không tốt sao?”

“Không phải không tốt, chỉ là em muốn đi tới học viện âm nhạc, có được không anh Thiếu Ân?”

“Sao lại đột ngột như vậy? Lúc trước cũng không nghe em đề cập đến? Là thầy giáo muốn em đi?”

“Không phải, là em tự muốn đi. Tiền học phí sau này em sẽ đi làm trả lại cho anh.” Kỷ Á Thanh lắc nhẹ cánh tay hắn nũng nịu. “Em thực sự muốn đi, chỉ có mỗi mình em sẽ không vấn đề gì đâu, cho em đi được không?”

“Không phải vấn đề tiền bạc.” Quý Thiếu Ân buồn bực xoa xoa hai bên thái dương.

Tự mình đi? Kỷ Á Thanh sao lại muốn đi học ở một nơi xa xôi như vậy? Hắn làm sao có thể yên tâm bỏ mặc cậu một mình. Bọn họ chưa từng xa nhau quá lâu, chuyến đi này cũng không phải chỉ mấy tháng thì có thể trở về.

NewYork... trong đầu Quý Thiếu Ân bỗng hiện lên một người, hắn mở to mắt nhìn Kỷ Á Thanh, bắt lấy bờ vai nhỏ nhắn của cậu, thanh âm run rẩy hỏi. “Nói cho anh biết tại sao?”

“Bởi vì em muốn nhìn thấy y, em muốn cùng y học đàn, có được hay không anh Thiếu Ân?” Kỷ Á Thanh nói xong, gò má hơi ửng hồng.

Bàn tay Quý Thiếu Ân không tự chủ mà gia tăng sức mạnh, siết chặt lấy đôi vai cậu, ánh mắt phức tạp chột hiện lên một tia khổ sở.

“Đừng đi có được không Tiểu Thanh? Đừng đi!”

Không ngờ lại đúng là người đó, là do chính hắn dẫn cậu đi tham gia cái hội diễn kia...

“Anh siết em đau quá, Thiếu Ân, mau buông em ra.”

“Xin lỗi, anh không cố ý.”

Quý Thiếu Ân vội vàng buông tay, nhẹ nhàng giúp cậu xoa bóp phần da thịt ửng đỏ.

“Em muốn đi!” Kỷ Á Thanh bị hành động khó hiểu của hắn chọc giận. Tại sao không cho cậu đi? Tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn cậu? “Em thực sự rất muốn đi!”

Lần nữa bị yêu cầu, Quý Thiếu Ân không kiềm chế được ôm chặt lấy người trước mặt mà hấn vẫn luôn che chở, thấp giọng cầu xin.

“Tiểu Thanh, đừng đi, nghe anh một lần được không? Ở lại bên cạnh anh, đừng rời khỏi anh. Tiểu Thanh, đừng rời bỏ anh, đừng đi tìm y!”

Tình cảm dầy ứ nhiều năm, hôm nay vì Kỷ Á Thanh đột nhiên không báo trước mà muốn rời khỏi hấn mà bùng phát.

Qua nhiều năm như vậy, hấn đã quen với cuộc sống có Kỷ Á Thanh, nếu như cậu rời xa hấn... Quý Thiếu Ân thật không dám tưởng tượng những ngày tháng không có cậu bên cạnh, trên lưng mang đầy tội nghiệt, một mình hấn phải làm gì để chống đỡ?

“Thiếu Ân, anh thật kỳ lạ, tại sao không cho em đi? Trước đây anh đều chiều theo ý muốn của em, lần này tại sao không được? Em thực sự nhớ y muốn đi gặp y, muốn cùng y học đàn, để em đi tìm y được không? Sẽ không lâu lắm đâu, khoảng vài năm em sẽ quay về, có được không?”

“Đừng nói nữa, bảo em đừng nói nữa, anh không muốn nghe!”

Thanh âm của Quý Thiếu Ân hơi khàn, một lần nữa ôm chặt lấy người đã vô tâm làm tổn thương mình, hấn chôn mặt vào vai Kỷ Á Thanh, trái tim như bị ai dày xéo đến nhức nhối.

“Tiểu Thanh, đừng rời bỏ anh được không? Anh không thể không có em, em muốn cái gì anh đều sẽ cho em, chỉ riêng chuyện này anh không thể đồng ý, tha lỗi cho anh.”

Quý Thiếu Ân ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm tình nhìn cậu, muốn thuyết phục cậu ở lại.

“Em quên là mình hay nằm thấy ác mộng sao? Nếu nửa đêm em tỉnh dậy chỉ có một mình thì sao? Không có ai bên cạnh em không sợ? Tiểu Thanh, anh xin em, đừng rời xa anh, đừng đi tìm y, ở lại bên cạnh anh được không? Anh thực sự không thể mất em. Hứa với anh, đừng đi được không?”

Lời cầu xin cùng ánh mắt tha thiết khiến Kỷ Á Thanh chần động đến mức thật lâu cũng không thốt nên lời, chỉ có thể mở to đôi mắt.

Vẫn biết rõ Quý Thiếu Ân luôn rất yêu thương cậu, cũng nhớ rõ những ân tình sâu đậm của hấn, bản thân luôn tự nhủ một lúc nào đó sẽ báo đáp lại cho hấn. Mà hiện tại, ánh mắt nghiêm túc như có thể thiêu chết người này tựa hồ như toát ra một thứ tình cảm khác khiến cậu kinh ngạc không nói nên lời.

Kỷ Á Thanh không còn là một cậu bé ngây thơ không hiểu chuyện, cậu đã lớn rồi, có thể nhìn ra tình cảm trong mắt Quý Thiếu Ân đã vượt ra khỏi tình cảm anh em như trước đây.

Cậu không nghĩ người mình luôn coi là anh trai đối với mình lại có loại tình cảm này...

“Đừng rời bỏ anh, Tiểu Thanh!”

Lần đầu tiên cậu nhìn thấy nước mắt của Quý Thiếu Ân, nóng đến mức trong lòng cậu cảm thấy rất đau, rất muốn khuyên hấn đừng khổ sở nhưng một câu cũng không nói ra được, khóe mắt không tự chủ mà nóng lên, nước mắt từng giọt theo đó mà lăn xuống bên má.

“Thiếu Ân, anh đừng như vậy...”

Còn đang chìm đắm trong suy nghĩ Kỷ Á Thanh sẽ rời bỏ mình khiến bản thân kích động, Quý Thiếu Ân không phát hiện tình cảm của hấn đã bị nhìn thấu, gương mặt hấn tràn ngập sự hoảng loạn, từ lâu đã không còn đủ bình tĩnh.

“Tiểu Thanh, hứa với anh sẽ không rời đi.”

“...”

“Tại sao em không chịu đồng ý?”

Cậu do dự khiến Quý Thiếu Ân kích động mà gào thét, không nhận được dùng sức lắc hai bả vai của cậu như muốn đem cậu lay tỉnh, không để cậu tiếp tục bị mê muội.

“Ngày hôm nay em nhất định phải nói cho anh biết tại sao lại vì người đàn ông khác mà muốn rời khỏi anh, anh đối với em còn chưa đủ tốt sao? Em có biết không anh thậm chí đã quyết định...” Lời nói chợt dừng lại trên môi, Quý Thiếu Ân cũng không nói thêm gì nữa.

“Quyết định chuyện gì?”

Quý Thiếu Ân chỉ lắc đầu. “Tiểu Thanh, đừng đi có được không? Ở lại, ở lại bên cạnh anh.”

Kỷ Á Thanh không dám tin Quý Thiếu Ân lại có tình cảm đặc biệt với cậu như vậy, con sóng tình cảm tha thiết hết một đợt lại thêm một đợt tràn vào lòng cậu, tuy rằng không hề cảm thấy chán ghét nhưng Kỷ Á Thanh thực sự không biết phải làm sao cho phải, cậu chưa từng nghĩ sẽ cùng với Quý Thiếu Ân thay đổi thành dạng tình cảm này.

Nhưng cho dù không muốn thương tổn đến người trước mắt thì cậu vẫn có con đường mình phải đi, có tương lai mà cậu muốn theo đuổi. Kỷ Á Thanh áy náy khi nhìn thấy hấn đau khổ.

“Anh Thiếu Ân, xin lỗi, em còn có ước mơ, có mục tiêu cần theo đuổi, ba mẹ vẫn luôn hy vọng em có thể tiếp tục đi sâu vào lĩnh vực âm nhạc, tìm ra hướng đi cho mình. Em còn có tương lai thuộc về em, không thể mãi bên cạnh anh.”

“Tiểu Thanh...” Quý Thiếu Ân lộ ra vẻ yếu đuối hiếm khi nhìn thấy, mang theo ánh mắt cầu khẩn nhìn cậu. “Anh không ngăn cản con đường của em, chỉ là không hy vọng em đi tìm y. Em muốn học đàn, muốn ra nước ngoài tu nghiệp, anh sẽ sắp xếp, chỉ cần em cho anh chút thời gian để giải quyết xong mọi chuyện ở đây, anh sẽ đi cùng em.”

“Không được, anh làm vậy khác nào gây trở ngại cho em, anh muốn đem em quấn vào bên cạnh anh cả đời sao? Không sai, là anh luôn bảo vệ em, luôn quan tâm chăm sóc em, đối xử với em rất tốt, nhưng em không thể vĩnh viễn chỉ dựa vào anh, em muốn có cuộc sống thuộc về chính mình.”

Lời nói trong lúc kích động mà vô tình vọt ra khỏi miệng, đến khi nhìn thấy biểu tình trên mặt của Quý Thiếu Ân lúc đó, cậu có muốn hối hận cũng không còn kịp.

Chậm rãi ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt mà trước kia mình yêu thích nhất, nhưng giờ phút này hấn chỉ cảm thấy con người trong suốt kia vô cùng chói mắt.

“Đây là lời thật lòng của em sao? Em thực sự cảm thấy anh ở đây chỉ gây trở ngại cho em?” Đôi mắt Quý Thiếu Ân nổi đầy tơ máu, cho thấy hấn bị lời nói kia làm tổn thương bao nhiêu.

“Anh Thiếu Ân, xin lỗi, em không cố ý nói những lời kia...” Kỷ Á Thanh đưa tay ra, lau đi từng giọt nước mắt nóng hổi theo khóe mắt hấn mà chảy xuống.

Bình tĩnh nhìn vào đồng tử mang theo vấy nấy sâu sắc kia một hồi lâu, khóe môi Quý Thiếu Ân cong lên một nụ cười tự giễu.

Không ngờ bản thân hấn toàn tâm toàn ý với cậu, cậu chẳng những không cảm kích còn coi hấn là trở ngại... Hấn cúi đầu, đặt lên môi cậu một nụ hôn nhẹ sau đó rời đi.

Bước chân hơi khựng lại khi đến trước cửa phòng, hấn một hồi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Anh sẽ giúp em thu xếp chu đáo mọi thứ, em có thể đi, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.”

Cánh cửa nặng nề chậm rãi đóng, để lại người trong phòng khách từ lâu mặt dưới đầm nước mắt.

Quý Thiếu Ân tựa như quả cầu đã xì hơi, thả mình xuống giường, hai tay ôm lấy mặt.

Những năm gần đây, Kỷ Á Thanh đã cùng hấn bước qua thời kỳ đen tối nhất, cũng chưa từng ghét bỏ hấn trên tay dính đầy máu tanh, cậu đều là dùng hai bàn tay ấm áp vuốt lên trán hấn mỗi khi hấn chau mày, dùng hai cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy hấn. Mỗi lần kết thúc nhiệm vụ trở về, hấn đều cần đến hai tay của Kỷ Á Thanh xoa dịu tâm tình của mình.

Kỳ thực người ý lại là hấn, không phải cậu.

Từ trước tới nay Kỷ Á Thanh cũng chưa từng mở miệng yêu cầu hấn điều gì, hôm nay chính là lần đầu tiên cậu nghiêm túc cùng hấn nói chuyện, cũng là lần đầu tiên hấn nói với hấn như vậy...

Sáng hôm sau, Quý Thiếu Ân vừa ra khỏi phòng đã thấy trên bàn dọn sẵn thức ăn nóng hổi. Trà túi lọc, jambon hun khói, có cả phê nóng, Kỷ Á Thanh thì ngoan ngoãn ngồi trên bàn đợi hân. Nghe được tiếng động, Kỷ Á Thanh lập tức khôi phục lại tinh thần, nở nụ cười.

“Anh Thiếu Ân, chào buổi sáng, xin lỗi, em chỉ biết làm mấy món này.”

“Chào buổi sáng! Như vậy cũng rất khá rồi, cảm ơn em.”

Quý Thiếu Ân lẳng lặng dùng bữa sáng, nhìn người trước mặt tươi cười, trong ngực lại một trận nhói đau. Không lâu sau, Kỷ Á Thanh dùng bữa xong chậm rãi đứng dậy, thu dọn chén đĩa của chính mình.

“Em no rồi, em về phòng trước, anh Thiếu Ân từ từ ăn.”

Kỷ Á Thanh đi được vài bước đột nhiên dừng lại.

“Anh Thiếu Ân, ngày hôm qua... xin lỗi... coi như em chưa nói gì.” Nói xong cũng không quay đầu lại, hướng cửa phòng mà đi thẳng.

“Tiểu Thanh!”

Quý Thiếu Ân từ phía sau đuổi theo, kéo tay cậu lại.

“Em... là thật sự muốn đi?”

Kỷ Á Thanh không trả lời, cái đầu nhỏ nhẹ nhàng lắc lắc hai cái, sau đó bước vào phòng, đóng cửa lại.

Quý Thiếu Ân đã hiểu, sống chung lâu như vậy, hân có thể nhận ra cái khoảnh khắc Kỷ Á Thanh hơi chần chừ do dự, tuy rằng sự thật này khiến hân khó chấp nhận, nhưng hân cũng muốn tôn trọng quyết định của cậu.

Hân nhìn về phía cánh cửa phòng đóng chặt, cố gắng đè nén sự đau xót không ngừng dâng lên trong lòng.

Năm đó từ trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc cứu Kỷ Á Thanh khỏi hòng súng, đến bây giờ đã tám năm. Hân luôn cố gắng đem đến cho Kỷ Á Thanh cuộc sống như trước kia, ngoài trừ không thể trả ba mẹ lại cho cậu, những gì trong khả năng của mình, hân toàn bộ đều cho Kỷ Á Thanh, chỉ vì muốn được nhìn thấy cậu bé ngây thơ đáng yêu năm đó có thể nở nụ cười vui vẻ.

Chuyện trước kia tuy rằng để lại cho cậu sự ám ảnh rất lớn nhưng cũng may không khiến cho tính tình của cậu bị thay đổi, cậu vẫn rất ngoan ngoãn hiểu chuyện khiến người ta cảm thấy đặc biệt thương tiếc.

Cho tới nay Kỷ Á Thanh vẫn luôn ngoan ngoãn như vậy, không phải vì mất đi người nhà mà gò ép bản thân cam chịu, cũng là một tay hân an bài cuộc sống cho cậu, bây giờ cậu đã trưởng thành, cũng đến lúc hân nên buông tay để cậu tự do lựa chọn cuộc sống của chính mình.

Chỉ là bản thân hân thực sự muốn buông tay sao? Nếu đã là nguyện vọng của cậu, thôi thì cứ như vậy đi.

Từ nay về sau, Á Thanh muốn làm gì thì cứ làm, hân cũng chỉ nên xem cậu như một người em trai mà đối xử, đau khổ này một mình hân chịu là đủ rồi, gương mặt nhỏ nhắn kia thật không thích hợp gắn lên biểu tình bi thương.

Quý Thiếu Ân lại một lần nữa thở dài, nhắm mắt lại, đè xuống những cảm xúc cay đắng trong lòng.

Cuối cùng hân nặng nề cầm lên điện thoại, ấn vào một dãy số, giọng nói hơi run. “Nam Cung, là tôi, thay tôi chăm sóc cho Kỷ Á Thanh... Cùng cậu ấy đi New York.”

END 3

5. Chương 4

Trong một quán rượu đầu phố, một thiếu niên người Á Đông đang đứng, gương mặt mang nét đẹp thuần khiết không tạp niệm cùng với cuộc sống hỗn tạp nơi đây hoàn toàn bất đồng, người khác càng nhìn lại càng muốn đem chàng trai có bộ dáng ngây thơ trong sáng này mà khi dễ một phen.

“Chỉ có một mình sao?”

Thiếu niên hơi chau mày, quay đầu nhìn về phía một gã lưu manh đang từng bước đến gần. Thấy đối phương dùng ánh mắt tục tĩu để nhìn mình, trên mặt cậu ánh lên vẻ sợ hãi.

“Ông... ông không được qua đây.”

Thanh âm run rẩy khiến cho đối phương càng thêm thích thú, nhất thời không để ý đến vẻ bình tĩnh trong con người đen láy kia, cùng với một tia ranh mãnh chợt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất.

“Đừng sợ, ta sẽ khiến cho cừng sung sướng đến chết, bảo bối.”

“Ông... Không, không được...Đừng qua đây.” Miệng thì nói vậy nhưng thiếu niên một bước cũng không lùi ra sau, bàn tay chậm rãi luồn vào trong túi quần, cầm lấy một vật gì đó.

Thấy đối phương không nghe lời “cảnh cáo” vẫn cố sấp lại gần mình, còn vươn bàn tay bẩn thỉu ra, thiếu niên lập tức một cước nhắm thẳng vào bộ phận trọng yếu của đàn ông, quả nhiên nghe thấy một tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

“Tôi đã cảnh cáo ông không được bước tới, là do ông không nghe.”

“Thằng ranh con!”

Gã nói xong liền lao về phía trước chuẩn bị tóm lấy người thiếu niên dạy cho cậu một bài học, nhưng chỉ trong chớp mắt một con dao nhỏ sắc lẹm bất thành linh kè ngay cổ hắn.

“Nhóc con đừng...”

Lời nói của hắn còn chưa kịp thốt ra hết.

“Đừng để ta nói lần thứ hai.” Con dao trên tay thiếu niên dè dặt xuống một chút, tơ máu lập tức rỉ ra.

Gương mặt xinh đẹp kháai trước mắt vẫn trưng ra nụ cười yếu ớt làm cho gã từ lòng bàn chân chạy dọc lên một cảm giác ớn lạnh, không dám đứng lại thêm nửa giây, như thấy quỷ mà chạy trốn chết.

“Đáng ghét, làm bẩn rồi.”

Thiếu niên lập tức thu lại con dao, trong mắt hiện lên ý cười, đôi môi xinh xắn khẽ cong lên, rút ra một miếng khăn giấy ướt lau chùi con dao thật sạch sẽ. Đây là con dao mà cậu yêu thích nhất, Quý Thiếu Ân đã tặng nó cho cậu để phòng thân.

Bộp_bộp... tiếng vỗ tay từ xa tiến lại gần, sau đó một người bỗng dừng lại trước mặt cậu.

“Tiểu Thanh, thật không tệ, anh chỉ mới đi đậu xe có năm phút em đã đây gây sự.”

“Không phải lỗi của em.” Nhìn con dao lại trở nên sáng lấp lánh, Kỷ Á Thanh mới hài lòng mà đem cất đi, sau đó lại trưng ra cặp mắt long lanh cùng vẻ mặt vô tội nhìn về phía Nam Cung, nước mắt dường như chỉ chực chờ rơi xuống.

Nam Cung thấy thế không khỏi bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu. “Chiều này của em anh đã miễn nhiệm rồi, nếu đổi lại là Nhị thiếu gia chắc còn có thể bị em gạt, cũng chỉ có anh ta mới tin cái bộ dáng này của em thôi.”

“Không thú vị.” Kỷ Á Thanh lập tức thay đổi thái độ, thu lại nước mắt liếc y. “Anh cứ như vậy đứng đó nhìn em bị bắt nạt cũng không đến giúp.”

Bị bắt nạt? Thật ra là ai đang bắt nạt ai? Nam Cung cười cười, nhướn mày dò xét nhìn cậu.

“Anh biết em có thể tự xử lý, không phải sao?”

Nam Cung đối với bản lĩnh của Kỷ Á Thanh cũng có một chút tin tưởng, dù sao cậu cũng sống ở Xiết Vân Đường nhiều năm, hơn nữa lại do “Ảnh” tự tay huấn luyện, khả năng tự vệ cũng rất thành thục đi.

“Hừ! Coi như anh có lý.”

“Đi thôi, tới giờ làm thêm của em rồi.”

“Hoan nghênh anh đến dự.”

Một quán rượu nằm sâu trong con hẻm nhỏ, cánh cửa khép hờ, từ bên trong vọng ra tiếng đàn du dương trầm bổng.

Vào mỗi ngày cuối tuần, khách trong quán rượu đều đông đúc hơn ngày thường rất nhiều, tất cả bọn họ đều lãnh đến đây để nghe vị thiếu niên người Á Đông này đánh đàn. Tiếng đàn của cậu như có ẩn chứa một ma lực kỳ bí, lay động đến trái tim người nghe, khiến người ta không khỏi tò mò muốn biết đến tột cùng cậu là vì ai mà dạo nên những giai điệu thương tâm đến như vậy.

“Cho một ly Bloody Mary.” Một chàng trai tóc vàng ngồi xuống trước quầy bar, ánh mắt dán vào bóng lưng mảnh khảnh đang ngồi đánh đàn.

Chủ của quán rượu này dường như là người từ nơi khác đến, gần đây mỗi tối thứ bảy đều xuất hiện khách hàng mới, ông nở nụ cười thân thiện, sau đó bưng rượu lên.

Chàng trai tóc vàng tiếp nhận ly rượu nhấp một ngụm, tầm mắt vẫn hướng về nơi đặt chiếc đàn dương cầm. Đôi mắt hần hơi nheo lại, cũng không biết đang quan sát cái gì, hoặc cũng có thể là đang say sưa bởi tiếng đàn quá mức mê hoặc.

Bên trong quán rượu không còn chỗ ngồi, tất cả ánh mắt đều hướng về sân khấu.

Kỷ Á Thanh tuy rằng trên môi luôn mang theo ý cười nhàn nhạt nhưng cậu cũng không thích cùng người khác nói chuyện. Mỗi lần đến đây, cậu đều đến trước cây đàn dương cầm ngồi xuống, tinh thần toàn bộ đều tập trung vào đó, giống như đó là một thế giới riêng của cậu, không ai có thể tiếp cận.

Đôi bàn tay đang dạo bản I Miss You của Dayren Hayes, đây là bài hát Kỷ Á Thanh yêu thích nhất, cậu không nhận được mà khẽ ngâm nga theo tiếng nhạc.

Mãi đến khi nốt nhạc cuối cùng chấm dứt, Kỷ Á Thanh mới bước về phía trước cúi chào cảm ơn khán giả.

Đang định rời đi, không ngờ lại một lần nữa bị vài người đến gần ngăn cản. mà Nam Cung còn nhanh hơn bọn họ, lập tức đứng ra che chắn trước người Kỷ Á Thanh. “Tránh ra.”

Từ ngày thiếu niên người Á Đông bước vào quán tối nay, chưa có người nào thành công tiếp cận được cậu.

Mặc dù có chút sợ hãi biểu tình của người đàn ông hết như vệ sĩ này nhưng bọn họ vẫn không từ bỏ hy vọng muốn đến gần chàng trai ưu tú. “Anh bạn, đừng căng thẳng vậy, chúng tôi chỉ muốn mời cậu ta uống một ly rượu, nói chuyện vài câu thôi mà.”

Nam Cung không thêm để ý đến bọn họ, chỉ liếc xéo một cái, che chắn cho Kỷ Á Thanh rời đi nhưng lại một lần nữa bị cản đường.

Thấy Nam Cung sắp nổi nóng, Kỷ Á Thanh kéo hần một cái.

“Đừng làm lớn chuyện.” Cậu vẫn còn luyến tiếc nơi này, nếu như làm lớn chuyện sợ rằng chủ quán sẽ không để cậu tiếp tục làm việc.

“Cút, đừng để ta lặp lại lần thứ hai.” Ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung khẽ lướt qua, cộng thêm sát khí tỏa ra từ trên người y khiến mấy tên kia không nhận được mà run cầm cập.

Trong lúc Nam Cung giải quyết bọn họ, Kỷ Á Thanh nhàm chán nhìn quanh quán rượu một lượt. Khoảnh khắc tầm mắt cậu đảo qua quầy bar bỗng nhiên cảm nhận được ánh nhìn mãnh liệt đến từ một chàng trai tóc vàng. Cậu đứng hơi xa quầy bar nên không nhìn rõ được tướng mạo của hắn.

Chỉ thấy chàng trai kia khoe môi khê cong lên tựa như đang cười mà cũng không phải cười, sau đó hần hướng về phía cậu gờ ly rượu lên_ly rượu có màu đỏ như máu, uống một hơi cạn sạch, còn vươn ra đầu lưỡi, liếm đi chất lỏng dính lại trên miệng.

Hình ảnh kia vô cùng quý dị khiến Kỷ Á Thanh sợ hãi mà lùi về phía sau một bước, cố gắng đè nén cảm giác buồn nôn.

Chàng trai tóc vàng đem toàn bộ phản ứng của cậu thu vào mắt, cổ vẻ như rất hài lòng, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý rồi đứng dậy rời đi.

Bình tĩnh nhìn chằm chằm theo bóng lưng đã khuất dạng, hai bàn tay Kỷ Á Thanh nắm lại thật chặt.

“Làm sao vậy?” Giải quyết xong đám người kia, Nam Cung lại phát hiện ra thái độ của Kỷ Á Thanh có hơi kỳ lạ liền dõi theo tầm mắt của cậu đang nhìn về phía cánh cửa đóng chặt.

“Vừa nãy... có một người rất quái lạ.”

“Hả?” Nam Cung lập tức nheo mắt cảnh giác nhìn về phía cánh cửa rồi nhanh chóng kéo cậu rời khỏi đó. “Đi, chúng ta phải về thôi.”

Vào trong xe, nghe Kỷ Á Thanh kể lại chuyện vừa rồi lông mày của Nam Cung chột nhún lại. “Á Thanh, em tạm thời đừng tới quán bar nữa.”

Thái độ của Nam Cung khiến Kỷ Á Thanh cảm nhận được dường như có chuyện gì xảy ra, cậu lo lắng dò hỏi.

“Không lý nào không có chuyện gì, chỉ một chuyện nhỏ liền khiến anh lo lắng đề phòng, nói cho em biết có phải đã có chuyện gì xảy ra, Thiếu Ân làm sao rồi?”

“Quả thật không có chuyện gì, bảo vệ em là trách nhiệm của anh, nếu em xảy ra chuyện gì anh làm sao ăn nói với Nhị thiếu gia?” Nam Cung đứng là có nghe được chút tin tức, Nhị thiếu gia dường như đang dự tính phải làm gì đó, nhưng y cũng không chắc chắn.

Nam Cung có chút lo lắng, theo Nhị thiếu gia nhiều năm như vậy, hẳn chuyện gì cũng không giấu diếm y, lần này bất kể y dò hỏi hẳn thế nào, hẳn cũng không hé răng nửa lời. Nếu không phải vướng bận Kỷ Á Thanh, y nhất định sẽ trực tiếp bay về tìm hiểu cho rõ thực hư.

Kỷ Á Thanh nhún mày nghi ngờ, không mấy tin tưởng y.

“Bảo em tạm thời không đến chỗ này là vì muốn tốt cho em, tự em nghĩ xem, hôm nay đã có bao nhiêu người muốn quấy rối?”

“Không phải lỗi của em, tự chúng muốn tìm tới, cứ mặc kệ chúng là được.”

“Đừng quên lý do tại sao em muốn đến NewYork, không nên để Nhị Thiếu gia lo lắng.”

“Anh Thiếu Ân sẽ không lo lắng cho em nữa, từ lúc em tới NewYork tới giờ anh ấy cũng chẳng thêm quan tâm.” Kỷ Á Thanh giương lên đôi mi thanh tú, không che giấu được vẻ lạc lõng trong ánh mắt, hướng ra ngoài cửa xe nhìn khung cảnh NewYork về đêm sáng rực ánh đèn.

Nam Cung nhìn người bên cạnh, lại nhớ đến hình ảnh cô độc của chàng trai xa tận cuối trời kia, lông mày khê nhíu lại. “Nhị thiếu gia không phải không quan tâm em, anh ta là quá quan tâm em nên mới như vậy. Em là người hiểu rõ nhất năm đó khi em kiên quyết đòi đi đã đem đến cho Nhị thiếu gia bao nhiêu kích động cùng tổn thương.”

Cho đến hôm nay, Kỷ Á Thanh vẫn còn nhớ rõ nét mặt đau đớn thất vọng của Quý Thiếu Ân khi bị chính cậu làm tổn thương.

“Em hối hận rồi, vừa đến NewYork đã hối hận rồi, bây giờ mới biết bản thân đã quá đáng như thế nào.”

Chỉ là, hối hận cũng không còn kịp, thương tổn đã tạo thành, Quý Thiếu Ân không còn để ý đến cậu nữa, nếu không sao lâu như vậy mà ngay cả một câu cũng không hỏi thăm cậu.

Mãi đến khi mắt đi mới thật sự hiểu trước đây Quý Thiếu Ân đối với cậu tốt bao nhiêu, yêu thương cậu tới cỡ nào. Cũng nhận ra được thứ tình cảm mơ hồ vẫn luôn tồn tại trong lòng cậu đến tận cùng là thứ tình cảm gì.

Không chỉ riêng Quý Thiếu Ân đối với cậu có tình cảm mà ngay cả bản thân cậu cũng vậy, có điều cậu vẫn chưa phát hiện.

Thứ cậu muốn tìm thật ra vẫn luôn ở bên cậu đó thôi.

“Anh Thiếu Ân, xin lỗi...”

“Ahhh...” Nửa đêm, Kỷ Á Thanh hét to một tiếng rồi đột nhiên mở choàng mắt ngồi dậy, vuốt ngực ổn định lại hô hấp.

Lại gặp ác mộng! Đêm nay không cách nào ngủ yên, ngoại trừ mơ tới ngày đó cậu làm Quý Thiếu Ân đau khổ thất vọng còn mơ thấy cơn ác mộng đã lâu không xuất hiện.

“Có phải là do sự cố quán bar tối hôm đó?” Trong lòng cậu mơ hồ có một loại cảm giác bất an.

Chàng trai tóc vàng kia làm cho cậu có một chút dè chừng.

Lắc lắc đầu, Kỷ Á Thanh giữ cho mình không suy nghĩ lung tung, ngồi dựa lưng vào đầu giường. Khoảng thời gian đến NewYork này cậu không một giây phút nào không nghĩ đến Quý Thiếu Ân, nhớ tới những ngày tháng cùng hắn chung sống, còn có thần sắc đau khổ của hắn hôm chia tay.

Với lấy khung ảnh nơi đầu giường, ánh mắt tràn ngập sự nhớ nhung, cậu nhìn bức ảnh mình chụp cùng một người. “Anh Thiếu Ân...”

Lúc trước là vì Mạc Vũ Phàm cũng sống ở nơi này cho nên cậu mới rời khỏi Quý Thiếu Ân, rời đi người đã cho mình một nơi nương tựa, rời đi người đã đem lại cho mình một cuộc sống đầy khoái hoạt, nhưng cậu lại vì quyết định của mình mà không tiếc làm cho Quý Thiếu Ân đau khổ, thất vọng.

Theo lý cậu nên mãn nguyện vì cuối cùng cũng vào được học viện âm nhạc nơi có Mạc Vũ Phàm, cậu phải nên vui vẻ mới phải, nhưng đáng tiếc những ngày qua trong cậu chưa lúc nào vui vẻ, nỗi phiền muộn vẫn luôn đè nặng trong ngực, trong đầu đều là hình ảnh của Quý Thiếu Ân ở nơi xa xôi. Cho nên cậu cũng chưa bao giờ đi tìm Mạc Vũ Phàm.

“Thiếu Ân, có phải anh vẫn còn giận em? Xin lỗi, Nam Cung thường nói anh ấy không hiểu nguyên nhân vì sao em muốn đến NewYork, nhưng em thì rất rõ ràng. Thương tổn đã tạo thành em không có cách gì thay đổi, nhưng em sẽ không để vết thương ngày càng lớn, em không thể tìm y, điều này sẽ càng khiến anh đau khổ, có phải không?”

Kỷ Á Thanh khẽ vuốt ve gương mặt trong hình mà cậu vô cùng mong nhớ, cảm giác như hắn vẫn đang bên cạnh, Quý Thiếu Ân từ nhỏ luôn đối xử với cậu rất tốt tạo cho cậu một thói quen, cho nên cậu đã vô tình không nhận ra được tình cảm chân thật của bản thân.

“Thiếu Ân, em rốt cục đã hiểu rõ, trừ anh ra, em không nghĩ sẽ dựa dẫm vào bất kỳ người nào, nếu như ngay cả anh Thiếu Ân cũng không thể mang đến cho em hạnh phúc thì không ai có thể.”

Mấy tháng đầu khi vừa đến NewYork chưa quen với cuộc sống ở đây cộng thêm sự cô đơn khiến cậu hầu như đêm nào cũng gặp ác mộng, tỉnh dậy cũng chỉ có một mình đối diện với bóng đêm. Mặc dù bây giờ số lần mơ thấy ác mộng cũng không còn nhiều, nhưng mỗi lần như vậy đều khiến cậu nhớ tới những ngày tháng có Quý Thiếu Ân bên cạnh. Quả thật cậu rất nhớ ngôi nhà ấm cúng kia.

Kỷ Á Thanh vừa khóc vừa cười, bộ dạng vô cùng khó coi.

“Trước đây là do mình quyết định, hậu quả đều phải do mình tự gánh chịu. Nam Cung nói không sai, mình không thể lại giống như trước mà cứ xử tùy hứng, ích kỷ.”

Nếu cậu cứ như vậy mà bốc đồng đòi trở về, Quý Thiếu Ân nhất định sẽ càng thất vọng, cho nên cậu nhất định phải mạnh mẽ, sau đó mau chóng hoàn tất khóa học, một lần nữa trở về mái nhà ấm áp... nếu như Quý Thiếu Ân vẫn còn muốn thu nhận cậu.

Kỷ Á Thanh nắm chặt mặt dây chuyền trước ngực. “Xin lỗi.”

Từng giọt nước mắt lấp lánh rồi cục cũng không nhịn được mà nhỏ xuống, đọng lại trên mặt dây chuyền bằng thủy tinh.

“Em thực sự rất nhớ anh, Thiếu Ân...”

Tất cả những chuyện này đều là do cậu tạo thành, nếu như Quý Thiếu Ân vĩnh viễn không chịu tha thứ cho cậu vậy thì cậu phải làm sao? Nếu cậu không một mực đòi đến New York bọn họ bây giờ có phải đang sống cùng rất vui vẻ như trước kia? Hối hận? Đúng, cậu rất hối hận. Nếu như có thể chọn lại, cậu tuyệt đối sẽ không rời xa Quý Thiếu Ân.

Tại phòng nghị sự rộng lớn của Xiết Vân Đường ở Đài Loan hiện đã tập trung đông đủ tất cả các thành viên.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao Nhị thiếu gia trước đây hiếm khi xuất đầu lộ diện nay đột nhiên lại ra lệnh tập hợp tất cả mọi người ở chỗ này? Ngay lúc mọi người còn đang tò mò thì Quý Thiếu Ân lại đưa ra một tin tức khiến họ không kịp phản ứng.

“Tôi muốn rút lui khỏi Xiết Vân Đường!” Thân ảnh cao lớn đứng yên một cách hết sức bình tĩnh, Quý Thiếu Ân đã hạ quyết tâm.

Hắn nhìn quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt hướng thẳng đến đường chủ Xiết Vân Đường đang ngồi chính giữa Quý Thiếu Quân.

“Cái gì?”

Mặc dù Quý Thiếu Quân sớm đã có dự đoán, nhưng nghe hắn bất ngờ thông báo y vẫn không tránh khỏi bàng hoàng.

Linh cảm năm đó của y quả thật không sai, Quý Thiếu Ân sẽ vì thằng nhóc kia mà rời khỏi Xiết Vân Đường.

“Em nghĩ anh đã nghe thấy được.” Quý Thiếu Ân không nhắc lại, trên mặt hắn lộ ra vẻ kiên quyết cho thấy hắn cũng không phải đang đùa giỡn.

“Đúng vậy, nghe thấy được.” Quý Thiếu Quân nhíu mày, ngón tay nhịp nhịp trên thanh ghe, khuôn mặt trầm ngâm.

Trái ngược với hai người đang bình tĩnh mà nhìn nhau, trong phòng nghị sự một trận ồn ào huyên náo, một số là muốn ngăn cản Quý Thiếu Ân, hỏi hắn tại sao lại muốn rút lui. Số khác lại cảm giác như mình bị phản bội mà tức giận la mắng.

Mọi người trong tổ chức tin tưởng hắn như vậy, tình nguyện đi theo hắn, tại sao hắn lại muốn rời bỏ những người anh em đã cùng vào sinh ra tử? Tầm mắt hai người vẫn đang giao nhau, Quý Thiếu Quân nhìn ra được vẻ kiên quyết không cách nào lay chuyển được từ trong đôi mắt sắc lạnh kia. Y thở dài, chỉ hỏi vắn vắn một câu. “Tại sao?”

“Em không muốn tiếp tục cuộc sống như thế, em muốn được thanh thản, không để em ấy vì em mà luôn lo lắng đề phòng, trước đây không có ai chờ em mỗi lần trở về nhà, em không có gì đáng bận tâm, nhưng bây giờ... nhưng bây giờ em không muốn Tiểu Thanh phải một lần nữa bị cảm giác mất đi người thân dày vò.”

Mỗi một nhiệm vụ đều đầy rẫy nguy hiểm, hiện tại người thân duy nhất của Tiểu Thanh chỉ còn lại hắn, Quý Thiếu Ân không dám tưởng tượng, nếu có một ngày bản thân hắn thực sự xảy ra chuyện gì, Tiểu Thanh sẽ ra sao? Lời nói thật lòng khiến người nghe phải cảm động nhưng Quý Thiếu Quân cũng không thể không chỉ ra thực tế.

“Thiếu Ân, em đừng quên hiện tại đã không còn ai chờ em trở về nhà, Tiểu Thanh đã đi đến New York.”

“Em biết.” Quý Thiếu Ân nở nụ cười cay đắng. “Mặc dù như thế em vẫn tin có ngày Tiểu Thanh sẽ trở về. Bất luận sau khi trở về em ấy còn ở lại ngôi nhà kia bao lâu, cho dù chỉ một ngày em cũng không để em ấy phải sống trong lo lắng.”

Đây là lời đảm bảo của hắn, miễn là cậu vẫn còn cần hắn, chỉ cần cậu trở về ngôi nhà thuộc về hai người họ, hắn sẽ vì cậu mà trả bất cứ giá nào.

Mãi cho đến khi... cậu tìm được người để gửi gắm, có được tương lai của chính mình, có người chăm sóc cho cậu, về sau không cần đến hắn nữa.

“Sau đó thì sao? Nếu như nó thật sự rời bỏ em?”

“Em không biết.” Hắn không nghĩ đến xa như vậy, mà cũng có thể là hắn không muốn nghĩ đến khả năng này.

Hai mươi mấy năm qua, lần đầu tiên Quý Thiếu Quân nhìn thấy hắn có lòng tin như vậy, thậm chí là ra một quyết định không hề chắc chắn, cũng vì thằng nhóc kia mà khiến cho hắn người không ra người. Nhớ lại thời điểm khi Kỷ Á Thanh bỏ đi, Quý Thiếu Ân như phát điên, bất cứ nhiệm vụ nào hắn cũng đều tiếp nhận.

Quý Thiếu Quân biết hắn là muốn dời đi sự chú ý, muốn phát tiết tâm tình, không muốn chấp nhận sự thật là Kỷ Á Thanh đã rời bỏ hắn.

Chỉ một Kỷ Á Thanh lại khiến cho hắn thành ra như vậy, trong đầu hắn rốt cục đang suy nghĩ cái gì? Đôi mắt lạnh lẽo của Quý Thiếu Quân chợt lóe lên một tia sát khí, cảnh cáo hắn. “Nếu không muốn Kỷ Á Thanh xảy ra chuyện gì, em tốt nhất mau thức tỉnh cho anh.”

Nét mặt Quý Thiếu Ân cũng trở nên băng lãnh, không hề tỏ ra bị uy hiếp, ánh mắt như mũi tên bắn thẳng lại. “Em không cho phép anh đụng tới Tiểu Thanh!”

“Đừng trách anh, tính mạng của nó nằm trong tay em, nếu không muốn nó có chuyện thì hãy để cho anh nhìn thấy lại Quý Thiếu Ân của trước kia đi.”

“Anh căn bản không biết Tiểu Thanh đối với em quan trọng như thế nào.” Quý Thiếu Ân xông tới phía trước nắm lấy cổ áo Quý Thiếu Quân, hai mắt vì kích động mà hắn lên tơ máu đỏ ngầu. “Nếu không phải vì Tiểu Thanh em cũng không sống được tới bây giờ, em tuyệt đối không cho anh hại tới em ấy!”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, toàn bộ đều tập trung vào hai người đang giằng co.

Một lát sau, Quý Thiếu Quân khẽ nhú mày, mang theo một chút lo lắng hỏi.

“Lần cuối cùng anh hỏi em, là em nhất quyết muốn rời khỏi?”

“Phải.”

“Thân là Nhị thiếu gia, em nên hiểu rõ Xiết Vân Đường không phải nơi nói đến thì đến, nói đi là đi.”

Xiết Vân Đường có một quy tắc: muốn rút khỏi tổ chức chỉ cần có thể tay không đánh thắng tất cả những người muốn phản đối, ngoài ra còn phải chịu đựng một dao của Đường chủ, nếu tử thần chịu buông tha cho kẻ đó thì về sau cùng với Xiết Vân Đường sẽ không còn bất cứ quan hệ nào.

“Em hiểu.” Quý Thiếu Ân không hề do dự nói.

“Tốt lắm!” Quý Thiếu Quân nhắm chặt mắt, thời điểm khi y mở mắt ra, trong đó chỉ có một vẻ lạnh lùng. Gạt bàn tay của Quý Thiếu Ân đang nắm lấy cổ áo mình, y bước xuống đi đến chính giữa phòng nghị sự.

“Anh hai, xin lỗi.”

Lúc y đi vòng qua Quý Thiếu Ân, nghe được câu nói này, bước chân hơi khựng lại một chút sau đó mau chóng thu lại cảm xúc, hướng về phía mọi người hỏi.

“Mọi người cũng đã nghe rõ rồi, hiện tại có ai muốn bước lên?”

“Đường chủ, người không thể đồng ý!”

“Không thể đồng ý, không thể để Nhị thiếu gia rời bỏ chúng ta!”

Âm thanh phản đối vang lên, nhìn quanh một lượt, không có một người nào tán thành. Quý Thiếu Ân biết nếu hắn thật sự muốn rời đi, trận chiến này quả thật không dễ dàng.

Nhưng là vì Tiểu Thanh, hắn cam tâm tình nguyện.

Quý Thiếu Ân vẻ mặt lạnh lùng, nhìn từng người một ở đây, trầm giọng nhắc nhở.

“Ngày hôm nay mọi người có gì bất mãn cứ bước ra đây trút giận lên ta, ngày sau nếu ai dám động đến một sợi tóc của Tiểu Thanh thì đừng trách ta không nể mặt.” Thanh âm lạnh lẽo khiến người nghe không lạnh mà run, lời vừa nói ra, nhiệt độ trong phòng lập tức xuống còn 0 độ, bầu không khí lạnh lẽo trước giờ chưa từng thấy qua.

“Em sẽ lên.”

Một cô gái đứng dậy đầu tiên, cô là thành viên trong đội tình báo dưới sự dẫn dắt của Quý Thiếu Ân, Tương Tình.

Trong lời nói có mâu thuẫn cùng tình cảm bất đắc dĩ, cô không nghĩ hẳn sẽ rời đi, càng không nghĩ đến hẳn sẽ chết ở nơi này.

“Muốn đi trước tiên phải qua ải của em. Nếu như hôm nay anh không thể bước ra khỏi cánh cửa Xiết Vân Đường, em sẽ lập tức giết thẳng nhóc đó chôn cùng anh.”

“Em vẫn không sợ mà muốn đến quán bar sao?”

Mặc dù mấy ngày nay cũng không có chuyện gì xảy ra nhưng Nam Cung vẫn không muốn để Kỷ Á Thanh ra ngoài lúc này. Lai lịch của người thanh niên khả nghi đó còn chưa nắm được, y không thể lơ là.

Nhưng mà... Y thở dài, cũng không biết cái tính cố chấp của Kỷ Á Thanh là học được từ ai.

“Hôm nay em nhất định phải đi!” Kỷ Á Thanh kiên quyết nói, không cho ai bất cứ cơ hội nào từ chối.

Thấy Nam Cung bắt đầu muốn nhượng bộ, cậu cười cười ra vẻ biết ơn sau đó lại cúi đầu, nhỏ giọng.

“Xin lỗi anh Nam Cung, em biết mỗi lần ra ngoài đều khiến anh đặc biệt lo lắng nhưng hôm nay em thật không muốn ở nhà. Hôm nay là sinh nhật em... em muốn có nhiều người xung quanh, em không thích cảm giác cô đơn, nó làm em nhớ tới hiện tại em chỉ còn lại có một mình...” Giọng của cậu càng lúc càng nhỏ dần, mấy lời cuối cùng tựa hồ không thể nghe thấy được.

Nhưng Nam Cung vẫn có thể nghe được, y không nghĩ ngợi nhiều liền mở miệng an ủi. “Em vẫn còn có Nhị thiếu gia...”

Lời vừa thốt ra y đã cảm giác được mình nói sai, vội vã dừng lại. Đáng tiếc Kỷ Á Thanh vẫn nghe được rõ ràng, viên mắt vốn chỉ hơi ươn ướt sau khi nghe xong câu nói này từng giọt nước mắt to bằng hạt đậu lăn dài xuống mặt.

Gay rồi! Cả ngày hôm nay không nhận được điện thoại của Nhị thiếu gia, hẳn hình như hoàn toàn không biết gì...

“Đúng vậy, anh Thiếu Ân sẽ không quên có đúng không?”

Kỷ Á Thanh mau chóng trưng ra lúm đồng tiền, hai tay ở trên mặt quệt lung tung, muốn bản thân nhìn trông vui vẻ một chút. Hôm nay là sinh nhật, không thể buồn, đúng vậy, anh Thiếu Ân sẽ không quên. “Nam Cung, anh nói xem Thiếu Ân có thể qua đây tìm em không? Anh ấy sẽ mang bánh kem đến và chúc em sinh nhật vui vẻ chứ?”

“Ừ.” Nam Cung cũng không dám khẳng định.

Đã theo Quý Thiếu Ân nhiều năm như vậy, y không nghĩ Quý Thiếu Ân đối với chuyện này sẽ không có bất cứ biểu hiện gì, cho dù người không đến ít nhất cũng phải có một cú điện thoại.

Hơn nữa, y luôn theo định kỳ mà báo cáo tình hình gần đây của Kỷ Á Thanh về cho Quý Thiếu Ân, có điều mấy ngày nay phía Nhị thiếu gia cũng không nghe tin tức... Nhưng hoàn cảnh hiện tại không giống nhau, có thể là do hẳn thực sự thương tâm quá không chùng.

Không vui, không vui! Nhìn quán rượu đầy ắp người nhưng trái tim Kỷ Á Thanh vẫn cảm thấy trống rỗng.

Một lần nữa đạo lên bản I miss you mà cậu yêu thích, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Nhớ tới mình tùy hứng bốc đồng, nghĩ tới mình hiện tại đang rất khó chịu, nhớ tới quá khứ mỗi lần Quý Thiếu Ân rời xa mình đi làm nhiệm vụ, nhớ tới... Hắn bây giờ có còn ở chỗ cũ đợi mình không? Trước khi đi ngủ người hắn nghĩ tới là ai? Thật sự muốn biết, thật sự rất nhớ. Mà Nam Cung ngồi bên dưới cũng không nhận được nhủu mày nhìn dáng người cô đơn ngồi trước đèn dương cầm, cuối cùng y lấy điện thoại ra, bấm gọi đi.

Đầu dây bên kia đổ chuông nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có ai bắt máy.

END 4

6. Chương 5

Quý Thiếu Ân đứng trước cửa sổ phòng làm việc nhìn về phía xa xăm.

Thời gian trôi qua thật nhanh, còn nhớ lúc Kỷ Á Thanh rời đi hắn từ đầu lòng cho đến tuyệt vọng, chỉ trong một đêm Quý Thiếu Ân đã hoàn toàn trở nên mất lý trí.

Những kế hoạch cho tương lai đều bị đập tan, lại còn vì vậy mà sa đoạ trong một thời gian dài, bất kể là nhiệm vụ gì hắn cũng đều tiếp nhận.

Mỗi khi trời tối, trở về trong ngôi nhà cô tịch cũng không còn đôi tay ấm áp đến ôm lấy mình, chỉ có bóng đêm cùng những dây vô dằn xéo trong nội tâm ngày qua ngày như nuốt chửng lấy hắn.

Nếu như không phải mỗi lần nghe Nam Cung báo cáo qua điện thoại nói Kỷ Á Thanh ngay cả lúc ngủ cũng vì hắn mà lo lắng đến nỗi mơ thấy ác mộng, có lẽ bây giờ hắn vẫn tiếp tục cuộc sống như thế, sớm đã quên bản thân mình vì muốn để cậu yên tâm mà thà ra quyết định này.

“Haha...” Quý Thiếu Ân bật cười chua xót, bàn tay ôm lấy ngực trái, ẩn bên trong lớp áo sơ mi là một vết sẹo dài hơn mười phân.

Đây là hình phạt hắn phải trả giá khi rời khỏi Xiết Vân Đường, cũng vì Kỷ Á Thanh mà làm ra một quyết định trọng đại.

Lúc trước muốn Kỷ Á Thanh cho hắn chút thời gian chính là muốn xử lý xong mọi chuyện trong tổ tình báo.

Biết bản thân mình mỗi lần làm nhiệm vụ đều khiến cho cậu lo lắng và bất an, vì muốn cho cậu yên tâm, Quý Thiếu Ân rốt cục quyết định rời khỏi Xiết Vân Đường, từng bước xây dựng lại kế hoạch tương lai. Vì muốn cho cậu một cuộc sống mới yên ổn, hắn tình nguyện trở thành một người bình thường, vào làm việc trong tập đoàn Ân thị của một người bạn là Ân Trọng Hiền.

Nhưng giờ thì sao? Cậu cũng đã rời khỏi hắn, đi đến một đất nước xa xôi.

“Người đã không còn, mình hiện giờ đứng đây rốt cục là vì cái gì?”

Tuy rằng lúc trước nói tới tràn đầy tự tin nhưng nhiều lúc hắn cũng suy nghĩ, đến cuối cùng Tiểu Thanh liệu có trở về hay không? Bọn họ nói với hắn, thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả, có thật là như vậy không?

Có một lần hắn bị ba tên trong Ân thị lôi kéo từ quán rượu về đến công ty, sau đó mỗi ngày ngoại trừ công việc ra thì còn lại là đi công tác, hắn tập trung toàn bộ tinh thần vào đó để tìm quên, chỉ muốn đem hình ảnh của cậu gạt ra khỏi đầu. Trong quá trình điên cuồng lao vào công việc hắn vô tình để lộ ra năng lực xuất chúng, chỉ trong vòng nửa năm đã được thăng lên làm giám đốc bộ phận bán hàng.

Nếu là trước đây, Quý Thiếu Ân nhất định sẽ cùng Kỷ Á Thanh vui vẻ mừng, nhưng giờ phút này hắn hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ sự hân hoan nào, hiện tại hắn chỉ muốn đứng từ trên cao nhìn ra thế giới bên ngoài, không ngừng nhắc nhở bản thân Kỷ Á Thanh đã thực sự không còn ở bên cạnh hắn.

Cộc_cộc! Tiếng gõ cửa chợt kéo Quý Thiếu Ân thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.

Nghiêm Tử Phong bước vào, bất ngờ nhìn thấy dáng vẻ tận cùng cô đơn kia đang đứng bên cửa sổ. “Lại nhớ đến Tiểu Thanh?”

Quý Thiếu Ân không phủ nhận, hướng về phía người đang bước tới nở nụ cười nhạt, chuyện của hắn và Tiểu Thanh ba người bạn thân đều biết rất rõ ràng.

“Uhm, đã lâu không nghe tiếng của cậu ấy.” Giọng nói mềm nhẹ mang theo một chút tính trẻ con, hẳn thực sự rất nhớ.

“Nhớ thì gọi điện cho cậu ấy đi, đừng chờ Nam Cung báo báo lại tình hình, mình tin Tiểu Thanh cũng đang mong điện thoại của cậu.”

Quý Thiếu Ân khẽ lắc đầu, đã lâu như vậy hẳn cũng chưa từng một lần gọi điện cho Kỷ Á Thanh, sợ bản thân vừa nghe được tiếng của cậu sẽ không nhịn được mà mở miệng nói muốn cậu lập tức quay trở về.

“Mình thật không hiểu hai người rốt cùng là cố chấp cái gì, xem ra tính cứng đầu của Tiểu Thanh là học được từ cậu đi.”

“Có lẽ vậy.”

Hắn không gọi điện, mà Tiểu Thanh lại càng không. Là đang giận sao? Hay chính hắn đối với cậu đã không còn quan trọng nữa?

“Ahh... thật là!” Nghiêm Tử Phong bất mãn than nhẹ một tiếng.

“Đã bao lâu rồi? Từ khi cậu đưa cậu ấy về nhà đến giờ đã là mười năm rồi, Tiểu Thanh cũng đã mười tám tuổi. Cậu cho rằng đời người có được bao nhiêu cái mười năm để lãng phí?”

“Cậu không phải mình, có những chuyện không phải chỉ nói đơn giản như vậy thì có thể giải quyết.” Trải qua nhiều chuyện khiến giờ đây khi nhắc đến, Quý Thiếu Ân không khỏi dâng lên một trận chua xót.

Cũng đã gần mười năm đánh đổi, cuối cùng chỉ nhận được một câu nói hắn là trở ngại, bảo hắn làm sao có thể chịu đựng? Hắn không oán trách, dù sao Kỷ Á Thanh vốn dĩ không có nghĩa vụ phải đáp lại tình cảm này, lúc trước đưa cậu về cũng là ngay lúc cậu lâm vào hoàn cảnh bất hạnh không có nơi nương tựa, nếu như được lựa chọn chưa chắc cậu đã chịu theo hắn.

Chỉ là, yêu thương cậu nhiều năm như vậy thời điểm đó lại bị cậu làm cho thất vọng cùng đau lòng, cũng không phải dễ dàng có thể xóa đi được.

“Đúng vậy, mình không phải là cậu, nếu mình là cậu thì sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Nếu muốn gặp cậu ấy sao không lập tức bay sang New York đem người về, cần gì quan tâm có trở ngại hắn hay không? Kỳ thực vào cái thời khắc lúc cậu ấy còn nhỏ và vào cậu đó, hai người định sẵn là không thể tách rời rồi.”

Mỗi người đều có một cách yêu khác nhau, Quý Thiếu Ân cũng bởi vì quá yêu Kỷ Á Thanh mới không nỡ đem người trói buộc bên cạnh mình, đau khổ chỉ một mình âm thầm chịu đựng.

Nghiêm Tử Phong nhẹ nhàng vỗ vai Quý Thiếu Ân an ủi, hẳn vì Kỷ Á Thanh mà thay đổi quá nhiều, thực sự không đành lòng nhìn hắn tiếp tục chìm đắm trong quá khứ, vì vậy mới quyết định nói sang chuyện khác.

“Bọn người Trọng Hiên hôm nay đi công tác từ Nhật trở về, cậu không phải vẫn luôn muốn biết rốt cục là ai có thể nắm giữ được cái người bằng giá kia sao? Bọn họ chơi trò đuổi bắt đã khá lâu, cuối cùng cũng chịu quay về.”

“Sáng nay vừa vào công ty đã nghe nói đến chuyện này, mình cũng định lát nữa sau buổi họp sẽ tìm y.” Trong ánh mắt của Quý Thiếu Ân lộ ra ý cười nhàn nhạt, ba người bọn họ luôn thay phiên nhau mà tìm hiểu nguyên nhân sự việc, thời gian này thường hay đánh lạc hướng suy nghĩ của hắn. “Mình không sao, cảm ơn các cậu.”

Cộc_cộc! Quý Thiếu Ân đi lên tầng cao nhất nơi phòng làm việc của Ân Trọng Hiên, gõ vài cái sau đó trực tiếp đẩy cửa bước vào.

“Trọng Hiên, về khi nào?”

“Ngày hôm qua. Sao mới sáng sớm đã tới rồi?” Ân Trọng Hiên nghe được giọng nói của Quý Thiếu Ân lập tức ngẩng đầu lên, nở nụ cười. Một thời gian không gặp, người bạn thân này của y chắc không phải đã xảy ra chuyện gì chứ.

“Hết cách rồi, sáng sớm vừa vào công ty đã nghe tin tức cho nên đặc biệt đến đây nhìn xem vị mỹ nhân nào đã bắt được Ân đại thiếu gia của chúng ta.”

Liên quan đến chuyện giữa hai người bọn họ, Quý Thiếu Ân từ chỗ của Nghiêm Tử Phong và Mục Kỳ đã nghe được rất nhiều, tiếc là hắn chưa có dịp chứng kiến, chỉ nghe nói lúc đó hai người ở Nhật Bản quần quýt không tách rời.

Quý Thiếu Ân đang tò mò muốn gặp người hiện tại đang vắng mặt thì có một người từ trong gian phòng nhỏ bước ra đứng bên cạnh Ân Trọng Hiên, đối mặt với hắn.

Tại sao lại là anh ta? Quý Thiếu Ân thoáng sững sờ, không nghĩ thế giới này lại nhỏ bé đến như vậy.

“Xin chào, tôi là Mạc Vũ Phàm.” Mỹ nhân? Mạc Vũ Phàm hơi nhướn mày, tuy rằng anh không thích danh xưng này nhưng cũng rất thân thiện nhìn thẳng người trước mặt.

“Xin chào... Tôi là Quý Thiếu Ân.” Hắn lập tức thu hồi lại cảm xúc, nở nụ cười nhã nhặn tự giới thiệu mình.

Ân Trọng Hiên rất nhanh nhìn thấy trong mắt bạn mình lóe lên một tia kinh ngạc rồi lập tức biến mất, y nhướn mày có ý dò hỏi.

“Đến lúc đó cậu sẽ biết.” Quý Thiếu Ân dùng ánh mắt mà chỉ có những người bạn thân mới hiểu được để diễn đạt ý tứ rồi cười khở. “Có thể gọi anh là Vũ Phàm sao? Xin lỗi, lúc này dùng từ không phải, hy vọng anh bỏ qua cho.” Quý Thiếu Ân rất tinh ý phát hiện ra đối phương trong nháy mắt có điểm không hài lòng, hắn cũng không phải cố ý. “Không quấy rầy hai người, mình về phòng làm việc.”

Rời khỏi văn phòng của Ân Trọng Hiên, nụ cười khi nãy cũng chợt tắt, gương mặt lạnh lùng bước nhanh về phòng làm việc của mình, hắn cần thời gian để bình ổn ngọn sóng lớn đang cuộn cuộn trong lòng.

Mạc Vũ Phàm sao lại ở chỗ này? Thì ra anh ta chính là nửa kia của Ân Trọng Hiên, anh ta đã rời khỏi NewYork vậy còn Tiểu Thanh đâu? Tiểu Thanh có phải cũng sắp trở về?

Buổi chiều, mấy người bọn họ cùng nhau dùng cơm.

Quý Thiếu Ân biết mình không nên buồn phiền như thế nhưng hắn không kiềm được mà cứ liên tục nhìn chăm chăm vào Mạc Vũ Phàm, muốn nhìn xem anh ta có điểm nào hấp dẫn Kỷ Á Thanh, vì sao lại khiến cho cậu tình nguyện rời đi ngôi nhà đã từng sinh sống nhiều năm để theo anh ta đến NewYork, mà anh ta có gặp được Kỷ Á Thanh không? Từ khi nhìn thấy Mạc Vũ Phàm trái tim của Quý Thiếu Ân không cách nào bình tĩnh được, trong đầu hiện lên rất nhiều nghi vấn. Mãi đến tận đêm khuya hắn rút cục cũng lấy hết can đảm, nhắc điện thoại lên gọi tới một nơi khác.

“Là tôi.” Hắn hít vào một hơi thật sâu, dứt khoát hỏi đến một vấn đề mà hắn vẫn luôn không dám nhắc tới. “Tiểu Thanh có nói sẽ quay về không?”

Gần đây mỗi lần báo cáo tình hình, Kỷ Á Thanh luôn bắt Nam Cung phải bật loa ngoài, cẩn thận lắng nghe giọng nói mà mình hằng tưởng nhớ từ phương xa truyền đến, lần này cũng không ngoại lệ.

“Không có.”

“Vậy sao? Em ấy... Tiểu Thanh gần đây khỏe không?”

“Khụ! Nam Cung, cậu không có việc gì chứ?” Hai hàng lông mày vốn đang nhíu chặt lại càng thêm nhăn nhó.

“Không việc gì, cảm ơn Nhị thiếu gia quan tâm.” Nam Cung tỏ vẻ ản ản nhìn sang Kỷ Á Thanh, y cũng không biết phải nói thêm gì, nhưng nếu vòng vo một hồi Nhị thiếu gia thông minh nhất định sẽ phát hiện.

“Không có việc gì là tốt rồi, cứ vậy đi.”

Nam Cung cúp điện thoại, Kỷ Á Thanh lập tức thu lại nước mắt, cầm cái gối không ngừng đánh y.

“Anh đúng là đầu gỗ! Sao lại để anh Thiếu Ân cúp máy nhanh như vậy?”

“Em đừng có đánh nữa, vừa mới khỏi bệnh không lâu, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

Hôm sinh nhật Kỷ Á Thanh không nhận được cú điện thoại nào, cậu không tin Quý Thiếu Ân đã thực sự quên mình, bất chấp trời mưa gió mà chạy ra ngoài đợi, bất luận Nam Cung khuyên thế nào cậu cũng không nghe, luôn miệng bảo Thiếu Ân nhất định sẽ đến tìm cậu.

Nhưng đợi đến khi trời sáng Quý Thiếu Ân cũng không hề xuất hiện, Kỷ Á Thanh bởi vì dầm mưa mà bệnh nặng một trận.

Sau đó Nam Cung càng nghĩ lại càng cảm thấy lo lắng, sau nhiều lần thăm dò mới phát hiện ở bên kia đã xảy ra chuyện lớn—đêm đó khắp người Quý Thiếu Ân đều bị thương tích, nằm trên giường bệnh suốt hai tuần mới tỉnh lại. Chuyện này Nam Cung cũng không có nói cho Kỷ Á Thanh, bởi vì y hiểu Nhị thiếu gia cũng không hy vọng cậu biết quá nhiều.

“Nhớ Nhị thiếu gia như vậy thì gọi điện về đi. Nhị thiếu gia sẽ cùng em trò chuyện cả đêm.”

“Không cần.” Kỷ Á Thanh cuộn mình lại trong chăn.

Học viện cũng sắp kết thúc khóa học rồi, không bao lâu cậu có thể quay về.

Cậu thực sự rất mong trở về nhưng lại lo lắng Quý Thiếu Ân không còn đợi đến mình. Khi đó cậu đã làm trái tim hắn bị tổn thương sâu sắc, chẳng phải hắn một cú điện thoại cũng không thèm gọi cho cậu sao? Cũng chưa từng nghe hắn có muốn Nam Cung để cậu nghe điện thoại. Kỷ Á Thanh chôn gương mặt nhỏ xuống gối, trong lòng một trận rồi lại một trận cay đắng.

“Thiếu Ân sao anh không chịu gọi điện cho em, anh thực sự không còn đợi tới em sao? Em biết sai rồi, xin lỗi, đừng bỏ mặc em có được không?”

Trời trong xanh, gió nhẹ vi vu thổi, Kỷ Á Thanh trong nhắm mắt lại, tinh thần vô cùng phấn khích đứng trước cổng học viện, tận hưởng ánh nắng ấm áp.

Hôm nay là ngày cuối cùng đến trường.

Rất tiếc có thể quay về, một mình chịu đựng khoảng thời gian dài, cuối cùng đã vượt qua.

Nhưng nếu không nhờ vậy, có một số việc không biết khi nào cậu mới nhận ra. Cậu rất biết ơn Quý Thiếu Ân đã luôn chăm sóc mình, cũng là khi đến New York mới phát hiện trước đây cậu rất không hiểu chuyện, chỉ biết dựa vào hắn làm nũng, không muốn xa rời sự quan tâm của hắn nhưng bản thân mình lại không phụ giúp được cái gì cho hắn.

Kỷ Á Thanh đi tới một con đường náo nhiệt gần đó, cậu muốn chọn mua quà cho Quý Thiếu Ân, muốn một thứ gì đó mà hắn có thể giữ bên người, cũng giống như thời gian này cậu có mặt dây chuyền thủy tinh làm bạn, giúp cậu vượt qua những nỗi cô đơn lạnh lẽo.

Đi dạo qua từng con phố, trước sau đều không thấy có thứ gì hợp với Quý Thiếu Ân, Kỷ Á Thanh nhíu mày thất vọng bước ra khỏi một cửa hàng.

Nhìn phía trước có một gian hàng cuối cùng, cậu đứng ngoài cửa kính quan sát một lượt bên trong, bỗng nhiên nhìn thấy trong góc có một vật lấp lánh hấp dẫn lấy ánh mắt.

Đẩy cửa bước vào, Kỷ Á Thanh đi thẳng đến trước tủ kính, đôi mắt xinh đẹp mở to kinh ngạc, sợi dây chuyền bên trong cùng cái trên người cậu thật giống, chỉ là so với cái của cậu có chút lớn hơn.

Mặt dây chuyền có hình giọt nước mắt trong suốt được thiết kế trên nền bạch kim tinh xảo, chính giữa đính một viên kim cương nhỏ.

Một tác phẩm hoàn mỹ khiến người ta cảm giác như vật được nâng niu trong lòng bàn tay chính là giọt nước mắt của thiên sứ.

Cậu muốn sợi dây chuyền này! Từ lúc Kỷ Á Thanh đứng ngẩn nhìn trước quầy trưng bày, ông chủ đã chú ý tới cậu, ông nhận ra trong ánh mắt này có ẩn chứa nhiều tâm trạng, có rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy đã yêu thích sợi dây chuyền tinh xảo này.

Ông chủ đi tới bên cạnh cậu, thân thiện mỉm cười giới thiệu.

“Sợi dây chuyền này rất đẹp phải không? Tên nó gọi là Nước mắt thiên thần, nhà thiết kế chỉ tạo ra duy nhất hai tác phẩm tuyệt mỹ này.”

Thật là Nước mắt thiên thần sao? Hai con mắt Kỷ Á Thanh sáng lên.

“Thật sự rất đẹp! Ông chủ, có thể bán cho tôi không?”

“Xin lỗi, sợi dây chuyền này không bán.”

“Tại sao? Tôi thật sự rất thích sợi dây chuyền này, không thể bán cho tôi sao?” Trên gương mặt nhỏ nhắn biểu lộ sự thất vọng.

“Đây là mẫu thiết kế mà ta cất giữ rất kỹ. Sáu năm trước khi ta đến Ý vô tình thấy được. Sợi dây chuyền này vốn có một cặp nhưng đáng tiếc ta phát hiện quá trễ, trước đó mấy tháng đã có người mua mất, từ đó đến nay ta vẫn chưa từ bỏ ý định đi tìm chiếc còn lại, thật xin lỗi.”

“Một cặp?” Kỷ Á Thanh nghe vậy thì ngạc nhiên kêu lên.

“Phải, người thiết kế đã nói như vậy, người đó còn nói cái kia kích thước nhỏ hơn, có thể phát ra ánh hào quang lấp lánh trong suốt không tỳ vết, đáng tiếc ta vẫn chưa có cơ hội chiêm ngưỡng.”

Tim Kỷ Á Thanh không khỏi đập nhanh.

Sáu năm trước? Cái trên người của cậu cũng là sáu năm trước khi Quý Thiếu Ân sang Ý làm nhiệm vụ đã mua về cho cậu. Ông chủ nói cái kia nhỏ hơn... mà sợi dây chuyền trước ngực cậu cùng cái trong tủ kính quả thật giống nhau như đúc! Kỷ Á Thanh vô thức lôi ra sợi dây chuyền óng ánh trong ngực, cùng với cái đang nằm trong tủ thăm so sánh.

Ông chủ nhìn thấy sợi dây chuyền trong tay Kỷ Á Thanh thì vô cùng kinh ngạc.

Trên phố từng xuất hiện không ít những mẫu thiết kế tương tự, về ngoài tuy giống nhưng khí chất độc nhất vô nhị tỏa ra từ chính tác phẩm vẫn không cách nào sánh được với cái nằm trong tủ, chỉ có duy nhất cái đang ở trong tay của thiếu niên trước mắt.

“Xin lỗi, có thể cho ta mượn nhìn sợi dây chuyền của cậu một chút không?” Ông chủ sau khi đón lấy quan sát thật kỹ, hai mắt lóe lên sự vui mừng, còn cẩn thận lấy cả máy chuyên dụng ra kiểm tra. Quả nhiên ở mặt trong có ký hiệu đặc thù của nhà thiết kế, mắt thường không thể nhìn thấy thì không có cách nào có thể nhái theo được. “Cậu bé, ta khẳng định cái của cậu và cái bên trong tủ là một đôi.” Ông chủ cười tít mắt, ông thật sự đã nhìn thấy được cái còn lại, tuy rằng thiết kế giống nhau nhưng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng.

Giọt nước mắt lớn kia có một chút cương trong khi cái nhỏ lại mang nét nhu, trong suốt óng ánh như bản chất thuần khiết của Kỷ Á Thanh, hoàn mỹ đến nỗi người khác không nhận được chỉ muốn ngắm nghía thêm vài lần.

“Có thật không? Cái kia... vì sao chỉ mua đi có một cái?”

“Nhà thiết kế cũng từng hỏi qua chàng trai người Á Đông kia, đối phương chỉ nói nó quá sáng sủa thuần khiết, không thích hợp với hắn.”

Kỷ Á Thanh khẽ nhún mày. “Đồ ngốc!”

“Truyền thuyết kể rằng nước mắt của thiên thần là thứ đẹp đẽ nhất, nó có thể xóa đi mọi đau khổ trên thế gian. Ta đoán người tặng sợi dây chuyền cho cậu chính là hy vọng cậu có thể vĩnh viễn được vui vẻ hạnh phúc, và cũng giống như nó, luôn trong sáng không chút tỳ vết.”

Biết Quý Thiếu Ân vẫn luôn lo lắng về nỗi đau trong lòng cậu, nhưng Kỷ Á Thanh thực sự không nghĩ người thực tế như hắn lại có thể tin tưởng vào truyền thuyết lãng mạn của người Ý, con mua nó về cho cậu. Đeo trên người nhiều năm như vậy đến giờ mới hiểu được tâm ý của hắn.

Trong lòng cậu tràn đầy xúc động, quay lại nhìn ông chủ bằng đôi mắt to tròn đầy hy vọng.

“Ông chủ, có thể bán nó cho tôi không?” Ông chủ ôn hòa cười híp cả mắt, vốn dĩ là một đôi thì không nên chia rẽ chúng, ông cũng rất vui vẻ mà đồng ý. “Tất nhiên là được, cậu không phải muốn mua tặng cho nửa kia chứ?”

“Eh?” Nửa kia? “Không phải, không phải, là tặng cho anh trai tôi.” Kỷ Á Thanh trong nháy mắt gò má đã ửng hồng.

Sau đó cậu vui vẻ đem món quà về nhà, không hiểu tại sao cứ nghĩ đến mình và Quý Thiếu Ân đều đeo một sợi dây chuyền hình dáng giống hệt nhau trong lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Mà ở một nơi khác, Quý Thiếu Ân trong lòng khó nén được đau đớn, nằm trên giường của Kỷ Á Thanh.

Mỗi đêm hắn đều đến nơi này, đắm chìm trong căn phòng tràn ngập hình ảnh của Kỷ Á Thanh, sau đó bắt đầu ném trái cảm giác đêm dài cô độc, cùng với những đau khổ trong lòng không ngừng dằn vặt.

Tất cả những ký ức vẫn không hề phai nhạt, từng hình ảnh một lại tái hiện trong đầu, lẫn quẩn không dứt ra được.

Nhìn bức ảnh trong tay, đã lâu như vậy Kỷ Á Thanh cũng không có nói sẽ quay trở về, có phải cậu đã quên hẳn rồi, có phải đã thực sự không cần hắn? Khi nào Kỷ Á Thanh mới trở về? Quý Thiếu Ân không hỏi Nam Cung, sợ nghe y nói ra thời gian sẽ làm hắn phát điên, sợ bản thân không kiềm chế được mà bay thẳng đến New York đem người về.

“Tiểu Thanh, em sẽ trở về chứ?”

“Tiểu Thanh, thực sự không cần nói cho Nhị thiếu gia biết sao?”

“Hừm, tự chúng ta trở về thì tốt hơn.” Hai năm không về, trong lòng Kỷ Á Thanh dâng lên nỗi nhớ quê nhà mãnh liệt.

Ngồi taxi trên đường trở về nhà, cậu khẩn trương nhịp nhịp mấy ngón tay thon dài, nhìn cảnh vật quen thuộc ngoài cửa sổ. Người đang ở nhà liệu vẫn còn giữ những thói quen như cũ? Cậu rời đi có phải sẽ ảnh hưởng đến tình cảm thân mật giữa mình và Quý Thiếu Ân trước đây? “Anh Nam Cung, dừng xe ở đầu đường được rồi, em sẽ tự đi vào.”

“Có cần anh đi cùng không?” Nam Cung cũng cảm giác được Kỷ Á Thanh đang căng thẳng.

“Không sao, em đi một mình được rồi, cảm ơn anh trong hai năm qua đã chiếu cố.”

Sau khi nói lời cảm ơn chân thành, Kỷ Á Thanh kéo hành lý xuống xe, bước đi trên con đường mà hai năm qua cậu thường xuyên nhớ đến. Mắt thấy ngôi nhà càng lúc càng gần, cậu bỗng nhiên lùi bước đứng cách cổng khoảng một mét, dáo dác như tên trộm ngó vào trong xem có xe của Quý Thiếu Ân đậu hay không.

Cậu thở phào, kéo hành lý tiếp tục bước.

Rốt cục cũng trở về ngôi nhà cậu hằng mong nhớ, viên mắt không tự chủ mà nóng lên, tay run run rút ra chìa khóa mở cửa.

Trong nhà hoàn toàn không có gì thay đổi, vẫn là cách bài trí quen thuộc từ hai năm trước. Bước vào phòng nhạc, cây đàn dương cầm vẫn ở vị trí cũ, Kỷ Á Thanh hoài niệm vuốt ve thân đàn, bất ngờ phát hiện trên mặt đàn sạch bóng, một hạt bụi cũng không có.

“Nhất định là anh Thiếu Ân... nhất định là anh ấy!” Kỷ Á Thanh trong lòng cảm động.

Quý Thiếu Ân biết cậu yêu thích nhất cây đàn dương cầm này, đây là kỷ vật cuối cùng ba mẹ để lại cho cậu, mọi thứ trong nhà đều đã bị hủy, chỉ còn duy nhất cây đàn nguyên vẹn.

Cậu cố nén nước mắt, kéo hành lý ra phòng ngoài.

Xoay tròn nắm cửa, bên trong tản ra một mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, xoa dịu tâm tình kích động mới vừa nãy.

Đây là mùi sữa tắm trước đây bọn họ thường dùng, nhớ lúc đó cậu đã nói với Quý Thiếu Ân rằng cậu thích ngửi trên người hắn có hương thơm giống mình, loại cảm giác đó thật vô cùng thân mật.

Xem ra bao lâu nay anh Thiếu Ân cũng không có thay đổi nhãn hiệu! Nụ cười trên khuôn mặt Kỷ Á Thanh bỗng ngưng trệ... Mùi sữa tắm, hai năm không ai ở phòng này làm sao có thể lưu lại hương thơm? Trong lòng chợt dâng lên xúc động, cậu bình tĩnh nhìn về phía chiếc giường, drap giường hơi nhăn nhúm quả nhiên

có vết tích người từng ngủ qua. Cậu hít thở không thông, lúc này toàn bộ sự kiềm nén đều vỡ òa, nước mắt không nhịn được lăn dài xuống mặt, Kỷ Á Thanh nhào xuống nằm trên giường khóc nức.

“Thiếu Ân, anh không có quên em đúng không, anh vẫn thương em nhất đúng không? Xin lỗi... em đã trở về, em sẽ không rời xa anh...” Cậu vì phát hiện ra bí mật mà khóc, miệng lẩm bẩm những lời xin lỗi sâu sắc.

Vừa bước vào cửa, Quý Thiếu Ân lập tức nhíu mày nhìn xung quanh một lượt, giác quan nhạy bén cho hắn biết đã có người đột nhập, trong phòng phảng phất một cỗ hương vị mà trong lòng hắn vốn đã quen thuộc sâu đậm... Hắn chạy nhanh đến phòng Kỷ Á Thanh nhìn quanh, tầm mắt cuối cùng dừng lại ở một bên mép giường ẩm ướt.

Quý Thiếu Ân không kịp suy nghĩ liền chạy ra khỏi phòng, từ lúc sắp bước vào nhà đã cảm giác được một ánh mắt nóng rực quanh quẩn, nhưng hình như đối phương cũng không có địch ý nên hắn không để ý, hắn tin tưởng người kia tuyệt đối là Kỷ Á Thanh. “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, đừng trốn anh, em ở đâu, tại sao trở về mà không chịu ra gặp anh? Tiểu Thanh!” Quý Thiếu Ân vừa mừng vừa lo, cuống cuồng gọi.

Nhìn thấy người trước mặt đang điên cuồng tìm kiếm bóng dáng mình, đôi mắt ướt nước khiến cho tầm nhìn của cậu mơ hồ không rõ, cậu lặng lẽ đi đến phía sau Quý Thiếu Ân ôm chặt lấy hông của hắn, đem mặt vùi vào tấm lưng dài rộng.

“Thiếu Ân, Tiểu Thanh đã trở lại.”

Sững sờ một lúc, Quý Thiếu Ân lúc này mới chậm rãi xoay người, nhìn thấy gương mặt hồng hào vẫn đi vào giấc mộng, tay hắn run run vuốt ve, lau đi những dòng nước mắt để hắn có thể ngắm nhìn cậu kỹ hơn.

Đúng là người mà ngày đêm hắn mong nhớ!

“Tiểu Thanh!”

Quý Thiếu Ân kích động ôm chặt lấy người trước mặt.

“Em trở về lúc nào? Sao không nói để anh đi đón, sao không ở nhà chờ anh?”

“Thiếu Ân, em rất nhớ anh, anh đừng giận em, đừng có bỏ mặc em, cũng đừng không chịu nói chuyện với em, em biết sai rồi, em xin lỗi, xin lỗi...”

Quý Thiếu Ân tuy rằng trong lòng rất ngạc nhiên, người ở trước ngực chủ động ôm hắn, còn nói nhớ hắn, nhưng hắn cũng không muốn đứng ở ngoài đường để người khác dòm ngó.

“Anh không có giận em, chúng ta vào nhà rồi nói.”

Hắn ôm Kỷ Á Thanh, nở nụ cười dịu dàng lần đầu tiên sau khoảng thời gian cách biệt hắn mới nở ra nụ cười xuất phát từ trong tâm.

END 5

7. Chương 6

Posted on November 14, 2015 by vandul37

Nhìn người mình thương nhớ đang ở ngay trước mặt, Trong lòng Quý Thiếu Ân không nói ra được tâm tình phức tạp.

Một mặt, người khiến cho trái tim của hắn vui vẻ đã trở về, mặt khác, chỉ cách hai năm nhưng hắn cảm giác Kỷ Á Thanh đã trưởng thành hơn rất nhiều. Trước đây còn mang theo tính nết trẻ con, bây giờ đã trở thành một thiếu niên nhả nhặn.

Hai năm qua không có hắn bên cạnh phải chăng cậu có thể sống tốt hơn? “Trở về lúc nào, sao không báo để anh ra đón?”

Vươn tay muốn lau đi vệt nước mắt trên mặt cậu nhưng cuối cùng lại thôi, buông thõng xuống hai bên đùi, nắm tay siết chặt.

“Chiều nay, em sợ anh không muốn gặp em... cho nên mới tự mình trở về.”

Kỷ Á Thanh nhận ra được cử chỉ của Quý Thiếu Ân, trong lòng lại một trận chua xót. Nếu là trước đây, hẳn nhất định sẽ ôm chặt lấy cậu chứ không phải giống như hiện tại, ngồi cách xa như vậy, còn nhẫn tâm thấy mình khổ sở cũng không thêm để ý đến.

“Anh Thiếu Ân, đừng giận em được không? “Tiến lại gần hơn một chút, hai tay đặt lên hai bàn tay đang nắm chặt của hắn.

“Anh không phải vừa mới nói qua, anh không hề tức giận, đừng hiểu lầm, em trở về anh thực sự rất vui.”

Tầm mắt dời xuống nơi bàn tay cậu đang đặt trên tay hắn, Quý Thiếu Ân đối với hành động bất ngờ của Kỷ Á Thanh không khỏi nhíu mày, cậu rốt cục có biết mình đang làm gì không? Tình cảm của hắn không hề vì hai năm xa cách mà vơi đi, bất kỳ một sự động chạm nào cũng có thể khiến cho tâm tình hắn cố gắng trấn định trở nên nhiễu loạn.

Quý Thiếu Ân rút tay lại. “Lần này trở về là nghỉ hè sao? Khi nào thì sang lại bên ấy?”

“Không đi nữa, lần này trở về em sẽ mãi ở bên cạnh anh Thiếu Ân. Trong hai năm qua em thật sự rất nhớ anh, rất muốn về nhà, nhưng em nhất định phải hoàn thành khóa học, hiện tại em về rồi thì sẽ không rời khỏi nơi này nữa.”

Kỷ Á Thanh không để ý đến sự né tránh của Quý Thiếu Ân mà dựa sát vào ôm chặt lấy cổ hắn, vùi mặt vào bờ vai hắn.

“Hai năm qua em có khỏe không?” Quý Thiếu Ân không muốn mình lại sai phạm, hắn nhớ trước đây hắn và cậu vốn không có cùng suy nghĩ.

Hắn thương tiếc vuốt ve gương mặt của cậu, gương mặt này lúc trước vẫn còn mang nét ngây ngô trẻ con, bây giờ đã cứng chạc hơn, thần sắc trong đôi mắt cũng trầm ổn hơn nhiều, khoảng thời gian này không được chứng kiến cậu trưởng thành, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy buồn phiền.

“Không khỏe, không có gì tốt đẹp hết.”

Kỷ Á Thanh kích động siết chặt lấy vạt áo Quý Thiếu Ân, toàn bộ uất ức mấy ngày nay không nhin được mà bộc phát.

“Tại sao anh không hề gọi điện cho em? Anh có biết em rất nhớ anh không? Mỗi lần đều chỉ có thể bắt anh Nam Cung bật loa ngoài mới khiến cho tâm trạng em bình tĩnh được một chút. Em biết tất cả đều là do em không đúng, em không nên ích kỷ tùy hứng nói đi là đi, em thực sự biết sai rồi, tha thứ cho em được không?”

“Em lớn rồi, có quyền tự quyết định cuộc sống của mình.” Quý Thiếu Ân đem người trong lòng hơi đẩy ra một chút.

“Anh Thiếu Ân...”

“Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa, có mệt không? Em mới trở về có cần nghỉ ngơi một chút không?”

“Anh Thiếu Ân!” Đối với sự né tránh một lần nữa của hắn, Kỷ Á Thanh vừa thương tâm lại vừa tức giận, đột nhiên ôm chặt lấy Quý Thiếu Ân, tựa trán mình vào trán của hắn, mũi kề mũi. “Anh Thiếu Ân, chúng ta không thể giống như trước đây sao?”

Quý Thiếu Ân lần thứ hai bị hành động bất ngờ của Kỷ Á Thanh khiến kích thích suýt nữa mất khống chế, hơi thở nóng ấm phảng phất trên mặt khiến hô hấp của hắn trở nên nặng nề, tình cảm đè nén bấy lâu khiến tay hắn không tự chủ mà vòng qua thắt lưng cùng sau gáy cậu, hiện tại chỉ muốn ôm cậu sát thêm chút nữa, sau đó mạnh mẽ mà hôn lên đôi môi mê người.

“Tiểu Thanh, ngồi xuống trước rồi chúng ta nói chuyện.”

Đối với nhiều lần từ chối cùng cảm giác gượng gạo giữa hai người, Kỷ Á Thanh mất bình tĩnh hết lên.

“Tại sao muốn đẩy em ra? Chúng ta trước đây không phải như thế, anh có phải vẫn còn giận em...” Lời còn chưa nói hết, cậu lần thứ hai không vui mà ôm chặt lấy cổ Quý Thiếu Ân.

Nhưng mà lần này lực đạo của Kỷ Á Thanh quá mạnh, hai đôi môi không cẩn thận mà dán chặt vào nhau. Sự cố bất ngờ khiến hai người thoáng sửng sốt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không có ai lên tiếng, cũng không ai chủ động dứt ra, không khí xung quanh trở nên ngột ngạt.

Cuối cùng vẫn là Quý Thiếu Ân lấy lại tinh thần, ôm lấy Kỷ Á Thanh đẩy cậu ngồi xuống.

“Anh đi chuẩn bị bữa tối.”

Thịch, thịch, thịch! Kỷ Á Thanh nghe được rõ ràng tiếng tim mình đập, trái tim của cậu sao lại đập nhanh như vậy? Cậu đưa tay ôm ngực, muốn cho nó dừng tiếp tục điên cuồng nhún nhảy.

Tuy rằng lần trước vì muốn bắt cậu im miệng nên Quý Thiếu Ân mới hôn cậu. Lần nói chuyện trước khi đi NewYork Quý Thiếu Ân cũng hôn cậu, nhưng cũng không có cái cảm giác tê dại từ bên tai, hơn nữa cả người cứ lâng lâng như muốn bay lên.

“Môi của anh Thiếu Ân thật mềm nha!” Hai gò má Kỷ Á Thanh ửng hồng, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào. Ý nghĩ muốn hôn một lần nữa khiến bản thân cậu thấy xấu hổ, cả người co lại lẩn lộn trên ghế, mặt đỏ không thôi.

Trốn trong nhà bếp, Quý Thiếu Ân cũng chưa thoát khỏi cảm giác bị điện giật khi tiếp xúc vừa rồi.

Lấy tay xoa xoa bờ môi còn lưu lại hơi ấm, Quý Thiếu Ân vẫn nhớ rất rõ ràng mùi vị ngọt ngào trên đôi môi Kỷ Á Thanh.

Mặc dù chỉ là ngoài ý muốn nhưng cảm giác thật tốt, thậm chí so với lần không kiềm chế được mà hôn trộm cậu còn tuyệt hơn, khiến cho hần suất chút nữa thì đã không nhịn được ngậm lấy đôi môi ngọt ngào mê người kia mà hôn. Quý Thiếu Ân thầm tự trách, vì nghĩ bản thân lại muốn hôn cậu khiến hần thấy hổ thẹn, làm sao lại đối với cậu có tà niệm? Tiểu Thanh tin tưởng hần như thế, hần cũng đã nói sẽ xem cậu như em trai mà đối xử.

Cả hai đều tĩnh tâm lại, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì mà cùng nhau dùng bữa tối, hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ lâu rồi không trải qua.

Tối đến sau khi tắm rửa xong Kỷ Á Thanh ôm gối chạy đến phòng Quý Thiếu Ân.

Quý Thiếu Ân nhìn cậu từ từ bước vào, sau khi đóng cửa phòng thì đi tới bên cạnh hần.

Ôm chặt cái gối trước ngực, Kỷ Á Thanh nửa muốn nói lại không dám mở miệng. “Có thể cùng em trò chuyện không?”

Cậu muốn nghe nhiều hơn giọng nói của Quý Thiếu Ân, muốn đem toàn bộ thời gian hai năm qua bù đắp lại.

“Đến đây đi!” Đều là do hần không tốt nên mới khiến cậu ở bên ngoài phải chịu khổ.

Kỷ Á Thanh vui vẻ nở nụ cười tiến vào trong chăn, chỉ khi ở bên cạnh cơ thể này cậu mới có cảm giác an tâm, hai người thân thiết tựa vào nhau cùng tâm sự về cuộc sống trong khoảng thời gian qua.

Nói chuyện được một lúc, Kỷ Á Thanh hỏi đến vấn đề mà trong lòng cậu muốn biết nhất nhưng ngay cả Nam Cung cũng không chịu kể rõ sự tình. “Thiếu Ân, nghe anh Nam Cung nói anh đã rời khỏi Xiết Vân Đường, chuyện xảy ra khi nào? Anh Thiếu Quân và ba nuôi sao có thể đồng ý?”

Quý Thiếu Ân khẽ nhíu mày nhưng ngay lập tức khôi phục lại biểu tình như cũ, bình thản trả lời. “Sau khi em bỏ đi một thời gian.”

“Chuyện lớn như vậy sao không nói em biết?” Kỷ Á Thanh vô cùng kinh ngạc, tròn tròn hai mắt.

Nói cho cậu biết, sau đó thì sao? Làm cho cậu vì hần mà từ NewYork chạy về? Sau khi biết hần là vì cậu sẽ khiến cậu thay đổi suy nghĩ không rời đi nữa? Bất luận là kết quả nào Quý Thiếu Ân đều không khiến Quý Thiếu Ân vui vẻ, cái hần muốn chính là sự cam tâm tình nguyện của Kỷ Á Thanh.

“Anh Thiếu Ân...”

Nhìn nụ cười u sầu của người trước mặt khiến Kỷ Á Thanh cảm thấy đau lòng, chính cậu đã tổn thương hẳn quá sâu sắc. Ánh mắt mang theo biểu tình ray rứt nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Anh có bị thương không? Thiếu Quân và ba nuôi có làm khó dễ anh không?”

“Không có gì, chỉ là bị đánh một trận thôi.”

Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn vì lời nói của mình mà nhăn lại, hắn đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mượt.

“Anh thật sự không sao, đừng lo lắng!”

Kỷ Á Thanh biết sự thật chắc chắn không đơn giản là “chỉ bị đánh một trận” như lời hắn nói.

Bang quy của Xiết Vân Đường cậu ít nhiều cũng có biết qua, luận thân phận và năng lực của Quý Thiếu Ân, bọn họ tuyệt đối không dễ dàng để hắn rời đi. Có thể suy ra trận đánh đó có bao nhiêu đau đớn, mà nhất dao cuối cùng kia... Kỷ Á Thanh đột nhiên đưa tay đến trước ngực Quý Thiếu Ân tìm kiếm, chuẩn bị kéo ra vật áo hắn, nhưng đáng tiếc còn chưa kịp đụng tới áo ngủ tay đã bị giữ lại.

“Em nên trở về phòng ngủ đi.”

Kỷ Á Thanh lắc đầu, hai mắt vẫn dán chặt nơi vật áo như muốn nhìn xuyên thấu vào trong.

“Ngoan, trước tiên đi ngủ đi, anh cũng mệt rồi, có gì để mai lại nói.” Quý Thiếu Ân buông tay cậu ra, cố đè nén cảm giác mất mát khi nhiệt độ ấm áp đột nhiên rời đi.

Gối cũng đã đem tới làm sao có thể quay về, hắn sao lại nỡ xua đuổi cậu. Kỷ Á Thanh khịt khịt mũi, lúc trước tùy hứng bỗng khiến mối quan hệ giữa hai người cũng thay đổi, trước đây Thiếu Ân đối với cậu không có bí mật, không có giấu diếm, nhưng nay thái độ vui vẻ cổ vũ đã không còn thấy nữa. Không phải lỗi của hắn, chính cậu đã khiến hắn bị tổn thương, vậy thì hãy để cậu bù đắp lại, cậu nhất định phải khiến cho hai người thân mật lại như lúc đầu. Kỷ Á Thanh nhắm mắt lại một hồi sau đó mở ra, không cho Quý Thiếu Ân có cơ hội cự tuyệt mà chui rúc vào *** ngực hắn, giống như trước đây ôm lấy hông của hắn, ngọ nguậy tìm một vị trí thật thoải mái.

Quý Thiếu Ân hết cách, lắc đầu cười. “Chị em nay thôi, ngủ đi.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng của Kỷ Á Thanh.

Hơi ấm quen thuộc khiến Kỷ Á Thanh hoàn toàn thả lỏng, cộng thêm thời gian bay đường dài mệt mỏi, chỉ một lát sau, hai mắt nặng nề khép lại, bên môi mang theo ý cười ngọt ngào, yên ổn mà ngủ say.

Nửa đêm Kỷ Á Thanh đột nhiên mở mắt, thấy người bên cạnh đã ngủ say, cậu vươn tay kéo vật áo hắn ra nhìn. Quả nhiên ngực trái vẫn còn một vết sẹo màu hồng nhạt do nhất dao để lại.

Kỷ Á Thanh sợ hãi cắn chặt môi, dấu răng hắn sâu xuống, hốc mắt bỗng đọng đầy nước mắt, cũng không sợ làm người kia tỉnh giấc mà nằm lên trước ngực hắn, không ngừng lẩm bẩm tự trách.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Tại sao khoảng thời gian đó cậu lại không ở bên cạnh hắn? Thiếu Ân đã phải trải qua thời gian đó như thế nào? Hắn đã dùng tâm tình gì để ngủ trên chính chiếc giường của cậu chờ cậu trở về? Trước đây Thiếu Ân đã nói sẽ cho cậu có một cuộc sống yên ổn, không để cậu tiếp tục trải qua những cơn ác mộng khi còn bé... Bản thân cậu sao có thể ích kỷ vô tình đến vậy, cho rằng rời khỏi hắn thì có thể theo đuổi lý tưởng, giấc mơ, ngược lại chỉ khiến hắn tổn thương, càng làm cho bản thân cậu đau khổ.

Không có hắn, cậu có thể vui vẻ sao, hết thấy đều là Thiếu Ân cho cậu. Nếu như không có hắn ngày hôm nay cậu cũng không có khả năng nằm ở đây, nhưng cậu lại hành xử tùy hứng làm tổn thương đến người yêu thương mình nhất.

“Thiếu Ân, thực sự xin lỗi, em sai rồi...”

Là hắn giấu che giấu hay là chính cậu không để ý? Tại sao nhiều năm qua cậu không phát hiện Thiếu Ân đối với mình là một loại tình cảm khác? Nếu không phải ngày đó ánh mắt của Thiếu Ân không cần thận để lộ ra tình cảm đè nén trong lòng, Kỷ Á Thanh căn bản không thể tin được.

Hai năm qua ở New York cũng không phải không có người theo đuổi cậu, nhưng trong lòng cậu trước sau chỉ mong nhớ một người.

Có phải cậu đã nhận ra quá chậm, liệu có còn kịp không? Tình cảm của Thiếu Ân đối với cậu liệu có thay đổi? Kỳ thực từ thời điểm cậu va vào Thiếu Ân ngày đó, bọn họ đã định sẵn sẽ dây dưa cùng nhau. Cậu đối với hắn ý lại, sự ràng buộc giữa hai người thậm chí so với tình yêu, tình thâm còn muốn sâu đậm hơn.

“Thiếu Ân, xin lỗi... em sẽ không rời khỏi anh nữa, em hứa!”

Kỷ Á Thanh ôm chặt không buông tay, như là sợ Quý Thiếu Ân sẽ đột nhiên biến mất.

Quý Thiếu Ân từ từ mở mắt, hai hàng lông mày nhíu lại, trầm mặc nhìn lên trần nhà.

Khi này hắn vốn không có ngủ, tâm tình phức tạp nhìn Kỷ Á Thanh đang ngủ say trong lòng mình, lại không ngờ cậu bỗng dưng tỉnh dậy, vì vậy hắn phải nhanh chóng nhắm mắt giả vờ ngủ, kết quả lại... Xem ra đêm nay lại phải thức trắng.

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào phòng khiến thân ảnh đang say ngủ bị quấy rầy vô thức vươn mình, vùi mặt qua một bên ôm chầm lấy người bên cạnh, cọ cọ vài cái rồi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Lại nữa rồi! Một đêm không hề chớp mắt khiến Quý Thiếu Ân thầm than thở.

Đêm qua Kỷ Á Thanh nằm sấp trên ngực hắn khóc đến khi mệt mỏi thiếp đi, hắn nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống bên cạnh, nhưng chỉ một lát sau cậu lại tự động bám dính lấy hắn.

Bất luận lặp đi lặp lại mấy lần, trên người Kỷ Á Thanh như thể có gắn chế độ cảm ứng, chỉ cần rời đi thân thể ấm áp thì sẽ theo bản năng mà sấp lại gần, cuối cùng Quý Thiếu Ân đành để mặc cậu tùy ý.

Từ sau khi cậu lớn lên hai người cũng không ngủ chung nữa, không ngờ tư thế ngủ của Kỷ Á Thanh so với lúc còn bé vẫn như vậy, hơn nữa còn càng lúc càng không đúng mực. Đặc biệt là hiện tại... nửa người phía trên của Kỷ Á Thanh nằm trên người Quý Thiếu Ân, cánh tay vòng qua trước ngực hắn, để lộ ra đôi chân trắng nõn dưới lớp áo ngủ quần lấy hắn, còn vô tình chạm vào bộ phận nguy hiểm đang ngẩng đầu của hắn, một bên mặt vùi vào phần cổ nhạy cảm.

Một luồng dục vọng mãnh liệt trong nháy mắt từ hạ thân của Quý Thiếu Ân đẩy lên, giống như một con thú hoang muốn vùng ra, sắp sửa không cách nào giữ cho tỉnh táo.

Quý Thiếu Ân thừa lúc vẫn còn lý trí lập tức xuống giường, ngay lúc Kỷ Á Thanh sắp tỉnh dậy liền vỗ nhẹ sống lưng cậu dỗ dành.

“Không có chuyện gì, em ngủ thêm một lát đi!”

Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn hơi nheo nheo vài cái rồi mỉm cười tiếp tục say ngủ, hắn bước nhanh vào phòng tắm làm lạnh người một lát. Quý Thiếu Ân theo thói quen để thân thể trần trụi bước ra, đi tới tủ quần áo lấy ra một bộ đồ phục màu xám. Ngay lúc đó hắn mới chợt nhớ tới Kỷ Á Thanh vẫn đang ngủ trong phòng.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía giường, may là cậu vẫn còn ngủ say.

Quý Thiếu Ân mau chóng thay đồ, để lại một mảnh giấy nơi đầu giường sau đó chuẩn bị rời khỏi phòng.

Bước chân dừng lại trước cửa, hắn quay đầu nhìn Kỷ Á Thanh nằm trên giường, cuối cùng vẫn là không nhìn được mà đi về phía mép giường ngồi xuống, vô cùng dụi dằm mà vuốt ve gò má phúng phính.

“Thanh, em bắt anh phải làm sao mới tốt? Rốt cục em có biết tối qua mình đã nói gì? Lại có biết anh cần gì hay không?” Quý Thiếu Ân chậm rãi cúi đầu, không tìm được mà khẽ sát lại cái miệng nhỏ nhắn mê người trước mặt, hương vị ngọt ngào khiến hắn một lần lại một lần muốn nếm thử, cuối cùng trước khi bản thân mất khống chế liền bật dậy, dứt khoát rời khỏi phòng.

Ngay khi cửa phòng khép lại, Kỷ Á Thanh cũng đồng thời mở mắt.

Thiếu Ân cư nhiên lại hôn cậu, còn lấy tứ mươi phần sở hữu, hôn cực kỳ ngọt ngào.

Hơn nữa... cậu... cậu vừa mới nhìn thấy thân thể trần trụi của Thiếu Ân! Khi nghe tiếng nước từ trong phòng tắm truyền tới thì cậu đã tỉnh rồi, chỉ là lười thức dậy nên vẫn nằm lì trên giường.

Từ lúc Quý Thiếu Ân từ phòng tắm bước ra một giây cậu cũng không bỏ sót, mãi đến lúc hắn quay đầu lại cậu mới vội vàng nhắm mắt.

Cái Thiếu Ân có cậu cũng có, hơn nữa trước đây cũng không phải chưa từng thấy qua, nhưng vì sao khi này cậu cứ nhìn chăm chăm không chớp mắt, toàn thân còn nóng lên? Trái tim cho đến bây giờ vẫn còn đập mãnh liệt trong ***g ngực, thêm vào đó là nụ hôn vừa rồi, Kỷ Á Thanh cảm thấy toàn thân nóng đến phát hỏa.

Kỷ Á Thanh kéo chăn che đầu định ngủ thêm một hồi, nhưng ngửi thấy mùi hương của Quý Thiếu Ân còn lưu lại trên chăn, hương thơm nhàn nhạt giống với mùi trên cơ thể cậu, đột nhiên hô hấp lại bắt đầu dồn dập, thân thể càng lúc càng khô nóng, cậu sợ hãi đến độ đá bay tấm chăn, chỉnh mấy điều hòa xuống nhiệt độ thấp nhất, nằm đến nửa ngày mới rời giường rửa mặt.

Nhìn mấy dòng chữ Quý Thiếu Ân để lại dặn dò cậu phải ăn uống đúng giờ, trong lòng không khỏi dâng lên một trận ảm áp. Cũng đặc biệt cảm động hẳn vì cậu mà chuẩn bị bữa sáng, Kỷ Á Thanh chậm rãi từng chút một xử lý toàn bộ chỗ thức ăn.

Kính coong_Tiếng chuông cửa đột ngột truyền đến phá vỡ không khí yên tĩnh.

Nhìn thấy người bên ngoài thông qua màn hình, Kỷ Á Thanh nhăn mày không vui, cô ta đến đây làm gì? Lẽ ra cậu vốn không định mở cửa nhưng đối phương dường như biết được trong nhà có người nên bấm chuông lần nữa, không đạt được mục đích thì không bỏ qua, cậu không thể làm gì khác đành phải mở cửa.

“Rốt cục cũng chịu ra?”

Tương Tình với thái độ kiêu ngạo liếc nhìn Kỷ Á Thanh, sớm đoán được người mở cửa sẽ là cậu.

Ngày hôm qua Kỷ Á Thanh vừa về đến sân bay cô đã nhận được tin tức, lần này chính là đặc biệt muốn gặp cậu.

Từ khi gia nhập Xiết Vân Đường, làm việc dưới mạng lưới tình báo do Quý Thiếu Ân dẫn dắt bao lâu thì cô cũng yêu hắn bấy nhiêu lâu.

Còn tưởng sau khi Kỷ Á Thanh rời đi có thể khiến cho Quý Thiếu Ân chịu tiếp nhận người khác, cô cũng định tận dụng khoảng thời gian này để tiến một bước vào lòng hắn, chỉ là ngàn vạn lần không ngờ tới Quý Thiếu Ân lại vì tên nhóc này mà rời khỏi Xiết Vân Đường, thậm chí vì cậu ta bỏ đi mà hồn bay phách lạc. Kỷ Á Thanh nếu đã ra đi sao còn trở về? Làm cho cô không còn một cơ hội nào.

“Có chuyện gì? Anh Thiếu Ân không có nhà.” Kỷ Á Thanh khoanh tay trước ngực, không yếu thế mà trừng mắt ngược lại. Đừng tưởng cậu không biết cô ta tới đây làm cái gì. Muốn cướp đi người từ bên cạnh cậu sao? Không có cửa đâu!

“Ta đương nhiên biết Thiếu Ân không có nhà, ta đặc biệt tới thăm cậu đó con mèo hoang, cư nhiên còn dám quay về?” Tương Tình đi vòng qua Kỷ Á Thanh, bước thẳng vào nhà.

Cô chưa từng tới nhà Quý Thiếu Ân, bất kể là công khai hay ám chỉ thì hắn cũng vốn không muốn cho cô đến.

Không gian riêng tư của mình và Quý Thiếu Ân bị người lạ tự tiện xông vào, Kỷ Á Thanh khó chịu trăm mặt xuống, cố nhẫn nhịn không đuổi cô ta đi mà chỉ lẳng lặng theo sau.

“Chuyện của chúng ta không cần cô nhọc lòng.” Kỷ Á Thanh cố nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”, không ngờ lâu như vậy rồi mà cô ta vẫn chưa từ bỏ định. “Ngược lại là cô, sao chỉ dám chọn lúc anh Thiếu Ân vắng nhà liền tới đây lớn giọng, sợ bị anh ấy biết sao?”

“Cậu...” Bị nói trúng tim đen, Tương Tình trừng mắt về phía cậu hừ một tiếng sau đó hướng chỗ khác đi đến.

“Không cho phép cô bước thêm một bước!”

Kỷ Á Thanh cầm lấy con dao trên bàn hương về phía trước mà phóng tới, lưỡi dao cắm thẳng vào tấm thảm, cách gót giày của Tương Tình chưa đầy một cm, thành công ngăn cản nàng muốn bước vào phòng ngủ.

Tương Tình đột nhiên bị hù dọa, không dám tin mà nhìn về phía Kỷ Á Thanh vốn nhu thuận. Cô ngàn vạn lần không nghĩ tới cậu sẽ dùng cách này để ngăn cô di chuyển.

“Ta không giống như các người đã từng trải qua huấn luyện bài bản, nếu còn tiếp tục đi lung tung, không chừng lần sau sẽ không cẩn thận khiến cô bị thương, ví như... làm rách gương mặt của cô chẳng hạn.”

Kỷ Á Thanh thốt ra lời nói hoàn toàn không tương xứng với nụ cười đáng yêu trên mặt, ánh mắt mang đậm hàm ý cảnh cáo, không giống như đang nói đùa, nhất thời khiến trái tim của Tương Tình nảy lên một nhịp.

Nếu như không có luyện tập qua, cậu hẳn là không thể ra tay chính xác như vậy, chỉ cách chân cô không tới một phân... “Được lắm tên tiểu quỷ này, đi ra ngoài một chuyến trở về lá gan lớn thêm không ít.” Dám làm ra hành động khiêu khích đối với cô, nhiều người trong bang hội còn phải gọi cô một tiếng ‘chị’.”

“Có chuyện gì thì nói lên, không thì xin mời đi cho, ta rất bận.” Cậu còn có nhiều hành lý cần sắp xếp, không có thời gian nghe cô ta lải nhải.

“Cậu cũng đừng quá đắc ý, cậu căn bản không xứng với Quý Thiếu Ân, tiền Đường chủ chắc chắn sẽ không chấp nhận, hãy chờ xem.”

“Có chấp nhận hay không cũng không cần cô lên tiếng, mấy lời thừa thãi nếu nói xong rồi thì cửa ra ở bên kia.” Kỷ Á Thanh gơ năm ngón tay chậm rãi chỉ về phía cửa.

Tương Tình đối với việc Kỷ Á Thanh không đem mình để vào trong mắt lớn tiếng đuổi người rất là giận dữ, gương mặt vốn xinh đẹp bỗng trở nên vằn vện khó coi.

“Thiếu Ân có từng thấy qua bộ dáng này của cậu? Ngày thường ở trước mặt hắn luôn tỏ vẻ đáng thương, xem ra mọi người đều đã bị cậu lừa. A, không biết Thiếu Ân khi nhìn thấy một mặt này của cậu sẽ có phản ứng thế nào?”

Lời khích bác của cô không khiến Kỷ Á Thanh lo lắng, ngược lại vẫn như trước ung dung đối đáp.

“Trước mặt Thiếu Ân ta vẫn là chân thật nhất. Đối với từng hạng người sẽ có cách ứng xử khác nhau, ta tin anh Thiếu Ân có thể hiểu được, mà việc này cũng không phiền cô bận tâm.”

Thằng nhóc này! “Đừng tưởng có Thiếu Ân thương thì tỏ ra phách lối như vậy, coi ta có xé nát cái miệng của mày không?” Tương Tình vươn tay hướng mặt cậu mà đánh tới.

“Cô tốt nhất đừng đụng đến ta.” Kỷ Á Thanh không né tránh, nhún cười nói, ánh mắt vừa nghiêm túc lại vừa lạnh lùng nhắc nhở. “Cô cứ như vậy rồi đi ta còn có thể xem như cô chưa từng đến, còn nếu như lưu lại vết thương trên người ta, cô biết rõ sẽ có hậu quả gì không, anh Thiếu Ân chắc hẳn sẽ vô cùng tức giận.”

Trong phút chốc, Tương Tình lần thứ hai bị khí thế vô hình xung quanh người cậu làm cho sững sờ. Tuy rằng trên gương mặt Kỷ Á Thanh mang theo ý cười nhàn nhạt nhưng ý tứ đã dồn hết vào trong ánh mắt... Cùng là lớn lên ở Xiết Vân Đường nhưng cô đã coi thường cậu.

Cô hừ lạnh một tiếng rồi đá cửa bỏ ra ngoài, chỉ để lại một câu nói. “Ta sẽ không bỏ qua như vậy đâu.”

Nhìn cô rút cục cũng rời đi, Kỷ Á Thanh thu lại nụ cười, đem toàn bộ đoạn đối thoại vừa nãy quảng ra khỏi đầu.

Trở về phòng, cậu đem từng món đồ đặt lại vị trí cũ, sau đó lại từ trong hành lý lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo. Cậu cẩn thận mở ra, nhìn sợi dây chuyền giống y như cái cậu đang đeo trên người bỗng nhớ tới lời ông chủ đã nói.

“Dây chuyền cặp sao? Rất muốn nhìn bộ dáng Thiếu Ân khi đeo nó nha!”

Ngây ngốc cười thầm một lúc sau đó mới ôm mấy chiếc cúp âm nhạc cậu đoạt được đặt lên kệ trưng bày trong phòng khách mà Quý Thiếu Ân đã vì cậu thiết kế.

Linh_ linh...

Tiện tay nhắc lấy điện thoại, đầu bên kia truyền đến tiếng nói quen thuộc làm Kỷ Á Thanh nhớ tới chuyện phát sinh lúc sáng, còn có nụ hôn khiến người ta say đắm kia, gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng, hai gò má nóng lên.

“Còn đang ngủ sao?”

“Đã thức dậy rồi, đang dọn dẹp hành lý.”

“Có nhìn thấy tờ giấy anh để lại không?”

“Có, bữa sáng cũng đã ăn xong rồi.” Bữa sáng ăn thật ngon, cùng với mùi vị trước kia vẫn giống nhau, kỷ niệm thật quá đẹp.

Gương mặt Kỷ Á Thanh lại hiện lên nụ cười ngọt ngào.

“Nếu không có chuyện gì thì đừng đi lung tung. Hôm nay anh tan sở sớm một chút sẽ về nhà đón em. Từ Phong nói bọn họ muốn rủ em cùng đi ăn cơm.”

“Được, em biết rồi.”

Cúp điện thoại, gương mặt Kỷ Á Thanh tràn ngập ý cười, tuy rằng Quý Thiếu Ân không nói thêm gì nữa nhưng nghe cách nói chuyện của hắn là có thể biết hắn vẫn rất quan tâm đến cậu.

END 6

8. Chương 7

Kỷ Á Thanh ngồi bên ngoài tòa nhà Ân thị.

Tuy rằng Quý Thiếu Ân có dặn cậu đừng đi lung tung nhưng tới tìm hắn cũng không tính là chạy loạn đi.

“Anh Thiếu Ân đang ở trong này sao?” Cậu ngược nhìn vị trí văn phòng của Quý Thiếu Ân ở trên lầu.

Chỉ mới nửa ngày không gặp Kỷ Á Thanh đã muốn đi tìm hắn, trừ việc trước đây đã chia cách quá lâu còn là vì muốn nhìn thấy hoàn cảnh nơi làm việc của Quý Thiếu Ân.

Nếu Nam Cung không nói cậu cũng không biết Quý Thiếu Ân đã sớm rời khỏi Xiết Vân Đường đến Ân thị làm việc.

“Đây không phải là Tiểu Thanh sao? Sao lại ngồi một mình chỗ này?”

Ân Trọng Hiên vừa mới từ bên ngoài trở về bất ngờ nhìn thấy người đã lâu không gặp đang ngồi trên ghế cậu em đáng yêu của bọn họ.

“Anh Trọng Hiên!” Nhìn kỹ người đang đi tới, Kỷ Á Thanh lập tức mừng rỡ đứng lên.

Ân Trọng Hiên, Nghiêm Tử Phong, Mục Kỳ và Quý Thiếu Ân có quan hệ tốt đã nhiều năm, cũng đều đối với cậu hết lòng chiều chuộng, là con độc nhất trong nhà bỗng chốc cậu lại có thêm rất nhiều người anh trai.

Cậu hơi dời tầm mắt, hướng về phía người đang đứng bên cạnh Ân Trọng Hiên chuẩn bị chào hỏi nhưng khi vừa nhìn thấy liền khiến Kỷ Á Thanh kinh ngạc trợn to mắt, sửng sốt một hồi lâu.

“Tiểu Thanh, đây là Vũ Phàm, anh nghĩ em cũng biết cậu ấy là ai rồi. Phàm, đây là Tiểu Thanh.”

Ân Trọng Hiên thu toàn bộ phản ứng của Kỷ Á Thanh vào mắt, lần lượt giới thiệu.

“Chào anh.” Mạc Vũ Phàm sao lại xuất hiện ở đây, anh ấy cũng đã rời khỏi New York? Vì sao lại xuất hiện bên cạnh Ân Trọng Hiên? Kỷ Á Thanh nhìn ánh mắt thâm tình giao nhau giữa hai người, lại dời tầm mắt xuống nơi hai bàn tay đang nắm chặt, đôi mắt lại lần nữa mở to.

Mạc Vũ Phàm hướng Ân Trọng Hiên hất đầu ra dấu, không hiểu tại sao Kỷ Á Thanh cứ nhìn mình chăm chăm.

“Sáng sớm mới nghe Thiếu Ân nói em trở về, Tử Phong lập tức đề nghị mở tiệc ăn mừng. Đã lâu như vậy không gặp, mọi người đều rất nhớ em.”

“Lúc trưa em có nghe anh Thiếu Ân nói qua. Xin lỗi, đều là do em không tốt.” Đối với hành động của cậu mọi người không những không trách cứ ngược lại vẫn đối tốt với cậu như thường ngày khiến trong lòng Kỷ Á Thanh cảm thấy áy náy.

Ân Trọng Hiên xoa xoa đầu Kỷ Á Thanh, muốn cậu đừng suy nghĩ quá nhiều.

“Đã tới rồi sao không đi lên? Biết Thiếu Ân ở trên lầu sao? Anh dẫn em đi.”

“Không cần đâu, em không muốn quấy rầy anh Thiếu Ân làm việc, ở bên ngoài nhìn cũng được rồi.”

“Đi thôi, biết em đến Thiếu Ân nhất định sẽ rất vui. Với lại, em nhất định chưa thấy qua dáng vẻ của Thiếu Ân khi làm việc đúng không, không muốn nhìn xem một chút sao? Chúng ta đi!”

Nháy mắt ra hiệu cho cậu đi theo, Ân Trọng Hiên cùng Mạc Vũ Phàm bước vào tòa nhà Ân thị.

Kỷ Á Thanh hiểu kỳ liếc nhìn Mạc Vũ Phàm một cái rồi lẻo đẻo đi theo sau bọn họ.

Về đến nhà sau khi dùng bữa tối, tắm rửa xong, Quý Thiếu Ân bước ra khỏi phòng tắm thì đã thấy Kỷ Á Thanh lại mang chân gối của mình đến phòng hắn, còn bày biện lên giường nằm xuống bên cạnh hắn.

Buổi chiều cậu đột nhiên xuất hiện ở văn phòng đã đủ khiến Quý Thiếu Ân ngạc nhiên.

Hắn đi tới bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Kỷ Á Thanh. Cậu hơi giật mình khi động mí mắt làm Quý Thiếu Ân biết cậu vẫn còn thức.

“Sao không về phòng mình ngủ?”

Bị phát hiện, Kỷ Á Thanh le lưỡi mở mắt ra.

Từ lúc Quý Thiếu Ân vừa đến gần, trong nháy mắt cậu đã cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể của hắn truyền đến, cả người lập tức khấn thề, lỗ tai cũng bắt đầu nóng lên.

“Em muốn ngủ ở đây không được sao?”

“Không được, ngoan, về phòng ngủ đi!” Tối hôm qua hắn mất ngủ cả đêm, buổi sáng lại suyết chút nữa mắt không chế, hắn cũng không muốn trải qua thêm một lần.”

“Thiếu Ân, đừng đuổi em có được không?” Kỷ Á Thanh lập tức dùng biểu tình mà cậu biết Quý Thiếu Ân sẽ không thể từ chối nhìn hắn. “Tối hôm qua em rất khó ngủ, chỉ khi ở bên cạnh anh em mới cảm thấy an tâm. Được không?” Cậu vừa nói vừa làm nũng, còn nắm lấy tay Quý Thiếu Ân lắc lắc.

Chuyện đêm qua hai người chỉ ngầm hiểu nhưng không ai nói ra.

Quý Thiếu Ân cảm thấy chuyện quá khứ hãy để cho nó qua đi. Về phía Kỷ Á Thanh, cậu biết hắn né tránh đề cập tới là vì không muốn tạo áp lực cho cậu. Không sao cả, cậu sẽ dùng tâm ý của mình để chứng minh.

“Em ở New York thường xuyên mơ thấy ác mộng sao?” Cặp mắt đen lấy ánh lên vẻ chờ mong khiến Quý Thiếu Ân lần thứ hai nhẹ dạ không đành lòng từ chối, cũng đau lòng cho cậu thời gian qua phải sinh sống một thân một mình.

“Thỉnh thoảng.” Thấy Quý Thiếu Ân chau mày, cậu vội vàng nói thêm. “Đã không sao nữa rồi, mặc dù có lúc cũng mơ tới nhưng so với trước kia đã đỡ hơn nhiều, không phải mỗi lần mơ đều tỉnh giấc. Hơn nữa hiện tại có anh bên cạnh em nhất định sẽ ngủ ngon.”

Em ngủ ngon nhưng anh thì không. Quý Thiếu Ân thâm thở dài trong lòng, không nỡ từ chối cậu xem ra bản thân mình ngày sau sẽ rất khổ sở.

Nhắm mắt lại, hắn quyết định nói trước cho rõ ràng, tốt nhất có thể hù dọa Kỷ Á Thanh, tùy cậu lựa chọn.

“Thanh, anh cũng là một người đàn ông bình thường, em nên hiểu rõ đàn ông rất dễ bị kích thích, đặc biệt khi ở bên cạnh lại là một người đáng yêu như vậy. Anh không biết lúc nào đó lại làm ra chuyện gì, nếu như em không chấp nhận được thì mau trở về phòng đi. Mỗi đêm nhìn em không hề cảnh giác ngủ bên cạnh anh, anh không đảm bảo có thể nhẫn nhịn được đến mức độ nào đâu.”

“Em biết rồi.” Kỷ Á Thanh không bị hù dọa làm cho sợ ngược lại còn nở nụ cười ngọt ngào, đổ mặt xoay lưng chuẩn bị ngủ.

Tim cậu đập thành thịch, sau khi nghe Quý Thiếu Ân nói hần đối với cậu có sự kích động thì ***g ngực cứ reo hò không ngớt.

Nhớ lại buổi tối tại nhà hàng, Nghiêm Tử Phong nói Thiếu Ân thời gian qua như bị mất đi trái tim, trừ ba người bọn họ đối với ai cũng đều lạnh lùng giữ khoảng cách.

Vậy hần là bản thân cậu đối với hần có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, có phải quan hệ giữa bọn họ vẫn có thể quay lại như trước đây, thậm chí ngày càng thân mật? Cậu rất vui, thật sự rất vui. Anh Thiếu Ân vẫn còn yêu mình chứ?

Phản ứng kỳ lạ của Kỷ Á Thanh khiến Quý Thiếu Ân chột sững sốt.

Nếu cậu đã hiểu sao vẫn còn như vậy?

“Anh Thiếu Ân mau ngủ đi!” Kỷ Á Thanh vỗ vỗ chiếc gối bên cạnh, đem toàn bộ phản ứng của hần thu vào trong mắt, miệng khẽ cười nắm chặt mặt dây chuyền thủy tinh trước ngực.

Chờ đến khi quan hệ giữa họ khá hơn một chút cậu sẽ tìm cơ hội tặng sợi dây chuyền kia cho Thiếu Ân, hần nhất định sẽ hiểu rõ tình cảm của cậu.

Đang mải mê suy nghĩ Kỷ Á Thanh không phát hiện sắc mặt người phía sau càng lúc càng tối đi, Quý Thiếu Ân vội vàng kéo chăn lên, che lại chiếc quần đùi lộ ra đôi chân thon dài của cậu.

Chết tiệt! Kỷ Á Thanh đã không còn là cậu bé ngây ngô ngày xưa, càng lớn lại càng quậy rũ, trên người luôn tỏa ra khí tức làm cho người ta say mê không có cách nào kháng cự, cuộc sống về sau thực sự là rất vất vả. “Muốn ngủ lại đây phải đi thay quần dài pijama.” Quý Thiếu Ân hạ thấp giọng, cách một lớp chăn vỗ nhẹ lên cặp mông vểnh.

“Không được, quần dài nóng lắm.”

“Điều hòa mở lạnh như vậy sao còn nóng được?”

Kỷ Á Thanh ngoác miệng. “Nóng mà, em không *** ngủ đã là hay lắm rồi.”

“Tên tiểu quỷ này!”

“Ôi! Đừng đánh, đau nha!”

Mấy ngày sau đó, Kỷ Á Thanh vẫn bám dính lấy Quý Thiếu Ân, quan hệ giữa hai người lại tiến thêm một bước nhỏ.

Hôm nay ban ngày sau khi luyện đàn xong Kỷ Á Thanh liền đến công ty tìm Quý Thiếu Ân không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng làm cho cậu tức giận. Phịch một tiếng! Kỷ Á Thanh cố tình đá vào chân bàn, trừng mắt với cô thư ký đang có khoảng cách quá gần Quý Thiếu Ân rồi đứng dậy nói. “Em đi pha cà phê.”

Mỗi lần nhìn thấy cô ta đến gần Quý Thiếu Ân, Kỷ Á Thanh lại bốc lên lửa giận muốn đem tách bọn họ ra.

“Thiếu Ân cứ nhiên không chịu đẩy cô ta ra.” Đùng đùng nổi giận đi vào phòng ăn, trong miệng bất mãn lầm bầm.

Thực tế là do cậu suy nghĩ quá nhiều, Quý Thiếu Ân và thư ký vẫn duy trì một khoảng cách tế nhị để thảo luận công việc.

Kỷ Á Thanh pha cà phê xong cẩn thận cầm tách đem về thì đúng lúc nhìn thấy Mạc Vũ Phàm cùng Ân Trọng Hiên xuất hiện ở một hướng khác đang chờ thang máy xuống lầu.

Cậu bình tĩnh quan sát hai người đang đứng cách một khoảng cách trước mặt.

Mỗi lần nhìn thấy con người hoàn mỹ của Mạc Vũ Phàm, trong lòng Kỷ Á Thanh vẫn không tránh khỏi khẩn trương, nhưng cảm giác tim đập so với thời điểm bên cạnh Quý Thiếu Ân lại hoàn toàn không giống nhau.

Tuy rằng Mạc Vũ Phàm dường như không còn nhớ mấy năm trước từng hợp tấu cùng mình ở buổi hội diễn nhưng có thể gặp lại anh ta, biết anh ta vẫn sống tốt Kỷ Á Thanh cảm thấy rất vui. Nếu có cơ hội cũng nên nói với anh ta một tiếng cảm ơn.

Kỷ Á Thanh mãi lo nhìn người phía trước nghĩ ngợi không chú ý tới hần đang đứng ở đằng sau.

Hướng theo tầm nhìn của cậu, ánh mắt Quý Thiệu Ân bỗng trở nên âm đạm, mang theo một tia thương tổn hiếm khi để người khác nhìn thấy.

Cậu vừa rồi còn lo lắng nói muốn đi pha cà phê cho hần lại đi cả buổi không thấy quay lại văn phòng. Không ngờ vừa đi ra hần đã bắt gặp Kỷ Á Thanh thần sắc chăm chú đang nhìn Mạc Vũ Phàm... Ngay khi Quý Thiệu Ân đang muốn lạng lẽ xoay người đi, Kỷ Á Thanh cũng vừa lúc muốn quay trở lại văn phòng, hai người suýt nữa va vào nhau.

“Thiệu Ân, sao anh lại ở đây? À, Anh đánh cược cà phê của em có đúng không? Em cũng đang định vào, xin lỗi.” Cậu nghĩ sắc mặt hần trông khó coi là do mình đã đi quá lâu.

Quý Thiệu Ân lộ ra thần sắc thống khổ liếc mắt nhìn cậu, sau đó không nói lời nào liền trở lại văn phòng.

“Xin lỗi, Thiệu Ân. Anh đừng có giận nha!”

Kỷ Á Thanh đi theo hần, buông tách cà phê nóng xuống sau đó ôm chặt lấy hần.

“Anh không có giận.” Quý Thiệu Ân kéo bàn tay nhỏ nhắn đang ôm lấy mình xuống rồi khẽ nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Kỷ Á Thanh xoay chiếc ghế lại, nâng gương mặt của hần lên đối diện với mình. “Vậy anh rốt cục bị làm sao?”

“Tiểu Thanh, bỏ tay ra!” Quý Thiệu Ân bắt đắc dĩ nhíu mày, cậu gần đây sao đối với hần luôn thích động tay động chân.

Cậu nhìn chăm chăm vào đôi môi trước mặt, nhớ lại cảm xúc lần trước khiến người ta tê dại, Kỷ Á Thanh không tự chủ được chậm rãi cúi đầu, nuốt một ngụm nước bọt sau đó kích động hôn lên.

Hành động bất ngờ làm Quý Thiệu Ân cảm thấy choáng váng, không kịp suy nghĩ mà đẩy cậu ra, cố gắng bình tĩnh lại.

“Tiểu Thanh, lại kia ngồi đi, đừng giỡn nữa!”

Bị cự tuyệt mặc dù có chút khó chịu nhưng Kỷ Á Thanh sẽ không vì vậy mà rút lui. Cậu lại gần Quý Thiệu Ân một lần nữa, ôm chặt cổ hần khẽ tựa đầu vào vai hần mà thở thê. “Thiệu Ân, đừng đẩy em đi, em chỉ có anh, nếu ngay cả anh cũng muốn xua đuổi em, em còn biết phải nương tựa vào đâu.”

Nghe thế, trong lòng Quý Thiệu Ân bỗng nhói lên một cái, hần biết Kỷ Á Thanh thật ra rất cô đơn.

“Xin lỗi.” Quý Thiệu Ân vốn định đẩy tay cậu ra nay lại đổi thành ôm lấy eo cậu, đau lòng vì những lời nói toát ra sự cô đơn của cậu.

Kỷ Á Thanh thuận thế ngồi lên đùi Quý Thiệu Ân, nhìn vào mắt hần, giọng ngượng ngùng.

“Thiệu Ân, lúc rời đi em đã suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu rõ tình cảm của em trước giờ đối với anh là dạng gì. Em ỷ lại vào anh, chỉ khi có anh bên cạnh thì em mới cảm thấy an tâm, anh luôn là người quan trọng nhất, em hy vọng chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau như thế này, anh thấy có được hay không?” Nhớ tới hình ảnh Ân Trọng Hiên và Mạc Vũ Phàm khi đứng cùng nhau, rõ ràng có thể nhìn thấy tình yêu sâu sắc giữa hai người. Kỷ Á Thanh hy vọng cậu và Quý Thiệu Ân cũng có thể giống như vậy. Chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy ngọt ngào.

Cậu mỉm cười thật tươi, hơi nghiêng người để chóp mũi mình chạm vào chóp mũi của Quý Thiệu Ân, quyết định hôm nay sẽ nói ra tâm tình của mình. “Em thích anh. Em yêu anh.”

Quý Thiệu Ân nghe vậy không khỏi sửng sốt, lời nói của Kỷ Á Thanh khiến lòng hần bị chấn động mạnh.

Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt, muốn xem xem bên trong rốt cục là thật hay giả. “Em biết mình đang nói gì không?”

“Em đương nhiên biết. Anh cũng biết em không thích tùy tiện đùa giỡn.”

Kỷ Á Thanh siết chặt vòng tay đang ôm cổ hắn, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, dâng lên cánh môi ngập ngừng hôn hắn, lấy hành động chứng minh cho tâm ý của mình.

“Em thực sự biết mình đang nói gì, làm gì, hãy tin em!”

Nói xong, Kỷ Á Thanh không để liền bắt đầu trúc trắc liếm bờ môi lạnh lẽo của Quý Thiếu Ân, thừa dịp hắn đang kinh ngạc chưa kịp khôi phục lại tinh thần chiếc lưỡi dính hương đã luồn vào đôi môi đang khép chặt, tìm đến đầu lưỡi ướt át của hắn mà quần quýt, liếm mát khắp nơi trên chốc đến cực hạn lớn nhất của Quý Thiếu Ân.

Chết tiệt! Hôn hắn thì cũng thôi đi, cứ nhiên còn đem lưỡi luồn vào! Bị Kỷ Á Thanh liên tục hôn môi khiêu khích đến rốt cục không thể khống chế nổi, Quý Thiếu Ân lấy lại thể chủ động tử mị nâng lên khuôn mặt cậu, điên cuồng mà hôn lên đôi môi hồng nhuận khiến người ta mê đắm.

Hai người hôn đến trời đất quay cuồng, mãi cho đến lúc ngã xuống bàn làm việc, thân thể đè lên nhau cũng không hay biết.

Đến khi cả hai suýt không thở nổi Quý Thiếu Ân mới luyến tiếc rời đi. Nhìn người dưới thân khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt mông lung đang nhìn thẳng vào mình, đôi môi sưng tấy hơi hé mở, chút lý trí còn sót lại cũng muốn dấy lên ngọn lửa dục vọng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của kỷ Á Thanh đỏ bừng, hô hấp dồn dập. Nụ hôn kịch liệt vừa rồi truyền đến một trận khoái cảm tê dại làm cho cậu lại muốn cảm thụ thêm lần nữa. “Thiếu Ân, hôn lần nữa được không?”

Nghe cậu mời gọi, lý trí vừa mới ổn định lại bị tán loạn.

Quý Thiếu Ân cúi đầu hôn lên bờ môi non mềm ngọt ngào, hắn muốn nhiều hơn, hai bàn tay không an phận lần mò vào trong lớp quần áo mà vuốt ve cơ thể cậu.

Như một cơn sóng mạnh mẽập tới, Kỷ Á Thanh học theo Quý Thiếu Ân nhiệt tình hôn trả. Mỗi một nơi trên cơ thể bị hắn chạm đến cũng bắt đầu nóng lên. Cảm thụ từng đợt khoái cảm khiến người ta trầm luân, cậu ý loạn tình mê mà lên tiếng rên rỉ.

“Ừm... a... Thiếu Ân...”

Ngay lúc này, trong nháy mắt Quý Thiếu Ân bị tiếng than nhẹ làm cho bừng tỉnh.

Chết tiệt, hắn đang làm gì? Vì hành động của mình mà cảm thấy xấu hổ, Quý Thiếu Ân mau chóng giúp Kỷ Á Thanh chỉnh lại quần áo xóc xếch, thấp giọng nói xin lỗi.

“Xin lỗi, anh phải đi họp.”

Ngay cả hồ sơ cũng chưa kịp lấy, Quý Thiếu Ân nhanh chân rời khỏi nơi đang tràn ngập không khí ái muội khiến người ta mất khống chế.

Kỷ Á Thanh ngồi dậy nhìn theo bóng lưng đang chạy trốn chết, khóe môi khê cong lên.

Trước tiên như vậy là tốt rồi, ít nhất cậu biết được Thiếu Ân đối với cậu không phải không có cảm giác, mọi chuyện vừa xảy ra đều tốt đẹp.

“Anh Thiếu Ân đúng là nhất gan!”

Kỷ Á Thanh không khỏi vì hắn đau lòng, chính là cậu đã tổn thương hắn quá sâu.

Lại là một đêm ngủ không ngon giấc. Trong đầu Quý Thiếu Ân vẫn cứ hiện lên những hình ảnh phát sinh trong phòng làm việc hôm đó. Hắn nhin không được mà thở dài than thở, nhìn gương mặt đang say ngủ bên cạnh, yêu thương mà xoa lên.

Lần trước đã nói chỉ một đêm, kết quả mỗi đêm cậu đều mang gối sang đây, cuối cùng để luôn trên giường không cầm đi.

Cũng may là ban đêm Kỷ Á Thanh không có làm ra cử chỉ kinh người nào, nếu không hẳn không cam đoan áo ngủ trên người cậu sẽ còn nguyên vẹn.

Quý Thiếu Ân thay cậu đắp kín chăn rồi đứng dậy chuẩn bị đi làm.

Kỷ Á Thanh cũng theo đó mà mở mắt ra, đúng lúc trông thấy bóng lưng dày rộng của hắn bước vào phòng tắm, gương mặt mang theo ý cười cợt cợt vào tấm chăn, kỳ thực cậu đã sớm tỉnh rồi.

Nhìn nắng sớm dần lên ngoài cửa sổ, Kỷ Á Thanh nở nụ cười rạng rỡ, đi vào một phòng tắm khác để rửa mặt, sau đó dự định làm bữa sáng cho Quý Thiếu Ân.

Loay hoay một hồi, Kỷ Á Thanh ngồi trên bàn nhìn chỗ thức ăn nóng hổi, chờ Quý Thiếu Ân đi ra.

“Chào buổi sáng, Thiếu Ân.”

“Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Trời vừa sáng em đã dậy rồi.” Nở nụ cười đáng yêu, cậu đẩy hắn vào chỗ ngồi. “Nhanh ăn đi, để nguội sẽ không ngon.”

“Sau này không cần giúp anh làm bữa sáng, không có chuyện gì thì có thể dậy trễ một chút.”

“Không sao, em cũng phải dậy sớm để chuẩn bị cho việc nhập học.”

“Nếu cần giúp gì nhớ phải nói với anh biết không?”

“Biết rồi, mau ăn đi nếu không sẽ trễ giờ làm.”

Xem ra trong khoảng thời gian này cậu thật sự hiểu chuyện không ít, tuy nói trước giờ Kỷ Á Thanh vẫn rất ngoan ngoãn nhưng vẫn chỉ là một cậu bé cần người khác chiếu cố. Từ sau khi cậu trở về tính tình cũng có nhiều chuyển biến, trong lòng Quý Thiếu Ân một lần nữa lại dâng lên chua xót.

Tại sao bản thân hắn không thể cùng cậu trải qua quá trình trưởng thành quan trọng kia, lại nói những lời của cậu ngày hôm qua có bao nhiêu thật lòng? Trên bàn ăn hai người cũng không trò chuyện nhiều, mãi đến khi bữa ăn kết thúc, Quý Thiếu Ân cầm lấy cặp xách đứng trước cửa dặn dò một số việc rồi bước ra ngoài.

Nhìn thân ảnh trước mắt vẫn luôn bảo bọc che chở cho mình viên mắt Kỷ Á Thanh chợt nóng lên, cậu từ phía sau vòng tay ôm chặt lấy tấm lưng vững chãi, áp má vào bờ vai hắn, nhỏ giọng lầm bầm.

“Thiếu Ân, cảm ơn anh!”

“Hôm nay em sao vậy?” Quý Thiếu Ân nghiêng đầu nhìn kỹ biểu tình trên gương mặt cậu.

“Em không sao, chỉ là cảm thấy vui vẻ vì anh Thiếu Ân không có quên em. Bất luận em làm sai chuyện gì vẫn luôn đối với em tốt như vậy khiến em thật hạnh phúc.” Nói xong liền nhanh chóng ở trên môi hắn in lên một nụ hôn sau đó cười híp mắt hướng hắn vẫy tay. “Tạm biệt Thiếu Ân.”

“Tên tiểu quỷ này.”

Trải qua nhiều lần cảm xúc mãnh liệt, cái hôn phớt nhẹ này trái lại làm cho Quý Thiếu Ân bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắn cười xoa xoa đầu cậu rồi bước ra ngoài.

Quý Thiếu Ân đi không bao lâu, Kỷ Á Thanh cũng theo ra ngoài.

Đi dạo trên con đường đông đúc náo nhiệt, nhìn thấy những người trẻ tuổi có bạn có bè tụ tập nô đùa, trong cậu không khỏi cảm thấy cô đơn. Trước kia cậu cũng có nhiều bạn học chơi thân nhưng sau khi đi New York thì đã dần mất liên lạc, cậu bây giờ thật sự chỉ còn có mỗi Quý Thiếu Ân.

Cậu bỗng ngây ngô bật cười, kỳ thực phải nói là cậu không hề có thứ gì đi.

Quý Thiếu Ân cũng không phải của cậu, hắn chỉ là người thu nhận, giúp đỡ cậu. Nếu như ngày nào đó hắn ngại phiền phức mà đuổi cậu đi cho dù cậu không muốn đi cũng không được.

Vô thức đi tới trước cổng một ngôi trường đại học, đây là nơi cậu muốn tiếp tục theo học âm nhạc. Xét thành tích của cậu ở New York nếu muốn xin nhập học tuyệt đối không vấn đề, mà Quý Thiếu Ân cũng đã giúp cậu hoàn thành tất cả các bước thủ tục, hiện tại chỉ cần chờ ngày khai giảng.

“Excuse me.” Nghe thấy tiếng nói, Kỷ Á Thanh quay đầu lại. Nhìn thấy chàng trai tóc vàng trước mặt nhất thời làm cho cậu kinh ngạc trợn to mắt.

Không phải cậu đã từng gặp người kia ở New York hay sao? “Có chuyện gì không?” Kỷ Á Thanh đề phòng nhìn hắn.

“Đừng vội, chỉ là muốn cậu đi cùng tôi một chuyến.”

Gã tiến lên một bước cậu liền lui về phía sau một bước, tay luồn vào túi nắm chặt lấy con dao.

Ngay lúc cậu vừa muốn rút dao ra, đối phương đã hành động nhanh hơn một bước dí súng vào đầu Kỷ Á Thanh.

“Ngoan ngoãn một chút, tránh tự chuốc khổ!”

Súng cũng đã lên nòng cho thấy đối phương không phải đang nói đùa, Kỷ Á Thanh ngoan ngoãn phối hợp, một mặt cậu cố nghĩ cách liên lạc với Quý Thiếu Ân.

“Lên xe, đừng hòng giở trò!”

“Cái gì?”

Một tiếng hét kinh thiên động địa, cho thấy đầu dây bên kia đã truyền đến tin tức nghiêm trọng tới mức nào.

“Các người đã làm cái gì, sao để em ấy bị bắt lên xe? Không phải ta đã dặn dò phải chú ý Tiểu Thanh cho kỹ, tuyệt đối không để xảy ra chuyện?”

Quý Thiếu Ân dứt lời, rầm một tiếng dập ống nghe điện thoại xuống.

Nếu không phải Nam Cung đã sang Pháp làm nhiệm vụ, chuyện như thế này căn bản không phát sinh.

Nếu để cho hắn phát hiện Kỷ Á Thanh có một chút tổn thương nào, hắn tuyệt đối sẽ cho người kia biết rõ hậu quả khi làm hắn nổi giận, cho đối phương hiểu rõ mình đã làm một chuyện không nên làm. Toàn thân hắn toát ra một tầng khí lạnh đủ để đông chết người, gương mặt không biểu cảm, từ trên kệ lấy ra một khẩu súng, nhanh như gió mà rời khỏi văn phòng.

Gã thanh niên mang Kỷ Á Thanh đến một ngôi nhà bỏ hoang ở ngoại ô.

Kỷ Á Thanh hai tay bị trói sau lưng, gã thanh niên dắt cậu vào phòng ném xuống nền nhà.

“Người trói ta đến đây rốt cục là có mục đích gì?” Cậu ngẩng đầu lên cùng gã đối diện, tuy bản thân có chút chật vật nhưng khí thế trên mặt lại không hề thua kém.

Cậu biết mục tiêu của đối phương không phải là mình, cho nên tới giờ gã vẫn chưa có hành động.

Từ khi bắt đầu đi theo Quý Thiếu Ân, Kỷ Á Thanh đã sớm đoán được mình có thể sẽ có ngày này cho nên cậu cũng không sợ, chỉ là không ngừng suy nghĩ về động cơ của người này.

Thiếu Ân đã rời khỏi Xiết Vân Đường, nếu như có thù oán hắn là chuyện trước đó.

“Gọi điện thoại cho ‘Ánh’, bảo hắn tự mình đến đây!”

Quăng điện thoại đến bên người cậu, hắn vừa nói xong thì cánh cửa liền bịch vang ra.

“Không cần, ta ở đây.”

Việc đầu tiên Quý Thiếu Ân làm là xác định Kỷ Á Thanh không bị gì, lúc này trái tim hắn mới thờ phào nhẹ nhõm. Gương mặt hắn vẫn lạnh lùng như mọi ngày, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào gã thanh niên đối diện, trực tiếp vào thẳng vấn đề. “Là người? Người thực sự muốn như vậy mà chết dưới tay ta?”

Cho dù hiện tại Quý Thiếu Ân đã không còn là người của Xiết Vân Đường nhưng thời điểm đối mặt với gã thanh niên kia, sự lãnh huyết bao phủ khắp toàn thân, cùng với “Ảnh” của năm đó khi thi hành nhiệm vụ vẫn giống nhau như đúc, thậm chí còn hơn cả năm đó.

Gã thanh niên tóc vàng không khỏi bị khí thế kia làm cho chột dạ, nhưng rất nhanh gã liền khôi phục lại thần sắc.

“Không hổ danh là ‘Ảnh’, quả nhiên đúng với lời đồn khiến cho người ta nhìn thấy phải khiếp sợ haha... Đáng tiếc, người hoàn mỹ đến cỡ nào cũng sẽ có nhược điểm.” Gã nâng người Kỷ Á Thanh lên, bóp mạnh gáy cổ mảnh khảnh của cậu.

Cùng là người trong tổ chức nhưng ‘Ảnh’ lại nổi danh khắp nơi, không ít những nhiệm vụ khó khăn bang hội chỉ định phải do chính hắn tiếp nhận, vì vậy mà đã cướp đi rất nhiều nhiệm vụ lẽ ra phải là của gã.

Lần trước ở La Mã vốn cũng là nhiệm vụ của gã. Không cam lòng, gã quyết định làm trái với quy định của tổ chức đi đến đó trước một bước, tưởng rằng sẽ giải quyết sớm mọi chuyện trước khi Quý Thiếu Ân hành động. Nào ngờ khi đến nơi thì Quý Thiếu Ân đã dọn dẹp xong hết tàn cuộc báo hại gã mất hết mặt mũi, còn chưa đánh đã thất bại dưới tay đối thủ.

Gã không tin mình lại không sánh bằng ‘Ảnh’, vẫn luôn muốn phân tài cao thấp nhưng Quý Thiếu Ân lại không đáp ứng, thậm chí sau đó còn nghe nói hắn rời khỏi Xiết Vân Đường. Gã không bỏ cuộc mà tiếp tục điều tra, rốt cục cũng để cho gã nắm được điểm yếu của Quý Thiếu Ân – chính là Kỷ Á Thanh hiện đang được hắn bảo hộ rất tốt.

Ở New York mấy lần vốn dĩ có cơ hội hạ thủ nhưng nếu chưa hoàn toàn nắm chắc tình thế, gã sẽ không tùy tiện hành động. Lần này rốt cục cũng để gã bắt được Kỷ Á Thanh trong lúc cậu đang đi một mình.

“Không được động vào em ấy!”

“Đau lòng?” Gã dùng cây súng trên tay giáng một đòn mạnh xuống đầu Kỷ Á Thanh, máu lập tức chảy ra. “Như vậy thì thế nào?”

Dám tổn thương người của hắn. “Thằng khốn chết tiệt!”

Nhìn từng giọt máu đỏ tươi nhiều xuống, sát khí trên người Quý Thiếu Ân càng dâng lên.

“Thiếu Ân, em không sao, đừng để ý đến em!” Cấn chặt môi không la đau, Kỷ Á Thanh nở nụ cười trấn an hắn.

“Hahaha!” Gã tóc vàng thấy Quý Thiếu Ân càng nổi giận thì càng thích thú, tay hắn lại tiếp tục đánh xuống.

Gã chính là muốn khơi lửa giận trong lòng Quý Thiếu Ân, muốn hắn phải cùng gã phân tài cao thấp, gã không tin mình lại có thể thua hắn. Bỗng nhiên, một phát đạn bắn tới làm rơi khẩu súng trên tay gã, động tác vô cùng nhanh gọn khiến gã ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

“Muốn gì cứ đến tìm ta, đừng có động vào Tiểu Thanh!” Đôi mắt băng lãnh của Quý Thiếu Ân nheo lại, âm thanh lạnh lùng mang hàm ý cảnh cáo.

Hắn hướng gã tóc vàng mà bước tới, nòng súng nhắm thẳng giữa trán của gã, một tay ôm Kỷ Á Thanh vào lòng, ngón tay chậm rãi bóp cò.

“Đừng!” Kỷ Á Thanh dùng hai tay ngăn lại tay của Quý Thiếu Ân. “Thiếu Ân, không nên giết người!”

Hắn đã rời khỏi Xiết Vân Đường, Kỷ Á Thanh không muốn hắn lại bị vấy máu tanh.

Hắn hơi chau mày nhìn người trong lòng, lo lắng cùng đau lòng của cậu khiến sự kiêu ngạo của Quý Thiếu Ân nhất thời tan biến.

Gã tóc vàng lợi dụng thời cơ nhanh chóng móc ra một khẩu súng khác nhưng chỉ vừa mới lên đạn bỗng nghe hai tiếng ‘đoàng đoàng’, Quý Thiếu Ân động tác nhanh gọn mà tiến tới, lại tiếp tục dùng sức hướng cầm đối phương mà nện một đấm.

Phịch một tiếng, gã tóc vàng vô lực ngã xuống, hàm răng rơi mất vài cái, không ngừng chảy máu.

“Người...” Trợn to mắt không dám tin, gãi đặt tay lên vết thương bả vai trái đang không ngừng chảy máu.

Không thèm liếc nhìn đến người đang nằm dưới đất, Quý Thiếu Ân lo lắng ôm Kỷ Á Thanh bước ra ngoài, một tay bịt chặt lấy vết thương đang chảy máu của cậu. “Ráng nhịn một chút, anh lập tức đưa em về!”

“Uhm.” Mặc dù có chút đau nhưng nhìn thấy Quý Thiếu Ân lo lắng như vậy, cậu cũng không còn cảm thấy đau nữa. “Thiếu Ân, cậu vừa nãy không phải anh Thiếu Quân vẫn thường hay nói đó sao?”

Bất chấp bị tròng mắt một cái, Kỷ Á Thanh bật cười ha ha.

Thiếu Ân sau khi rời khỏi Xiết Vân Đường cũng đã biết nói đùa một chút.

END 7

9. Chương 8

Kỷ Á Thanh sau khi được bác sĩ riêng của Xiết Vân đường, cũng chính là tam thiếu gia Quý Thiếu Khải băng bó vết thương, hai người liền trở về nhà, mặt mày Quý thiếu Ân vẫn nhợt nhạt khó coi, cả người tản ra khí tức lạnh lẽo, dường như không giết được gã kia thì hẳn không cam lòng.

“Thiếu Ân, em thật sự không sao.” Kỷ Á Thanh chủ động nắm tay hắn, nhẹ lay.

Quý Thiếu Ân nhìn xuống chỗ hai bàn tay giao nhau, tức giận trong lòng cũng vơi đi ít nhiều, chỉ còn lại lo lắng.

“Không phải anh ngăn cản em ra ngoài, chỉ là em có biết anh sẽ lo lắng hay không? Lần sau đừng đi ra ngoài mà không nói tiếng nào. Nếu muốn đi đâu hãy nói cho anh biết, anh sẽ dẫn em đi được không?”

“Nghe rồi, xin lỗi mà.” Kỷ Á Thanh giống như một đứa bé vừa làm chuyện có lỗi, le lưỡi một cái, trên mặt hiện lên ý cười ngọt ngào.

Vừa rồi Thiếu Ân có phải là quá tức giận? Nếu không tại sao trong giọng nói lại mang theo vị chua nồng nặc cùng mười phần lấy tứ muốn sở hữu? Kỷ Á Thanh đột nhiên bước lên, một lần nữa không báo trước mà ôm chặt lấy Quý Thiếu Ân, cả người dán lên người hắn.

“Thiếu Ân, có phải anh rất lo lắng cho em, anh vẫn yêu em nhất có đúng không?”

“Còn nói được, đầu không bida à?” Đột nhiên bị chạm đến bí mật trong lòng khiến Quý Thiếu hơi khựng lại, trên mặt có chút không tự nhiên.

“Hi hi, nói cho em biết đi mà!” Thật vui vẻ, ở khoảng cách gần như thế nếu cậu không nhìn lầm thì mặt Quý Thiếu Ân hơi đỏ.

Quý Thiếu Ân rũ mắt xuống, nhìn Kỷ Á Thanh giống như con mèo con vừa ăn vụng xong đang cười trộm, không khỏi vì bản thân mình khi này sơ hở để lộ ra tâm tư mà cảm thấy ảo não, đẩy người đang còn dán vào ngực mình ra rồi bước về phòng.

“Tắm rửa rồi đi ngủ, đừng quên những lời anh vừa dặn!”

Mỉm cười nhìn hắn trốn vào phòng, Kỷ Á Thanh cũng trở về phòng mình thay quần áo, Quý Thiếu Ân không cho cậu mặc đồ ngủ ở nhà, hi hi. Cứ để Thiếu Ân trốn tránh một lúc, từ từ, cậu sẽ đào ra phần tình cảm hắn chôn giấu dưới đáy lòng, không cho phép còn chuyện gì vướng mắc giữa hai người.

Từ trong tủ đồ lấy ra một cái quần lót, cậu nhìn nhìn một chút liền đem nó trả về chỗ cũ, gò má hơi ửng đỏ.

Kỷ Á Thanh từ phòng tắm đi ra quả nhiên nhìn thấy Quý Thiếu Ân nằm trên giường, quay lưng lại với mình.

Kỷ Á Thanh cười thầm tiến vào trong chăn, từ phía sau ôm lấy hông của hắn, hai tay vòng trước bụng hắn, khẽ tựa cằm vào cổ hắn đủ để nhiều loạn lòng người, lại còn cố phả hơi thở vào phần tai nhạy cảm.

“Anh Thiếu Ân đã ngủ chưa?”

Quý Thiếu Ân chau mày, hơi động dậy bờ vai nhưng không trả lời.

Tiểu quỷ này đúng là càng lúc càng không sợ hấn, cậu rốt cục có hiểu hay không hấn chỉ là một người đàn ông bình thường, không nhịn được khiêu khích của cậu? Hít sâu một hơi, muốn đem cánh tay bên hông mình kéo ra, ngược lại càng bị ôm chặt hơn.

“Em thích anh.” Kỷ Á Thanh hôn lên gương mặt điển trai một cái. “Đừng trốn tránh em được không? Em thực sự rất thích anh.”

“Tiểu Thanh...” Quý Thiệu Ân rốt cục cũng chịu xoay người lại, thần sắc phức tạp đối diện với cái nhìn thâm tình của cậu.

“Em thích anh. Em biết anh không tin, em đuổi theo người đàn ông khác ra nước ngoài, tại sao khi trở về lại đột nhiên nói những lời này. Có thể anh sẽ cho rằng em vẫn chưa hiểu rõ được trái tim mình, hoặc hiểu lầm em bởi vì anh đã làm nhiều chuyện như vậy nên mới nhất thời cảm động, lầm tưởng đó là tình yêu. Nhưng không ai ngoài em có thể hiểu rõ trái tim mình nhất, em biết mình đang nói gì, làm gì.”

Kỷ Á Thanh nói xong liền ngẩng đầu lên, chạm vào đôi môi khiến mình mê đắm, ngập ngừng dâng lên nụ hôn ngọt ngào, so với nụ hôn ở trong văn phòng còn muốn phiến tình hơn nhiều.

“Em không biết rốt cục mình đã yêu anh từ lúc nào, có lẽ từ rất lâu trước đây, chỉ là em không phát hiện. Lần này rời khỏi anh đi xa như vậy, thời gian lâu như vậy, anh có biết ở New York em hối hận thế nào không? Mỗi đêm nhớ anh đến bao nhiêu không? Em không phải tùy tiện nhất thời, em hiểu rất rõ mình muốn gì. Cho anh nhiều thời gian suy nghĩ như vậy hấn là đủ rồi, đừng trốn tránh tình cảm của em nữa, thử tin tưởng em có được không?”

“Anh không phải trốn tránh, em là thật lòng sao?” Quý Thiệu Ân nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt nhưng lại chứa đựng thâm tình vô hạn kia, như muốn nhiều loạn trái tim vốn đã không an tĩnh của hấn.

“Em rất nghiêm túc.” Kỷ Á Thanh quả quyết, ánh mắt nóng rực nhìn hấn, sau đó không cho hấn có cơ hội hoài nghi liền bồi thêm một câu. “Thiệu Ân, em yêu anh.”

“Vậy còn... Mạc Vũ Phàm thì sao?” Quý Thiệu Ân hơi bất an mà hỏi ra sự tình trong lòng hấn e ngại nhất.

“Nam Cung không nói cho anh biết sao, từ khi đến New York em chưa hề đi tìm anh ta dù một lần?”

Thấy Quý Thiệu Ân nhíu mày lắc đầu, cậu nở nụ cười nhàn nhạt. “Đừng trách Nam Cung, là em bảo anh ấy không được nói.”

Sợ rằng sau khi Quý Thiệu Ân nghe được sẽ lập tức bay qua mà tóm cậu trở về.

“Vì cuối cùng em đã hiểu rõ được tâm ý của chính mình, em tuyệt đối sẽ không giống như trước đây ỷ lại vào anh, trốn dưới sự bảo vệ của anh. Em nghĩ muốn được cùng anh sống vai đứng cạnh, muốn có năng lực làm cái gì đó cho anh, anh đã hiểu chưa? Có lẽ anh cảm thấy em đã thay đổi nhưng em thay đổi không phải vì ai khác mà chính là vì anh. Thiệu Ân, em yêu anh.”

Một câu so với một câu còn tha thiết hơn, một lời so với một lời còn muốn ngọt ngào hơn cả khi hôn môi, tất cả sự rung động như đánh thẳng xuống nơi sâu nhất tận đáy lòng. Hấn có thể tin tưởng chứ? Mà thôi, trái tim này vốn dĩ từ nhiều năm trước đã đặt lên người cậu còn đâu.

Bàn tay Quý Thiệu Ân đặt sau đầu của Kỷ Á Thanh đè xuống, không kiêng kỵ mà liên tiếp quấn lấy hôn sâu, mãi đến khi cả hai không thở nổi mới chịu tách ra. “Mau ngủ đi, hôm nay bị chảy máu nhiều vậy, cái đầu không đau sao?” Quý Thiệu Ân vỗ nhẹ cái đầu đang gối lên ngực mình, áp lực tình cảm nhiều năm một khi đã được nói rõ ràng, tất cả suy nghĩ đều không thể chờ đợi được nữa mà lao ra, tâm tình cũng trở nên thoải mái.

Kỷ Á Thanh cười đến vui sướng ngọt ngào. “Vừa hôn em xong coi như là đính ước, cho dù ngày mai tỉnh dậy anh có muốn đổi ý em cũng không cho anh đi.”

Giống như tuyên cáo quyền sở hữu, Kỷ Á Thanh hết như đứa trẻ mà ôm chặt lấy người bên cạnh.

“Uhm, mau ngủ đi!” Quý Thiệu Ân ở trên trán cậu hạ xuống một nụ hôn. Cảm thấy không đủ, Kỷ Á Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên, hôn mạnh lên môi hấn một cái sau đó mới mang theo nụ cười thỏa mãn mà nhắm mắt lại.

“Ngủ ngon!”

Nghe bên cạnh truyền tới tiếng hô hấp đều đặn, nhìn thấy cậu đã nhắm mắt ngủ, Quý Thiếu Ân lúc này mới lộ ra tâm tình trong lòng, ánh mắt tràn đầy yêu thương say đắm mà nhìn cậu. “Anh yêu em, Thanh.”

Sáng sớm, Kỷ Á Thanh bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ làm cho tỉnh giấc. Chậm rãi mở hai mắt, nhẹ nhàng xoay người nằm nghiêng nhìn gương mặt say ngủ của Quý Thiếu Ân.

Sáng vừa ngủ dậy được nhìn thấy người mình yêu sâu đậm đang trầm ổn ngủ một bên, trong lòng cậu tràn đầy ấm áp, hạnh phúc.

Từ khi cậu được Quý Thiếu Ân đưa về nhà, hắn vẫn rất thương yêu cậu, Kỷ Á Thanh cũng rất cảm động vì hắn dù bất cứ chuyện gì cũng luôn đối với cậu quan tâm chiều cố, vừa mới bắt đầu lãnh thuận yêu thích, không biết từ lúc nào thì tình cảm dần phát triển, vượt quá phạm vi không chế.

Hiện tại, phần cảm động này dường như còn bí mật mang theo một tia hạnh phúc, cậu tin tưởng Quý Thiếu Ân đối với mình so với những gì hắn biểu hiện bên ngoài còn muốn tha thiết hơn.

Kỷ Á Thanh nở nụ cười sáng lạn, đôi mắt xinh đẹp lưu luyến trên gương mặt cương nghị của Quý Thiếu Ân, lướt qua bờ môi ấm áp luôn khiến cậu muốn nếm thử, liếc xuống chút nữa nhìn vào hàu kết gợn cảm hơi nhô ra, không tự chủ mà liếm liếm môi, cổ nhin xuống kích động muốn hôn mút lên.

Cuối cùng tầm mắt rơi vào nơi vạt áo hơi hở ra của hắn, để lộ bờ ngực săn chắc cường tráng màu đồng, Kỷ Á Thanh chợt cảm thấy một trận khô nóng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Hít sâu mấy hơi nhưng dường như vẫn không đủ dập tắt ngọn lửa đang hừng hực cháy trong cơ thể. Cậu không chịu được mở rộng vạt áo ngủ, hy vọng có thể hấp thu khí lạnh từ máy điều hòa làm cân bằng lại nhiệt độ đang rất cao trong cơ thể.

Nhưng mở rộng vạt áo dường như vẫn còn chưa đủ, cậu vén áo ngủ lên tận đùi, vẫn cảm thấy cơ thể khô nóng. Lại nhìn sang người kế bên, Kỷ Á Thanh không lo có đánh thức hắn hay không liền bò đến dán sát người vào cơ thể Quý Thiếu Ân.

Da thịt thân cận tựa hồ khiến cậu có chút thư thái, sau đó bắt đầu ở trên người Quý Thiếu Ân cọ cọ, thậm chí chủ động cởi dây thắt lưng bên hông mình, đem cả người toàn bộ kề sát trên người Quý Thiếu Ân để giải nhiệt.

Quý Thiếu Ân sớm đã tỉnh rồi, chỉ là không mở mắt ra. Đột nhiên bị hành động này của cậu hù dọa, vội vàng định ngăn cản cơ thể nóng như lửa ấy, không nghĩ tới dưới bàn tay sờ được lại là một mảnh da thịt bóng loáng mịn người! Sáng sớm đã bị hình ảnh hương diễm này kích thích, hắn cũng không nhịn được mà bắt đầu thở hổn hển, âm thanh khàn khàn hỏi. “Tiểu Thanh, em đang làm gì?”

“Ân... không biết, em nóng quá...”

Cả người đều thấy khó chịu. Cùng Quý Thiếu Ân ngủ chung lâu nay cũng chưa từng bị như vậy, có phải do hôm qua hôn nhau quá kịch liệt? Hắn sao còn không chịu giúp cậu một chút, thật sự rất khổ sở... Kỷ Á Thanh đem cơ thể đang tỏa nhiệt của mình dán sát vào hắn, liên tục vịn vào vòng eo nhỏ tìm kiếm sự mát mẻ. Cậu phát hiện chỉ cần chạm vào người Quý Thiếu Ân bản thân liền cảm thấy thoải mái.

Hai mắt lóe lên dục hỏa nồng đậm, Quý Thiếu Ân một tay khéo léo ngăn chặn cặp móng không an phận, thấp giọng nhắc nhở.

“Tiểu Thanh, đừng đùa nữa!”

“Em không có đùa, em thật sự rất khó chịu.”

Đôi mắt nhiễm phải *** long lanh nước vừa sốt ruột lại vừa vô tội nhìn hắn.

Cậu đương nhiên biết sự biến hóa nơi bụng dưới là xảy ra chuyện gì, chỉ là phản ứng quá đột ngột khiến cậu không biết phải làm sao.

Quý Thiếu Ân cắn răng cố nén. Tuy Kỷ Á Thanh cũng đã gần thành niên nhưng cơ hồ vẫn còn ngây thơ chưa hiểu rõ ***, như vậy phải làm sao mới tốt? Cảm giác được thứ nóng rực phía trên đang đè xuống thân mình khiến hắn cũng nhanh chóng cương lên.

“Tiểu Thanh, một mình em tự đến được không?” Nếu thực sự muốn thay cậu giải quyết, Quý Thiếu Ân không biết mình có thể nhẫn nhịn mà không ăn cậu như lần trước không? Hắn không định vừa mới nói rõ ràng đã tiến thêm một bước trong quan hệ, càng không hy vọng người mà trong lòng mình vô cùng yêu thương quý trọng về sau sẽ hối hận.

“Thiếu Ân... giúp em...”

Nhìn đôi mắt đen láy sớm đã mê loạn đang nhìn hắn, còn kéo tay hắn đặt lên dục vọng nóng rực như lửa của mình, Quý Thiếu Ân gầm nhẹ một tiếng, lập tức xoay người đem Kỷ Á Thanh đặt dưới thân, tình cảm mãnh liệt bộc phát mà hôn sâu, bàn tay ở dục vọng ngây ngô bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn.

“A... ha ân...”

Quý Thiếu Ân lần thứ hai ngậm lấy đôi môi đỏ tươi mềm mại đang phát ra những tiếng rên rỉ động lòng người của Kỷ Á Thanh, tiếp tục nghe sẽ khiến hắn chịu không nổi.

Toàn thân Kỷ Á Thanh mềm oặt, gắt gao bầu chặt lấy hai cánh tay rắn chắc của hắn, điểm chống đỡ duy nhất.

Quý Thiếu Ân vừa mạnh mẽ ma sát hạ thể vừa ngọt ngào hôn môi, khoái cảm kịch liệt dâng lên, dục vọng ở trong tay Quý Thiếu Ân nhanh chóng đạt đến cao trào mà giải phóng ra.

“Ừm...ân...a...” Sau khi phát tiết Kỷ Á Thanh nằm xụi lơ trên giường, hơi thở hỗn hển, ý loạn tình mê nhìn Quý Thiếu Ân, gương mặt ửng hồng.

Nhìn dáng vẻ mê người ngay trước mắt, Quý Thiếu Ân không nhịn được hôn lên môi cậu một cái sau đó đứng dậy giúp cậu lau chùi dịch thể còn dính lại trên người. “Đã nói với em nhiều lần, nếu muốn ngủ lại đây thì phải mặc đồ ngủ cho đàng hoàng, nếu có lần sau nữa anh sẽ đuổi em về phòng.”

“Ồ.” Kỷ Á Thanh đỏ mặt nhìn xuống dục vọng vẫn còn đang ngẩng đầu giữa hai chân Quý Thiếu Ân, nhỏ giọng hỏi. “Muốn em giúp anh một tay không?” Không chờ đến khi hắn kịp che lại, bàn tay nhỏ đã hướng đến hạ thể hắn dò xét.

Quý Thiếu Ân khẽ gầm một tiếng, trừng mắt nhìn cậu. Trước khi cậu kịp chạm đến, hắn đã bật dậy khỏi giường, chạy nhanh vào phòng tắm để làm lạnh người một chút.

Thời điểm hắn bước ra Kỷ Á Thanh đã đắp kín chăn, đôi môi khẽ mỉm cười lần thứ hai chìm vào giấc ngủ.

“Thiếu Ân, lâu như vậy sao không đến tìm chúng ta?”

Tương Tình nương nện ôm lấy cánh tay Quý Thiếu Ân, dán bộ ngực tròn trịa đầy đặn hơi lộ ra một nửa lên người hắn.

Quý Thiếu Ân không hề dao động kéo tay của cô xuống, đẩy người ra giường mắt nhìn về phía Quý Thiếu Quân đang đứng đằng sau.

“Sao lại đến đây?”

“Tối xem thử Tiểu Thanh bị thương có sao không, nhân tiện nói cho em biết ba đã quay về rồi.”

“Về khi nào?” Quý Thiếu Ân nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Quý Thiếu Quân xem nơi này như nhà của mình, vừa vào nhà liền trực tiếp đến phòng khách ngồi xuống. “Chuyện này...” Ý mang theo vế này nhìn em trai. “Xin lỗi.”

Năm đó khi một dao đâm tới, Quý Vân biết Quý Thiếu Quân tại thời khắc cuối cùng đã cố gắng tránh đâm vào chỗ hiểm.

Quý Vân vì vậy đã nói với Quý Thiếu Ân, cho hắn trong vòng ba năm để phát triển cuộc sống mới, nếu thành quả không khiến cho ông hài lòng thì hắn bắt buộc phải trở về với vị trí Nhị thiếu gia.

“Thiếu Quân, đừng xin lỗi em. Nếu năm đó không nhờ anh, bây giờ em và Tiểu Thanh cũng không thể có một cuộc sống yên ổn, thật sự phải cảm ơn anh.”

Năm đó Quý Vân đối với hắn kỳ vọng rất cao, cũng muốn hắn và Quý Thiếu Quân cùng nhau dẫn dắt Xiết Vân Đường, mở rộng địa bàn.

“Đường quy em cũng đã chấp hành, sau này ba có nói gì cũng vô dụng, nếu ông ấy không ủng hộ thì chỉ cần một ngày anh còn làm Đường chủ, anh cũng sẽ không để em quay về.”

“Anh đã làm rất nhiều chuyện rồi, lần này hãy để bản thân em tự giành lấy cuộc sống của chính mình, em nhất định sẽ khiến ba tán đồng quyết định của em.” Vì Kỷ Á Thanh, hắn sẽ không bao giờ quay lại cuộc sống trước kia khiến cho cậu phải ngày đêm thấp thỏm lo lắng.

Không cam lòng khi bị lạnh nhạt này giờ, Tương Tình lần thứ hai áp sát vào người Quý Thiếu Ân. “Thiếu Ân, anh không nhớ người ta sao? Tốt xấu gì thì chúng ta cũng từng hợp tác ở tổ tình báo rất lâu mà.”

Quý Thiếu Ân hơi nhưn mày, sắc mặt khó coi nhìn về cái người đang đứng một bên xem kịch vui. “Anh dẫn cô ấy tới làm gì?”

“Không liên quan tới anh, tại cô ấy muốn theo.” Quý Thiếu Quân đứng khoanh tay vừa cười vừa nói.

“Hai người thật quá đáng, người ta vẫn còn ở đây mà trước mặt em cứ nói qua nói lại.” Tương Tình giận dữ, tiếp tục quần lấy Quý Thiếu Ân.

“Tương Tình, buông tay.” Quý Thiếu Ân lạnh lùng nói. Trước đây đã biết tâm ý của cô đối với mình, nhưng đáng tiếc trái tim hắn từ lâu đã trao cho Kỷ Á Thanh. Nể tình ngày xưa cô từng là thủ hạ đắc lực, hắn cũng không muốn khiến cô khó xử.

Tương Tình một lần nữa kéo dài âm thanh, càng ôm sát người con trai mị lực trước mặt.

Quý Thiếu Ân vừa tắm xong tóc vẫn còn hơi ướt, những giọt nước chưa kịp khô nhỏ xuống vạt áo hơi hé mở để lộ ra bờ ngực rắn chắc, khiến cô mơ màng không khỏi dâng lên bản thân, chặt chẽ dán sát vào. “Thiếu Ân, người ta rất nhớ anh nha.” Những móng tay được sơn tỉ mỉ lần mò trước ngực hắn tìm kiếm.

Chết tiệt! Quý Thiếu Quân dẫn theo cô gái si tình này đến làm gì? Sự kiềm chế của Quý Thiếu Ân đã đi đến giới hạn, ngay lúc đang muốn đẩy cô ra thì một thân ảnh bất ngờ xông đến chen vào giữa hai người.

“Cô đang làm gì?” Kỷ Á Thanh dùng sức kéo tay cô ta xuống, đẩy sang một bên không cho phép đến gần thêm nữa.

Từ lúc chuông cửa vang lên thì Kỷ Á Thanh đã tỉnh dậy rồi, chỉ là không để ý, mãi đến khi nghe thấy có người muốn xâm phạm tới quyền lợi đặc biệt của mình, cậu liền chân trần tức tốc chạy xuống, cả quần áo cũng chưa mặc, chỉ kịp lấy chăn bọc lại.

“Cậu dựa vào cái gì đẩy ta?” Tương Tình trợn mắt giận dữ nhìn cậu.

“Tương Tình.” Quý Thiếu Ân gọi cô như vậy cũng có nghĩa là lần cuối cùng nhắc nhở. Nếu cô ở trước mặt hắn dám làm gì Kỷ Á Thanh thì đừng trách hắn không nể tình.

“Hừ!” Tương Tình bĩu môi, vòng đến bên ghế sofa ngồi xuống, hai mắt vẫn trừng thẳng Kỷ Á Thanh.

Quý Thiếu Quân này giờ vẫn ngồi xem kịch vui không khỏi cất tiếng cười to, tên tiểu quỷ này vẫn rất chua ngoa, xem ra đưa cô gái này đến đây là đúng.

Quý Thiếu Ân khẽ đảo mắt nhìn y, vốn đã biết Quý Thiếu Quân tuyệt đối không có lòng tốt.

“Tiểu Thanh, về phòng mặc quần áo trước đi!”

“Không cần.” Ai biết sau khi cậu rời đi cô ta có làm ra chuyện gì với “người của cậu” hay không. “Thiếu Ân.” Kỷ Á Thanh một tay giữ chặt tấm chăn mỏng, một tay ôm cổ Quý Thiếu Ân làm nũng.

Hành động này rõ ràng là mang ý tứ chiếm hữu khiến trong lòng Quý Thiếu Ân nổi lên một trận âm áp. Hắn cười nhẹ, một tay ôm lấy Kỷ Á Thanh đưa tới phòng khách ngồi xuống, cũng thay cậu giữ tấm chăn, không cho “cảnh xuân” lộ ra ngoài.

“Anh Thiếu Quân, Nam Cung, đã lâu không gặp.” Kỷ Á Thanh lễ phép chào hỏi.

Nam Cung mỉm cười nhìn bọn họ, xem ra hai người tiến triển cũng không tệ lắm.

“Tiểu Thanh vẫn đáng yêu như vậy, xem ra Thiếu Ân chăm sóc cho em rất tốt thì phải.” Quý Thiếu Quân sau đó lại nhướn mày, mỉm cười tà mị, nhìn vào hai người quần áo xốc xếch, cố tỏ ra hiếu kỳ hỏi. “Hai người mới sáng sớm mà cảm xúc đã mãnh liệt vậy sao?”

Một người bọc chăn, một người vừa mới tắm xong, muốn người khác không nghĩ bậy cũng khó.

“Không phải như vậy.” Quý Thiếu Ân trầm ổn nói, nhanh chóng bọc lại người trong lòng vừa mới lơ đãng để lộ ra hai cánh tay.

Kỷ Á Thanh đối với hành động phủ nhận của hắn có hơi bất mãn. Bọn họ rõ ràng có “tiếp xúc da thịt” a. Cậu cố dùng âm lượng vừa đủ để người khác nghe thấy, giả vờ ngưỡng ngùng dựa vào ngực Quý Thiếu Ân. “Thiếu Ân, vừa nãy rất thoải mái, chút nữa chúng ta lại tới một lần có được không?”

Kỷ Á Thanh nói xong liền liếc mắt nhìn Tương Tình, cậu trước đây đã không thích cô ta, ghét cô ta cứ trăm phương nghìn kế bám lấy Quý Thiếu Ân.

“Đang nói linh tinh cái gì vậy.” Quý Thiếu Ân cứng chiều mà nhéo nhéo chóp mũi của cậu, thuận theo ý cậu, hắn làm sao không biết cậu đang nghĩ gì chứ. Lần trước Tương Tình thừa lúc hắn không có ở nhà đã đến, Quý Thiếu Ân kỳ thực đã biết. Bọn họ đã từng trải qua huấn luyện, đối với khí tức của người bên trong bang hội không thể nào không phát hiện ra.

Tuy Kỷ Á Thanh không dấn động gì tới chuyện này, nhưng hắn biết cô ta tuyệt đối không chiếm được lợi thế nào, cho nên ngày hôm nay mới lại đến đây. Nhiều năm qua sớm chiều ở chung, tính tình của tên nhóc này Quý Thiếu Ân hiểu rõ nhất.

Hắn biết cậu không sẽ không làm thương tổn đến người khác, chỉ là hơi nghịch ngợm một chút.

Bất quá thân là người của Xiết Vân Đường, vì để bảo vệ tốt chính mình, Kỷ Á Thanh quả thật cần phải như vậy, không thể quá yếu đuối, dù sao Quý Thiếu Ân cũng không có biện pháp tại mọi thời điểm đều có thể bảo vệ cậu, ví như chuyện ngày hôm qua, nếu không phải tại hắn cậu cũng sẽ không rơi vào tình cảnh nguy hiểm... Hai tay không nhịn được siết chặt người trong lòng thêm một chút, không dám tưởng tượng nếu mất đi cậu, hắn sẽ phát điên đến mức nào.

“Không sao rồi, bây giờ em đang ở đây.” Kỷ Á Thanh đưa mặt lại gần, tại trên môi hắn vừa an ủi vừa hôn.

Quý Thiếu Ân sửa lại miếng băng gạc trên đầu cậu, nhẹ nhàng hôn lên đó một cái. “Còn đau không?”

“Không đau, xin lỗi đã làm anh lo lắng.” Hai cánh tay siết chặt của hắn nói cho cậu biết Quý Thiếu Ân có bao nhiêu lo lắng cho mình, trong lòng bỗng thấy vô cùng ngọt ngào.

“Khụ...” Quý Thiếu Quân không nhịn được lên tiếng kéo hai người đang chìm đắm trong thế giới riêng ngọt ngào quay về với thực tại. “Hai người sau này phải chú ý một chút, nhất là em, Tiểu Thanh, đừng làm ra chuyện khiến Thiếu Ân lo lắng, có biết ngày hôm qua hắn suýt chút nữa lật tung phòng làm việc của Ân thị lên không?”

“Em đã nói là biết sai rồi mà!” Cậu vui đùa vào bờ ngực rắn chắc lắm bầm.

“Ngoan một chút, sau này anh sẽ sắp xếp thời gian đưa em ra ngoài chơi được không?”

Xoa xoa lưng cậu an ủi, cách một lớp chăn mỏng truyền tới cảm xúc khiến trong lòng Quý Thiếu Ân lần thứ hai nổi loạn, hình ảnh thân mật cách đây không lâu vẫn còn hiện rõ mồn một trong đầu.

Tương Tình lần nữa bị bỏ sang một bên, nhìn bọn họ không biết xấu hổ mà liếc mắt đưa tình, trong mắt nổi lên sự đố kỵ mãnh liệt, tiểu quý kia sao có thể quyến rũ được Thiếu Ân? Cô không nhịn được đứng dậy quát to. “Hai người sao có thể như vậy, hai người đều là đàn ông, tiểu quý này, mi dựa vào cái gì?”

Kỷ Á Thanh vì bị cô ta chỉ trích mà nhướn lên đôi mi thanh tú. Tuy rằng Quý Thiếu Ân vẫn chưa chính miệng nói yêu cậu nhưng cậu vẫn kiên quyết bảo vệ tình yêu của mình, cô ta có thể không chấp nhận bọn họ nhưng tuyệt đối không có quyền ngăn cản.

“Mi chỉ là một thằng nhóc bị bỏ rơi được nhặt về, bản thân đã không bình thường thì thôi còn muốn kéo theo người khác, đúng là biến thái!” Tương Tình không tin cô lại thất bại dưới tay một thằng nhóc con, trong lúc nóng giận mà nói ra những lời khó nghe.

“Cô lập tức ra ngoài cho tôi!” Quý Thiếu Ân hướng cô quát to.

Hắn cảm nhận được thân thể Kỷ Á Thanh ở trong lòng hắn khẽ run rẩy, biết là Tương Tình đã làm cậu nhớ tới người thân, nhanh chóng ôm lấy cậu an ủi. “Thanh, bình tĩnh lại, không sao rồi, còn có anh, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

“Tương Tình, em đừng quá đáng!” Quý Thiếu Quân cũng dùng ánh mắt lạnh lùng ngăn cản cô. Y đưa cô tới lã để kích động bọn họ chứ không phải để làm tổn thương người khác.

Chính bản thân cậu không được bình thường sao? Cậu chỉ là yêu Quý Thiếu Ân mà thôi, lẽ nào như vậy cũng không được sao? Tại sao lại lên án cậu? Cậu cũng không phải đứa nhỏ bị bỏ rơi, cậu có ba mẹ, chỉ là bọn họ đã mất sớm, cậu không phải bị bỏ rơi, không phải như vậy... không phải... Trong đầu Kỷ Á Thanh liên tiếp hiện lên những cảnh tượng đầm máu, thân thể không ngừng run rẩy.

Từ lần trúng đạn bị thương nặng thân thể Kỷ Á Thanh cũng không được tốt, cộng thêm hôm qua mất nhiều máu khiến cho thể lực cậu càng suy nhược không tài nào chịu nổi kích động lớn như vậy, cuối cùng đã ngất xỉu.

“Tiểu Thanh...”

“Tiểu Thanh sao rồi?” Quý Thiếu Ân lo lắng chụp lấy tay Quý Thiếu Khải hỏi.

“Cậu ấy không có chuyện gì, chỉ là ngất xỉu mà thôi, không đáng ngại, nghỉ ngơi một chút sẽ tỉnh. Nhưng phải chú ý đừng làm cho cậu ấy chịu kích động quá lớn.”

Đây là lần thứ hai từ sau ngày hôm qua Quý Thiếu Ân có suy nghĩ muốn giết người, con người lạnh lẽo nổi lên một luồng sát khí. Hắn tuyệt đối không cho phép kẻ nào làm tổn thương đến người mà hắn dùng cả trái tim để bảo hộ.

“Thiếu Ân, đừng kích động!” Quý Thiếu Quân đi tới bên cạnh vỗ vỗ vai hắn. “Cố gắng giao cho anh là được rồi.”

Quý Thiếu Ân bước tới bên giường nắm lấy bàn tay lạnh băng của Kỷ Á Thanh, muốn cho cậu cảm nhận được hắn vẫn luôn bên cạnh cậu.

“Thanh, đừng suy nghĩ nhiều, tất cả mọi người đều yêu thích em, mặc kệ tương lai thế nào anh đều cần em có nghe không? Anh chỉ cần em.”

Mãi đến khi sắc trời tối dần, cặp mi cong dài của Kỷ Á Thanh mới chậm rãi hé mở để lộ ra đôi mắt long lanh.

“Có thấy chỗ nào khó chịu không?” Quý Thiếu Ân lo lắng hỏi.

“Em không sao, đã làm anh lo lắng.” Cậu bày ra nụ cười ỉu rù, muốn để cho hắn được yên tâm.

Vết thương nhiều năm bị đào xới lên khiến Kỷ Á Thanh vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu. Cậu biết người bên cạnh vẫn luôn quan tâm mình, cho nên cậu muốn kiên cường hơn, không thể dễ dàng bị đánh ngã.

Nhìn Ân Trọng Hiên và Mạc Vũ Phàm, còn có Nghiêm Tử Phong và Mục kỳ, bọn họ hạnh phúc như vậy, cậu tin tưởng mình và Quý Thiếu Ân nhất định cũng có thể làm được, cả đời cũng sẽ không chia lìa, tuyệt đối!

END 8

10. Chương 9

“Suy nghĩ cái gì mà thất thần vậy?” Mạc Vũ Phàm mỉm cười nhìn sang cái người đang ngồi bần thần không yên.

Dưới sự yêu cầu của Kỷ Á Thanh, Quý Thiếu Ân đã dẫn cậu đến nhà của Ân Trọng Hiên.

Kỷ Á Thanh muốn biết bọn họ có phải thực sự không quan tâm đến ánh mắt của người khác hay không, với lại nhìn thấy cử chỉ ngọt ngào của y và Ân Trọng Hiên sẽ khiến cậu đối với tương lai của mình và Quý Thiếu Ân càng có thêm tự tin.

Tuy nói không thêm để ý ánh mắt của người ngoài nhưng nghe nói ba nuôi của cậu dường như không hài lòng với quyết định của Quý Thiếu Ân.

“A, xin lỗi, em lại đàn sai rồi.” Kỷ Á Thanh ngượng ngùng. Là chính cậu đề nghị muốn đánh đàn cùng y, kết quả lại không chuyên tâm liên tiếp phạm sai lầm.

“Không sao, thời điểm lên sân khấu đừng như vậy là được rồi.”

Cùng lần hợp tấu năm đó giống nhau, Mạc Vũ Phàm vẫn là mỉm cười ôn nhu, kiên trì dẫn dắt, từ từ động viên cậu. Tuy rằng mới đầu y không nhớ Kỷ Á Thanh là ai, nhưng nhờ Kỷ Á Thanh nhắc nhở cuối cùng y cũng nhớ lại cậu bé kháai mấy năm trước từng cùng y biểu diễn.

“Làm sao vậy? Thiếu Ân vẫn chưa chịu tiếp nhận em sao?”

“Cũng không phải, tụi em so với trước kia có thân mật hơn một chút nhưng vẫn chưa đủ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Á Thanh khẽ nhăn lại.

“Ừm, vậy phải nên làm sao đây?”

Cộc cộc _ Cửa bị đẩy ra.

“Cái gì mà phải làm sao?” Nghiêm Tử Phong bước vào phòng định gọi hai người ra ăn cơm, lại trông thấy vẻ mặt ủ rũ hiếm gặp của Mạc Vũ Phàm.

Nhìn thấy có người đến, ánh mắt Mạc Vũ Phàm bỗng bừng sáng lên, liếc sang Kỷ Á Thanh hỏi dò. “Có thể nói không?”

“Ừm, không vấn đề.”

“Tử Phong, cậu nhất định có biện pháp.”

Mạc Vũ Phàm kể rõ mọi chuyện, cả việc y khiến cho Quý Thiếu Ân hiểu lầm, hy vọng Kỷ Á Thanh và Quý Thiếu Ân sớm gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng, không muốn vì mình mà hủy đi mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người.

Nghiêm Tử Phong chăm chú lắng nghe, sau đó trầm tư một lúc rồi đột nhiên mỉm cười bí ẩn.

Nghe xong kế hoạch của hắn, Kỷ Á Thanh cùng Mạc Vũ Phàm không khỏi tròng to mắt, hai miệng một lời. “Không thể nào!”

“Chuyện này... thực sự có được không?” Mạc Vũ Phàm cảm thấy nên nói với người yêu của y một tiếng sẽ tốt hơn.

Nghiêm Tử Phong tự tin hướng Mạc Vũ Phàm nháy mắt vài cái. “Tuyệt đối có thể, hãy tin tưởng mình!” Rồi lại nhìn Kỷ Á Thanh. “Nếu em hy vọng cùng Quý Thiếu Ân sớm có tiến triển thì đây là biện pháp nhanh nhất.”

Cộc cộc _ Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Chờ lâu quá không thấy bọn họ ra Mực Kỳ mới đẩy cửa vào, nhìn thấy ba người thần sắc quái dị, cậu hơi bất an.

“Phong, các người không phải lại muốn làm cái gì chứ?”

“Có sao? Haha...” Nghiêm Tử Phong vô tội nháy mắt vài cái.

“Phong, đừng đùa nữa.” Mục Kỳ xoa trán, bắt đầu dĩ trầm giọng than thở.

Nhớ tới bộ dạng kích động của Ân Trọng Hiên lần trước, nếu bây giờ tới lượt Quý Thiếu Ân, cậu thật không dám chắc có thể bảo vệ được người yêu lành lặn không trầy xước.

“Anh là đang giúp bọn họ, không phải đùa.” Nghiêm Tử Phong khoác vai Mục Kỳ đi ra ngoài. “Không việc gì, bọn họ không dám làm gì anh đâu, yên tâm.”

Trong một ngôi nhà lớn ở ngoại thành, không khí vô cùng náo nhiệt, một nhóm người đang rất bận rộn vì phải chuẩn bị buổi lễ mừng sinh nhật cho Kỷ Á Thanh vào tối nay.

Gắt gao nắm chặt tay người đang đứng sau lưng, Kỷ Á Thanh vui vẻ đứng ở cầu thang lầu hai nhìn xuống phòng khách.

“Thiếu Ân, cảm ơn anh.”

Quý Thiếu Ân mỉm cười nhìn cậu, trong lòng hẳn biết cậu thích náo nhiệt cho nên ngoại trừ khoảng thời gian cậu ở New York, hàng năm hẳn đều thay cậu tổ chức tiệc sinh nhật long trọng chỉ để nhìn thấy cậu vui vẻ.

Gương mặt nhỏ nhắn của Kỷ Á Thanh tràn ngập vui sướng và hạnh phúc tựa vào *** ngực dày rộng phía sau. Tuy rằng Quý Thiếu Ân không còn cự tuyệt những cử chỉ thân mật của cậu nhưng cậu biết hẳn vẫn chưa thực sự mở lòng để tiếp nhận cậu, vẫn cần thêm một chút thời gian nữa.

Mà nếu như kế hoạch buổi tối có thể thành công, bọn họ muốn vượt qua giới hạn này cũng sẽ không cần đợi quá lâu.

Cậu ngẩng đầu, dùng ánh mắt câu dẫn nhìn thẳng Quý Thiếu Ân.

“Tại đây?” Quý Thiếu Ân nhìn xuống cái miệng nhỏ hơi chu ra mà phì cười, tên nhóc này đúng là càng lúc càng không phân biệt hoàn cảnh.

“Ừm.” Kỷ Á Thanh chậm rãi nhắm mắt lại.

Quý Thiếu Ân ôm chặt người trong lòng, cúi đầu cùng cậu trao đổi một nụ hôn thật sâu.

Gần đây Kỷ Á Thanh lúc nào cũng bám dính lấy hắn, ánh mắt luôn toát ra tình ý nóng rực, càng không thích hắn và người khác quá mức tiếp cận. Nhớ tới bộ dáng ghen tuông mấy lần trước của cậu Quý Thiếu Ân tin tưởng cậu thực sự yêu hắn, nhưng yêu bao nhiêu thì hắn không biết.

Lần đầu tiên Quý Thiếu Ân đối với bản thân mình không có lòng tin, hắn rất sợ một lần nữa sau khi phơi bày hết cả trái tim, Kỷ Á Thanh sẽ bỗng nhiên nói cậu chỉ là nhất thời mê loạn, đến lúc đó liệu hắn còn có thể gượng dậy hay không?

Chốc lát nữa buổi tiệc sinh nhật sẽ bắt đầu, mọi người cũng đã lần lượt đến, trao tặng những món quà cùng lời chúc mừng chân thành.

“Á Thanh, sinh nhật vui vẻ.” Nghiêm Tử Phong và Mục Kỳ cũng đã chuẩn bị quà.

“Cảm ơn.”

Kỷ Á Thanh nở nụ cười thoải mái nhận lấy, cảm ơn mọi người đã đến mừng sinh nhật. Cậu biết không ít người ở đây là chỗ quen biết với Quý Thiếu Ân, tuy rằng đối với một số người cậu không quen nhưng cậu chính là thích không khí náo nhiệt, nó có thể khiến cậu giảm bớt cảm giác cô đơn.

“Tiểu Thanh càng lớn càng chững chạc, tiểu quý đáng yêu năm đó đã lớn rồi a.” Nghiêm Tử Phong khẽ xoa đầu Kỷ Á Thanh.

“Em còn muốn phải chững chạc hơn một chút nữa để những người quan tâm em không phải lo lắng.”

Lời nói kiên định nhưng cũng bao gồm tình ý, ánh mắt cậu liếc nhìn về phía Quý Thiếu Ân, Kỷ Á Thanh hy vọng sự trưởng thành của cậu hẳn có thể cảm nhận được.

Một lúc sau Mạc Vũ Phàm cũng đến, cùng Ân Trọng Hiên đồng thời đưa ra quà tặng.

“Tiểu Thanh, sinh nhật vui vẻ.”

“Tiểu Phàm, anh đã đến rồi, cảm ơn.” Nhìn thấy người mà mình sùng bái, nụ cười của Kỷ Á Thanh càng thêm đáng yêu, sáng lạn.

Quý Thiếu Ân mới tiếp chuyện xong một nhóm người, không ngờ vừa trở lại đã thấy Kỷ Á Thanh hai mắt sáng rực nhìn “tình địch”.

“Đừng tập trung ở đây, vũ hội sắp bắt đầu, mọi người mau qua bên kia đi.” Quý Thiếu Ân cố gắng làm ra vẻ mặt tươi cười, nói xong liền vội vàng biến vào giữa đám đông khách khứa.

Những kẻ đang yêu đều ngốc như thế sao? Mạc Vũ Phàm biết hẳn hiểu lầm liền cố đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng để lại mấy câu rồi lập tức rời đi.

“Tự tay đem cậu ấy đẩy cho người khác đối với cậu ấy là một chuyện tàn nhẫn nhất, nếu đã biết đổ kỵ thì hãy mau đem cậu ấy về bên cạnh mình đi.”

Quý Thiếu Ân suy nghĩ một chút ý tứ trong lời nói của y, tầm mắt hướng về phía Kỷ Á Thanh rồi dừng lại thật lâu.

Cậu bé trước mặt một thân lễ phục trầm ổn rất ra dáng người lớn, Tiểu Thanh bất tri bất giác đã trưởng thành nhanh vậy sao? Đi tới bên cạnh cậu, Quý Thiếu Ân nhẹ nhàng dùng một cánh tay đem người vào lòng bảo hộ.

“Tiểu Thanh, đừng đến quá gần Quý Thiếu Quân, chẳng phải anh ấy từng nói muốn giết em sao.”

Mặc dù bây giờ đã không có chuyện gì, nhưng đối với một câu nói trước kia của Quý Thiếu Quân, Quý Thiếu Ân cũng không dám khinh thường, Quý Thiếu Quân lãnh huyết vô tình đến cỡ nào hẳn hiểu quá rõ.

“Có thật không?”

Kỷ Á Thanh có chút kinh ngạc nhưng vẫn không thay đổi sắc mặt, ngược lại hồn nhiên nở nụ cười mang theo chút xảo quyệt.

“Vây cũng không sao, nếu thực sự xảy ra chuyện đó, em tin anh Thiếu Ân nhất định sẽ báo thù cho em, tới chừng đó anh Thiếu Quân cũng sẽ đi theo em làm bạn, em sẽ không cảm thấy buồn chán, phải vậy không Thiếu Ân?”

“Tiểu Thanh, em cũng đừng ném nước bọt của Thiếu Ân nhiều quá, thành ra lây nhiễm thói xấu từ hắn.”

Tiểu quỷ này đúng là bị chiều đến ngày càng lớn gan, ngay cả y cũng dám uy hiếp. Nhưng Quý Thiếu Quân không tức giận ngược lại còn cười trêu chọc.

“Sẽ không, anh Thiếu Ân là người tốt nhất.”

Ngoại trừ mấy người trong cuộc, toàn bộ những người khác có mặt ở đây đều bị lời thoại ám muội khiến cho sững sốt, hai người họ không phải anh em sao?

“Người một nhà, ngồi cùng bàn, ăn cùng mâm cơm, có ném phải nước bọt của nhau cũng là chuyện khó tránh khỏi mà.”

“Nói cũng đúng.”

Kỷ Á Thanh gật gật đầu, sau đó thốt ra một câu khiến mọi người càng thêm kinh ngạc.

“Nhưng chúng ta còn có thể hôn môi.”

“Tình cảm anh em thôi mà, hôn môi cũng là chuyện bình thường, không việc gì haha...” Một cô gái hồi phục lại tinh thần, vẫn chưa hết hy vọng mà biện minh, nói xong ngay cả bản thân mình cũng không thể tin nổi.

Kỷ Á Thanh không báo trước liền quay sang ôm lấy cổ hân, Quý Thiếu Ân lộ ra ý cười phối hợp cùng cậu, hai người như lửa nóng mà mút hôn, không gian thính thoảng còn truyền đến âm thanh ái muội, không ít người hưng phấn vỗ tay.

Một lúc lâu Kỷ Á Thanh mới hài lòng tách ra, khẽ mỉm cười sau đó lại hôn lên môi Quý Thiếu Ân thêm vài cái.

Tưởng cậu không biết cô gái kia có đồ gì sao? Cậu sẽ không giống như lần trước bị người ta kích động, cậu muốn bảo vệ tình yêu của mình. Cỗ tại nơi đông người như vậy hôn môi chính là muốn cho mọi người biết Thiếu Ân chỉ có thể là của một mình Kỷ Á Thanh cậu.

Thời điểm đi ngang qua cô gái kia, cậu nheo mắt liếc nhìn cô ta một cái, dùng âm lượng vừa đủ hai người nghe mà nhắc nhở.

“Thiếu Ân vĩnh viễn đều là của tôi!” Á Thanh nói xong liền vui vẻ rời đi, để lại Quý Thiếu Ân không ngừng bị mọi người chất vấn.

“...”

Cầm ly rượu trong tay, Kỷ Á Thanh tách khỏi đám người, bỏ ra ngoài đại sảnh để hít thở không khí.

Vốn yêu thích náo nhiệt cho nên nhìn thấy nhiều người đến đây như vậy cậu thực sự rất vui vẻ, tuy rằng trong số đó có không ít người cậu chỉ mới gặp qua vài lần, có người thậm chí chưa từng biết mặt, bất quá cũng không quan hệ, cậu chính là yêu thích bầu không khí náo nhiệt như thế này.

Cậu là con trai độc nhất, ba mẹ thường ngày cũng vô cùng bận rộn, cho dù họ có cố gắng dành thời gian cho cậu thì vẫn có giới hạn.

Đặc biệt từ sau khi xảy ra biến cố kia, có một khoảng thời gian cậu cảm thấy vô cùng cô đơn, bất an. Nếu không nhờ có Quý Thiếu Ân, nếu không phải cậu đem toàn bộ tình cảm phó thác lên người hân, Kỷ Á Thanh thật không biết cậu sẽ thành ra dạng gì, có phải đã sớm bị thù hận ăn mòn lý trí hay không? Cậu nhìn vào thân ảnh đang đứng bên trong đại sảnh thông qua lớp kính cửa sổ, đáy lòng tràn đầy cảm động cùng yêu thương.

“Phát gốc cái gì vậy?” Nghiêm Tử Phong đến gần ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Tử Phong, anh đến rồi sao.” Tầm mắt Kỷ Á Thanh vẫn không rời khỏi thân ảnh cao ngất bên trong đại sảnh kia.

Nghiêm Tử Phong cười nhẹ xoa đầu cậu, đem toàn bộ phản ứng của cậu thu vào mắt.

Bọn họ đã tận mắt chứng kiến đứa bé này lớn lên, hiện tại cậu rốt cục cùng Quý Thiếu Ân đã có tiến triển, bọn họ so với bất kỳ ai đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Hiếm thấy ai tổ chức ăn mừng sinh nhật khi trên đầu còn quần băng haha, thật không hổ là người của hắc đạo, trên người không mang theo thương tích thì không chịu nổi.” Nghiêm Tử Phong nói xong thì khẽ mỉm cười, nhướn mày nhìn cậu. “Trên người Quý Thiếu Ân có phải cũng rất nhiều thương tích?” Không biết hai người này đã phát triển đến giai đoạn nào rồi? Mặc dù hiểu kỳ nhưng hân cũng không tiện đi hỏi Quý Thiếu Ân, chỉ có thể thăm dò từ phía Kỷ Á Thanh.

“Thực sự là có, rất nhiều a.” Kỷ Á Thanh không nhìn ra ý tứ trong lời nói của Nghiêm Tử Phong, vô thức lên tiếng, vẻ mặt không giấu được đau lòng. “Trước đây trên người Thiếu Ân không có vết thương nào, nhưng từ lần kia thì có thêm không ít, đặc biệt là nhất đao trước ngực.” Mỗi lần nhớ tới chuyện này, Kỷ Á Thanh lại hối hận vì mình đã không có mặt ở bên cạnh hân.

“Đều đã qua, anh tin tưởng Thiếu Ân là cam tâm tình nguyện. Có điều hân đã hy sinh nhiều như vậy, kế tiếp có phải em cũng nên bày tỏ?”

“Em biết, lần này...” Kỷ Á Thanh siết chặt nắm tay, kiên quyết nói. “Em nhất định không để anh Thiếu Ân tiếp tục trốn tránh!”

“Haha, có quyết đoán, cũng chỉ có em mới trị được Thiếu Ân. Món quà anh tặng cho em nhớ phải mở ra xem, có thể tối nay hai người sẽ cần đến. Đi, chúng ta cũng nên vào thôi, màn hay còn ở phía trước.”

“Trọng Hiên, cảm ơn cậu và Vũ Phàm đã đến đây.” Quý Thiếu Ân khó khăn lắm mới tranh thủ nghỉ ngơi được một lát.

“Nói linh tinh cái gì thế, trừ khoảng thời gian ở New York, có năm nào sinh nhật Tiểu Thanh mà mình không tham gia?”

“Cậu biết mình không phải có ý đó.”

“Đùa thôi, cậu cũng vất vả rồi, ngày thường cậu không thích giao du với ai nhưng hôm nay phải tiếp đãi nhiều người như vậy.”

“Tiểu Thanh thích nhất là náo nhiệt, chỉ cần em ấy vui vẻ là được rồi, mình không sao. Vũ Phàm đâu? Sao không ở bên cậu?” Quý Thiếu Ân hiếm khi thấy hai người bọn họ tách ra.

“Mới vừa rồi thấy Tiểu Phàm cùng Tiểu Thanh lên lầu hai.” Ân Trọng Hiên thản nhiên nói.

Sắc mặt Quý Thiếu Ân bỗng trở nên khó coi, hơi kinh ngạc mà nhìn y.

“Cậu yên tâm để bọn họ ở chung một chỗ? Quý Thiếu Ân chưa nói hết câu đã vội vàng chạy lên lầu.

Ân Trọng Hiên tin tưởng người yêu, hơn nữa Mạc Vũ Phàm cũng có nói qua với y. Tuy rằng y phản đối lời đề nghị của bọn họ, bất quá phản đối không có hiệu lực.

Ân Trọng Hiên cũng đi theo Quý Thiếu Ân lên lầu, Mục Kỳ cũng hí hửng đi xem trò vui, mặc kệ khách khứa dưới nhà.

Bọn họ đứng trước một cánh cửa phòng hơi khép hờ trên lầu hai, tuy rằng không nghe được tiếng nói chuyện nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Quý Thiếu Ân vừa kinh ngạc vừa đau lòng nhìn vào cảnh tượng bên trong, không nghĩ tới hắn lại bắt gặp Mạc Vũ Phàm và Kỷ Á Thanh nằm trên giường, vành tai và tóc mai chạm vào nhau... đã kích động ngọt khiến sắc mặt hắn trong phút chốc tái xanh, vô lực tựa lưng vào bức tường phía sau, trong lòng như rỉ máu.

“Tiểu Phàm, như vậy có được không?” Kỷ Á Thanh ở bên tai Mạc Vũ Phàm nhỏ giọng hỏi.

“Chắc là được.”

“Sao Thiếu Ân còn không chịu vào? Đáng ghét!”

Mạc Vũ Phàm cũng thấy buồn bực, Quý Thiếu Ân rõ ràng đang ở bên ngoài, hắn thực sự có thể bình tĩnh đứng nhìn người mình yêu sâu đậm cùng người khác trên giường? Tư thế và không khí như vậy vẫn không kích động được hắn sao? Y bỗng nhiên cúi đầu, dùng góc độ khiến cho người ngoài lầm tưởng hai người họ đang hôn nhau say đắm.

Quý Thiếu Ân lập tức nổi cơn ghen chạy xộc vào, con người lạnh lẽo dừng lại trên người Mạc Vũ Phàm.

Tiểu Thanh là của một mình hắn, tuyệt đối không cho phép kẻ nào cướp đi. “Tiểu Thanh cả đời này chỉ có thể thuộc sở hữu của một mình ta!”

Quý Thiếu Ân hùng hực lửa ghen tuông, tức giận điên người mà lôi Kỷ Á Thanh đi thẳng về nhà.

Cửa nhà vừa mới đóng, hắn lập tức bắt lấy đôi môi cậu, mạnh mẽ hôn xuống.

Hai người điên cuồng ôm hôn từ cửa cho đến phòng khách, cuối cùng ngã nhào lên ghế sofa nhưng vẫn không có định tách rời.

Kỷ Á Thanh liên tục đón nhận từng đợt khoái cảm cùng hắn hôn sâu, trong lòng ngứa ngáy theo bản năng mà phát ra tiếng rên nhẹ. Cậu hôn đáp trả kịch liệt, thậm chí còn muốn đòi hỏi nhiều hơn.

Cho đến khi cả hai cảm thấy không thở nổi Quý Thiếu Ân mới luyến tiếc rời đi, nhìn gương mặt còn nhiễm màu *** của cậu, rõ ràng vẫn chưa hồi phục lại sau cảm xúc mãnh liệt.

Quý Thiếu Ân thâm tình nhìn vào đôi mắt hơi ướt át của Kỷ Á Thanh, yêu thương vuốt ve hai gò má non mịn ửng hồng, không chút che giấu mà đem trái tim mình phơi bày trước mặt cậu.

“Tiểu Thanh, anh yêu em. Ban đầu vốn là muốn cho em có thời gian để xác nhận lại tâm ý của mình, nhưng anh nghĩ anh không thể đợi thêm nữa, anh muốn em, anh sẽ không đem em cho bất kỳ kẻ nào, em cũng chỉ có thể cùng anh, không cho phép cùng người đàn ông khác tiếp cận!”

“Em nghe được. Lời đã nói ra khỏi miệng không thể đổi ý nha!”

Kỷ Á Thanh cười hì hì ôm chặt hân, trong lòng nhất thời tràn ngập thỏa mãn và hạnh phúc, con người trong suốt rừng rừng nước mắt.

“Em chỉ yêu một mình anh. Mãi cho đến thời điểm không có anh bên cạnh em mới phát hiện thì ra tình cảm của mình đối với anh đã sớm thay đổi. Em thực sự yêu anh, trái tim đã cho đi không thể thu lại, anh có muốn đổi ý cũng không được.”

Kỷ Á Thanh chân thành bày tỏ khiến Quý Thiếu Ân vui sướng không thôi, tình yêu như xóa tan đi những nỗi bất an cùng do dự tận đáy lòng.

“Anh nói rồi, anh chỉ cần em. Anh hứa.” Quý Thiếu Ân cúi đầu, thâm tình hôn cậu.

“Thiếu Ân...”

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của người dưới thân, dục vọng mãnh liệt trong nháy mắt trào dâng. Quý Thiếu Ân thuận theo sự khát cầu của bản thân cúi đầu mút hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, đầu lưỡi lần mò tìm đến vành tai, không ngừng liếm hôn khiêu khích.

Đôi môi của hân trượt dần xuống hầu kết của Kỷ Á Thanh, gặm cắn xương quai xanh khiêu gợi, bàn tay cũng bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người cậu, ngậm lấy hai điểm hồng trước ngực mà liếm mút đùa giỡn.

Giống như có từng dòng điện chạy qua, cảm giác tê dại khiến thân thể Kỷ Á Thanh không ngừng vặn vẹo, cậu cắn chặt môi dưới cố kiềm nén tiếng rên rỉ.

“Đừng nhăn nhó, anh muốn nghe!”

Quý Thiếu Ân dịu dàng hôn lên bờ môi non mềm ngọt ngào, không cho cậu tiếp tục ngược đãi chính mình, đồng thời làm cho những tiếng rên rỉ phát ra khỏi miệng cậu, truyền vào tai hân.

Kỷ Á Thanh không đợi được mà vội vàng lột bỏ quần áo trên người Quý Thiếu Ân, vuốt ve da thịt của hân, muốn hân giúp cậu hạ bớt nhiệt độ trên người.

Bị cậu chủ động mê hoặc, Quý Thiếu Ân không nhịn được trút bỏ hết hoàn toàn những lớp y phục vướng víu còn sót lại giữa hai người. Hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau, Quý Thiếu Ân ngậm lấy đầu lưỡi của cậu, say sưa mút mát, một tay trượt xuống nắm lấy dục vọng đã bắt đầu đứng thẳng.

Quý Thiếu Ân chưa bao giờ hôn cậu nhiệt tình đến vậy, Kỷ Á Thanh biết lần này bọn họ sẽ vô cùng thân mật.

Kỷ Á Thanh học bộ dáng của hân, trúc trắc cảm lấy dục vọng thô to của Quý Thiếu Ân khiến hơi thở của hân trở nên khàn khàn đứt quãng.

Nhìn người dưới thân đang ý loạn tình mê, Quý Thiếu Ân càng muốn càng nhiều hơn, muốn chiếm đoạt toàn bộ thân thể cậu.

“Thanh, cho anh được không?” Hân kề sát tai Kỷ Á Thanh thì thầm.

Kỷ Á Thanh giương đôi mắt mông lung ướt át gạt đầu. Cậu cũng muốn hân, trong cơ thể còn ẩn sâu một luồng dục hỏa chưa được giải phóng.

Quý Thiếu Ân nhẹ nhàng ôm cậu về phòng, ở trên chiếc giường lớn dây dưa cùng nhau, da thịt bóng loáng ửng hồng của Kỷ Á Thanh khiến hân muốn phát điên.

“Thiếu Ân...đau!” Cảm giác đau đớn khi bị dị vật xâm nhập làm cậu bấu chặt lấy cánh tay hân.

“Ngaoan, thả lỏng một chút sẽ không đau.”

Quý Thiếu Ân hôn lên bờ môi đã sưng đỏ trấn an, động tác trên tay vẫn không ngừng nghỉ tiếp tục thăm dò lối vào non mềm của Kỷ Á Thanh, làm cho hậu huyết giãn ra một chút sau đó mới lấy ra dục vọng nóng rực của chính mình để trước lối vào, nhẹ nhàng dụ dỗ.

“Thanh, cố chịu một chút!”

Quý Thiếu Ân chậm rãi tiến vào, cảm thụ được nhiệt độ nóng bỏng bên trong, đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

“A... Thiếu Ân... uhm...”

Cảm giác choáng váng qua đi, đau đớn bí mật mang theo từng đợt khoái cảm kỳ dị khiến Kỷ Á Thanh không kiềm được mà phát ra những âm thanh rên rỉ động lòng người, một giọt nước mắt vui sướng hòa cùng thỏa mãn khẽ rơi xuống.

Nhìn thân thể bên dưới vì cảm xúc mãnh liệt mà trở nên đỏ ửng, Quý Thiếu Ân như được cổ vũ, càng nôn nóng mà điên cuồng luật động.

Những âm thanh *** mỹ khiến người ta đỏ mặt tim đập không ngừng vang lên làm nhiệt độ trong phòng tăng cao, hai người cơ hồ như mất đi lí trí, đồng thời bị cuốn vào dòng xoáy của dục vọng.

END 9

11. Chương 10

“Thanh, còn đau không?”

“Hiện tại đúng là rất đau.” Mặt Kỷ Á Thanh lúc xanh lúc đỏ, không biết phải xem nơi nào.

“Xin lỗi, nhất thời anh không kịp chuẩn bị đồ vật để có thể khiến em thoải mái một chút.”

Bọn họ giống như dục hỏa thiêu đốt người, một khi đã làm thì không thể kiềm chế, triền miên không biết mấy lần mới chấm dứt.

“Không sao.” Kỷ Á Thanh lắc đầu tiến sát vào ***g ngực ấm áp, cậu từ trước đến giờ luôn thích vùi vào ngực Quý Thiếu Ân, cảm giác thật an toàn khiến người ta không muốn rời xa.

Quý Thiếu Ân yêu thương nhìn thân ảnh trong lòng, trên người cậu toát lên vẻ gợi cảm khó tả, đẹp đến nỗi hắn không thể dời mắt.

“Có muốn đi tắm hay không?”

“Cùng nhau sao? Được.”

“Thật là...” Hắn thích cậu thẹn thùng, càng yêu cậu thẳng thắn.

Quý Thiếu Ân chậm rãi đem chính mình từ trong cơ thể cậu lui ra, sự ma sát nhạy cảm khiến người dưới thân một trận run rẩy cùng thổ hấp.

“Uhm... anh đừng... a... lộn xộn...”

“Không rút ra làm sao đưa em đi tắm?”

“Anh cố ý?” Cậu cảm giác được bởi vì Quý Thiếu Ân lui ra mà dịch thể cũng theo đó chảy xuống đùi, hai gò má Kỷ Á Thanh trong nháy mắt lại đỏ ửng.

Quý Thiếu Ân cẩn thận ôm cậu vào phòng tắm, sau khi thay Kỷ Á Thanh tắm rửa xong, hắn thả cậu vào bồn nước ấm, để cho cậu dựa vào ngực mình, nhẹ nhàng giúp cậu xoa bóp hy vọng có thể giúp cậu giảm bớt đau nhức.

Bàn tay lớn trong nước truyền tới xúc cảm ấm áp khiến Kỷ Á Thanh yên tâm dựa vào ***g ngực hắn, nở nụ cười ngọt ngào xinh đẹp.

“Thiếu Ân, em rất vui.”

“Anh cũng vậy, cảm ơn em, Thanh!” Hấn hôn nhẹ lên tóc cậu.

Rốt cục hai người cũng biểu lộ hoàn toàn trái tim mình, phần tình cảm này thật đáng quý trọng.

“Thiếu Ân, chúng ta mãi mãi sẽ không chia lìa có đúng không?”

Kỷ Á Thanh chưa quên lời nói của Quý Thiếu Quân ngày đó. Quý Vân, ba nuôi của cậu đã trở về, tuy rằng ông vẫn chưa xuất hiện nhưng buổi tiệc tối nay có phải ông cũng đã cho người đưa lễ vật tới.

“Đương nhiên, chúng ta sẽ không tách ra, hiện tại cho dù em có muốn rời khỏi anh cũng không được, em đã là người của anh, anh sẽ không cho em đi.” Quý Thiếu Ân cam đoan, vòng tay càng siết chặt lấy người trong lòng.

“Haha, Thiếu Ân anh thật bá đạo.” Kỷ Á Thanh trong lòng vô cùng ngọt ngào. “Chuyện của em và Tiểu Phàm tối nay không phải là thật đâu.”

Quý Thiếu Ân không nhịn được hôn lên môi cậu một cái, hấn thực thích cái cảm giác khi hôn cậu.

“Khi bình tĩnh lại anh đã nhận ra, Vũ Phàm không phải người như vậy, hơn nữa Trọng Hiên cũng sẽ không thân nhiên mà đứng ở ngoài nhìn. Thanh, sau này đừng có một mình đi gặp Tử Phong nữa, trong đầu hấn toàn nghĩ những chuyện bậy bạ, đừng để bị hấn làm hư.”

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ít nhiều cũng nhờ bọn họ kích động mà hiện tại hấn mới cùng Kỷ Á Thanh thân mật tắm chung như thế này.

“Anh Tử Phong là người tốt.”

Đương nhiên, nếu không bọn họ cũng không thể làm bạn nhiều năm như vậy.

“Muốn đứng lên sao? Nước cũng nguội hết rồi.”

Quý Thiếu Ân lau khô thân thể cả hai sau đó khoác áo choàng vào, ôm cậu rời khỏi phòng tắm.

“Đưa em về phòng trước được không?” Kỷ Á Thanh mềm giọng năn nỉ.

Quý Thiếu Ân mặc dù hiếu kỳ nhưng cũng không hỏi nhiều liền đưa Kỷ Á Thanh về phòng của cậu, khê đặt cậu xuống giường.

Kỷ Á Thanh mở ngăn kéo ở đầu giường, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp tinh xảo đặt vào tay Quý Thiếu Ân.

“Cái gì vậy?”

Trong lòng bỗng hơi co rút một cái, Quý Thiếu Ân cũng không hiểu là do cậu quá thần bí hay vì món đồ bên trong nhất định cùng hấn có quan hệ.

“Mở ra xem đi!” Kỷ Á Thanh vừa xấu hổ vừa có chút chờ mong nhìn hấn.

Quý Thiếu Ân hơi nghi ngờ nhíu mày, sau đó chậm rãi mở nắp hộp, thứ nằm bên trong làm cho hấn vô cùng kinh ngạc. “Thanh, em làm sao tìm được thứ này?”

Như vậy hấn rõ ràng đã biết đây là dây chuyền đôi.

“Em trước khi từ New York trở về đã mua, vẫn luôn tìm cơ hội thích hợp để đưa cho anh, hôm nay có lẽ là thời điểm tốt nhất.” Kỷ Á Thanh vui vẻ cười híp mắt.

“Đây chính là vật đính ước em cho anh nha, lúc nào cũng phải mang theo không được tháo xuống. Em đeo giúp anh được không?”

Kỷ Á Thanh không đợi hấn trả lời liền tự mình lấy sợi dây chuyền ra, hai tay vòng qua cổ hấn đeo vào, sau đó kéo mặt dây chuyền của cậu ra, đem hai cái đặt cùng một chỗ.

“Thật là đẹp phải không? Cặp dây chuyền đẹp như vậy sao anhỡ lòng nào chia rẽ bọn chúng? Bất quá đã bị em phát hiện. Chúng cũng giống hai ta, đi hết một vòng lớn rốt cục cũng về bên nhau.”

Cậu ôm lấy cổ Quý Thiếu Ân, dụi đầu vào ngực hấn.

“Thiếu Ân, xin lỗi, lúc trước khi đi New York em đã nói những lời quá đáng. Em chỉ muốn mình tiến bộ hơn, muốn tìm một chỗ đứng thuộc về mình, hy vọng về sau có thể sinh sống an ổn, nhưng em sai rồi, bất luận lái đến đâu, nhận được bao nhiêu tiếng vỗ tay, không có anh em vĩnh viễn không bao giờ vui vẻ được, thì ra người em tìm kiếm vẫn luôn ở ngay trước mắt.” Kỷ Á Thanh siết chặt vòng tay.

“Chỉ có bên cạnh anh em mới cảm thấy không còn sợ hãi, chỉ có anh mới xoa được dịu những bất an trong lòng, có anh ở bên cạnh em mới có được cuộc sống yên ổn. Thiếu Ân, em rất vui vì đã được gặp anh. Đừng lo cho em, em bây giờ rất tốt, tuy rằng nhớ đến chuyện trước kia vẫn còn thấy đau khổ nhưng miễn có anh ở đây em sẽ không việc gì, có anh vĩnh viễn sẽ không cảm thấy cô đơn. Cho nên nếu anh không muốn em đau khổ, chúng ta vĩnh viễn phải ở cùng nhau.”

“Thanh!” Trong lòng hân ngập tràn xúc động. Quý Thiếu Ân không nghĩ tới cậu chẳng những bày tỏ còn nói ra những lời ước hẹn cam kết.

“Anh yêu em!”

Hân ôm cậu thật chặt như muốn khắc sâu vào tâm khảm, hai sợi dây chuyền lơ đãng chạm vào nhau.

Cả người Quý Thiếu Ân nhất thời nóng lên, dục vọng ngủ say lần thứ hai thức tỉnh, thuận theo lấy người trong lòng, tham lam mà quần lấy, mút hôn.

“Thanh, còn có thể không?”

Hỏi trực tiếp như vậy khiến Kỷ Á Thanh hai má đỏ ửng, ngón tay lần mò tìm đến một hộp quà tinh xảo.

“Chờ chút, bên trong có lẽ có vài thứ gì đó.”

Quý Thiếu Ân buồn bực mở gói quà ra, thứ bên trong nhất thời làm cho hân thay đổi sắc mặt.

“Ai đưa cho em?”

“Là anh Tử Phong.”

Kỷ Á Thanh nghiêng đầu nhìn, quả nhiên là có nhiều loại thuốc bôi trơn, bao cao su cùng một số công cụ *** thú vị.

“Trong đầu hân rốt cục là chứa đựng cái gì vậy?”

“Đừng tức giận, chúng ta lại tới một lần nữa được không?” Kỷ Á Thanh chủ động ôm lấy hân, dâng lên đôi môi ướt át, nhiệt tình hôn.

“Sau này những lúc không có anh tuyệt đối không được một mình đến tìm hân.” Tiểu Thanh sớm muộn gì cũng bị hân ta làm hư.

Tuy giận nhưng Quý Thiếu Ân vẫn cầm lấy lọ thuốc bôi trơn mà Nghiêm Tử Phong đưa, lấy ra một ít xoa lên hậu huyệt của Kỷ Á Thanh.

“A... ân...”

“Có nghe không?” Hân tách ra hai chân Kỷ Á Thanh, để dục vọng của mình ngay lối vào.

Quý Thiếu Ân đầu tiên đem dục vọng nóng rực của mình đẩy vào nơi sâu nhất, sau đó dường như trừng phạt mà nhanh chóng đưa đẩy, tay không quên an ủi dục vọng trắng nõn của cậu.

“A... ân... em nghe rồi... Thiếu Ân... anh chậm... một chút... a...”

“Thanh, nói, em là của anh!” Quý Thiếu Ân nặng nề đâm rút, hài lòng nhìn thân hình người bên dưới theo sự vận động của hân mà run rẩy phập phồng.

“Uhm... Tiểu Thanh mãi mãi cũng là người của Thiếu Ân... a ân...”

“Thanh, anh yêu em!”

“Đỡ hơn chút nào không?”

Quý Thiếu Ân lo lắng thay miếng khăn lạnh cho cậu, tối hôm qua hẳn vì vui mừng nên có hơi quá trớn, kết quả hại Kỷ Á Thanh nửa đêm thì bắt đầu phát sốt.

“Em không sao, chỉ hơi mệt một chút thôi, đừng lo!”

Hắn đau lòng xoa gương mặt nhợt nhạt của Kỷ Á Thanh. “Xin lỗi.”

“Không cần nói xin lỗi, anh khiến em có cảm giác như anh đã hối hận, hơn nữa ngày hôm qua em... cũng rất thoải mái. Tuy rằng mới đầu có chút đau nhưng sau đó thì không còn nữa, chỉ là không ngủ nửa đêm lại bị như vậy.”

Kỳ thực cơ thể cậu hiện tại càng đau đớn hơn, ngay cả cử động một chút cũng không dám, chỉ là cậu không dám nói, nói rồi Quý Thiếu Ân sẽ tự trách, không chừng rất lâu sau sẽ không chạm vào cậu.

“Anh không hối hận, đừng có nói lung tung.”

Tiểu Thanh có hơi hạ sốt nhưng sao trông cậu vẫn rất khó chịu? “Có cần gọi Quý Thiếu Khải đến xem lần nữa không?”

“Không muốn!”

Loại chuyện đáng ngượng này một lần là đủ rồi. nghĩ đến bộ dáng như cười như không của Quý Thiếu Khải tối qua là cậu lại cảm thấy rất mất mặt.

Hơn nữa, không biết có phải Quý Thiếu Khải vì cứ cách hai ba ngày lại bị kêu đến mà bất mãn hay không, trước khi ra về còn cố lớn tiếng nói cho cậu nghe, nói Quý Thiếu Ân nên kiềm chế một chút, chậm rãi mà làm, người cũng không có chạy mất, mới lần đầu đã làm nhiều như thế cậu không chịu nổi cũng là điều tất nhiên.

“Vậy em ngủ thêm một lát đi.” Quý Thiếu Ân cúi đầu, thương tiếc mà hôn một cái sau đó giúp cậu xoa bóp những chỗ đau nhức.

Kỷ Á Thanh cắn môi, suýt nữa đã phát ra tiếng rên rỉ, ở trong lòng thầm mắng. Thân thể của cậu rõ ràng không thoải mái, sao còn bị hai bàn tay kia khiến cho khu vực phía sau bắt đầu nổi lên phản ứng.

“Thiếu Ân, không cần mát-xa nữa, ôm em ngủ một lát là được rồi.” Cậu tóm lấy đôi bàn tay đang sờ loạn.

“Sao rồi?” Quý Thiếu Ân ôm cậu vào ngực.

“Không sao.”

Kỷ Á Thanh chậm rãi xê dịch cơ thể gần như sắp đứt lìa xương cốt, không dám nằm quá gần Quý Thiếu Ân nhưng vẫn bị Quý Thiếu Ân phát hiện, hắn ngăn lại cặp móng không cho cậu tiếp tục lui.

“Đây chỉ là phản ứng tự nhiên, đừng xấu hổ.”

“Cái gì phản ứng bình thường! Nói giống như ai tới sờ em em đều đối với người đó có phản ứng vậy, anh thật đáng ghét! Ân nói vậy bạ, không cho ôm nữa!” Kỷ Á Thanh đột nhiên tức giận đến phồng má.

“Xin lỗi, anh không phải có ý đó, là anh nói sai, đừng giận được không?” Quý Thiếu Ân xáp lại gần ôm chặt lấy thân thể đang giãy dụa. “Đừng lộn xộn nữa, người em đau anh cũng sẽ đau lòng.”

Hắn dịu dàng an ủi, một lát sau Kỷ Á Thanh rốt cục cũng chịu nằm yên, lặng lẽ ôm chặt hông của hắn tiến vào mộng đẹp.

Trên mặt Quý Thiếu Ân mang theo ý cười thỏa mãn, người khi có bệnh quả nhiên yếu đuối, ngoại trừ dễ dàng nổi giận còn hay làm nũng rất đáng yêu.

Kỷ Á Thanh liên tục nóng suốt mấy ngày, tuy rằng không sốt cao nhưng nhiệt độ cứ lên xuống thất thường. Quý Thiếu Ân phải xin nghỉ mấy ngày ở nhà để chăm sóc cậu.

Vui mừng vì thấy bọn họ rốt cục đã có tiến triển, Ân Trọng Hiên cho hắn nghỉ luôn hai tháng để bọn họ có thời gian bồi dưỡng phần tình cảm không dễ dàng gì có được.

Mà Kỷ Á Thanh được hắn săn sóc kỹ lưỡng mấy ngày sau thân thể cũng dần hồi phục.

“Thiếu Ân, anh không chuẩn bị đi làm sao?”

Kỷ Á Thanh vẽ mặt ngái ngủ nhìn người bên cạnh.

“Em ngủ nhiều đến mù mị rồi sao? Anh còn đang trong thời gian nghỉ phép.”

Kỷ Á Thanh thoáng chốc tỉnh cả ngủ, đem mặt vùi xuống gối.

“A... thật là mất mặt.”

Đều là do thân thể của cậu quá kém, kết quả khiến cho toàn bộ thế giới đều biết bọn họ đã làm ra chuyện tốt đẹp gì. Mặc Vũ Phàm và Nghiêm Tử Phong lo lắng đến xem cậu, đương nhiên cũng nhắc nhở Quý Thiếu Ân một phen.

Quý Thiếu Ân nhìn hành động trẻ con của cậu thì không khỏi bật cười.

“Thanh, sẽ không ai cười em đâu, mau dậy đi, đừng giận nữa.”

“Đáng ghét, đáng ghét, đều tại anh hết.” Mặt cậu đỏ như hai trái cà chua, giận dữ mà đánh Quý Thiếu Ân.

“Phải, là anh không tốt, đừng giận nữa được không?” Trước đây cậu cũng hay quẩn quýt theo hấn làm nũng, bất quá hiện tại không giống, người hấn yêu nhất vì hấn mà nở nụ cười với lúm đồng tiền xinh đẹp, cũng vì hấn mà để lộ ra thân thể khiêu gợi mê người.

“Hôn em em sẽ không giận, em thích cái cảm giác thoải mái kia.”

Tiểu quỷ này đúng là hết thuốc chữa.

Quý Thiếu Ân ngọt ngào hôn cậu, hai người hôn nhau say đắm khó chia lìa, mãi đến khi có tiếng chuông điện thoại vang lên quấy rối.

“Thiếu Ân... có điện thoại.” Kỷ Á Thanh mơ màng nhắc nhở.

“Mặc kệ đi.”

Liên tục mấy ngày không được chạm vào người yêu, hấn không muốn đang hôn môi cũng bị làm phiền.

Có linh cảm đây là cuộc gọi quan trọng, Kỷ Á Thanh hơi đẩy ra cái người đang đè chặt lên cậu.

“Thiếu Ân... điện thoại nhà rất ít người biết, nhất định là có việc quan trọng.”

“Nó sẽ tự động chuyển thành tin nhắn, không cần dừng lại.” Quý Thiếu Ân lần thứ hai chiếm lấy đôi môi đỏ mọng.

Một lát sau, tin nhắn điện thoại truyền tới giọng nói trầm ổn của Quý Thiếu Quân. “Ba đang ở nhà chính, ông muốn em dẫn Tiểu Thanh về một chuyến.”

Hai người đang hôn nồng nhiệt thì bị tin tức này làm cho choáng váng, đồng thời dừng lại động tác.

Quý Thiếu Ân trước tiên lấy lại tinh thần, sau đó dự định không thèm để ý tới, lần nữa cúi xuống hôn lên cánh môi hồng nhuận mềm mại khiến hấn say đắm.

“Dừng như vậy... Thiếu Ân...”

“Thân thể em còn chưa khỏe, vài ngày nữa hãy về.” Hấn yêu thương vuốt ve gương mặt tái nhợt của Kỷ Á Thanh.

“Em thực sự đã khỏe rồi, hôm nay về đi thôi, đừng để ba nuôi đợi.” Tuy nói vậy nhưng nghĩ đến phải đi về, Kỷ Á Thanh không tránh khỏi bất an.

“Dừng miễn cưỡng, bây giờ cũng muộn rồi để anh gọi nói chuyện với ba, ngày khác chúng ta sẽ về.”

“Em có thể đi được, hơn nữa sớm hay muộn thì cũng phải về.” Kỷ Á Thanh vừa mới khỏi bệnh, giọng nói còn rất yếu.

Quý Thiếu Ân dịu dàng ôm lấy người trong lòng, tại gương mặt ửng hồng của cậu hôn một cái, hấn biết cậu đang lo lắng.

“Đừng lo, bất kể ba có chấp nhận hay không chúng ta cũng sẽ không tách ra.” Hấn nghiêm túc nói.

“Ừm.”

Kỷ Á Thanh tin tưởng hấn, nhưng cậu vẫn lo Quý Vân sẽ không dễ yên như vậy.

Quý Thiếu Ân và Kỷ Á Thanh vừa bước vào Quý gia lập tức nhìn thấy Quý Vân, Hàn Lâm, Quý Thiếu Quân và Quý Thiếu Khải, bốn người đã ngồi đợi sẵn.

Quý Thiếu Ân rất tự nhiên nắm tay Kỷ Á Thanh đi tới trước mặt Quý Vân ngồi xuống. Hấn không mở miệng mà chỉ liếc nhìn ông, xem như đã chào hỏi.

Kỷ Á Thanh nhìn người đang ngồi nghiêm mặt, nhỏ giọng kêu. “Ba nuôi!”

“Đừng gọi ta là ba nuôi!” Ông bỗng đứng nổi giận quát.

Âm thanh vang dội khiến Kỷ Á Thanh bị dọa rụt hai vai lại, bối rối liếc nhìn sang phía Hàn Lâm, do dự không biết có nên gọi mẹ nuôi hay không, lại sợ sẽ giống lúc này, cuối cùng vẫn không lên tiếng, chỉ cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt.

Trước đây ba nuôi cũng rất thương cậu, chưa từng hung dữ với cậu bao giờ, hôm nay ông tức giận như vậy nhất định là vì phản đối cậu và Thiếu Ân ở bên nhau.

Quý Thiếu Ân đau lòng lập tức ôm cậu vào ngực, biểu hiện ý tứ muốn bảo vệ, mắt lạnh trừng người trước mặt, cho dù là cha hấn cũng không được phép đem người bên cạnh hấn đi.

Quý Thiếu Quân mặc dù đang nhàn nhã ngồi bắt chéo chân, nhưng thần sắc của y cũng hơi căng thẳng. Nếu Quý Thiếu Ân xử lý được y sẽ không cần lo, bằng ngược lại y sẽ phải nhúng tay vào.

“Loạn rồi, loạn rồi, ánh mắt của con là thái độ gì?” Uy nghiêm của Quý Vân so với thời điểm năm đó còn là Đường chủ vẫn không có gì thay đổi.

“Ba muốn nói gì?” Quý Thiếu Ân trực tiếp cắt ngang, không có hứng thú nói vòng vo.

“Hai đứa còn không mau buông ra cho ta, hai người con trai ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì?”

“Ba chỉ muốn nói chuyện này thôi sao?” Quý Thiếu Ân càng ôm chặt Kỷ Á Thanh không buông tay, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo.

“Ta sẽ không chấp nhận chuyện hai người các người, con cũng mau trở về tổ chức cho ta, người của Xiết Vân Đường lại đi làm công cho kẻ khác như vậy sao?” Ánh mắt sắc như chim ưng của Quý Vân trừng thẳng hấn.

“Con sẽ không quay về, nếu ba không chấp nhận tụi con, con sẽ dẫn Tiểu Thanh đi đến một nơi khác bắt đầu cuộc sống mới.” Bất luận có nói thế nào hấn cũng không buông tay Kỷ Á Thanh.

Quý Vân giận tím mặt vỗ bàn. “Thái độ của con là sao, chẳng lẽ con không sợ ta sẽ ra tay với Ân Trọng Hiên?”

“Con nói rồi, con sẽ rời khỏi Ân thị, rời khỏi nơi này, ba tốt nhất đừng động tới bọn họ!”

Trong đôi mắt lạnh lẽo thâm thúy chợt lóe lên hàn quang, hấn tuyệt đối sẽ không để chuyện của mình liên lụy đến bạn bè.

“Ba à, thứ cho con nói một câu, chuyện nhà của chúng ta không can hệ đến kẻ khác, con tuyệt đối sẽ không ngồi yên.” Quý Thiếu Quân vẫn giữ nụ cười nhả nhặn.

Quý Vân liếc mắt trừng Quý Thiếu Quân một cái, cảm thấy đàm phán với Quý Thiếu Ân không xong liền hướng Kỷ Á Thanh nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Tiểu Thanh, con rời xa Thiếu Ân đi, ta sẽ cho con một gia đình mới, cuộc sống mới.”

“Cho dù thế nào chúng con cũng sẽ không tách ra.” Kỷ Á Thanh dùng ánh mắt kiên định, không e sợ mà nhìn người trước mặt, những ngón tay đan chặt vào tay Quý Thiếu Ân.

Quý Vân lần thứ hai tức giận đập bàn. “Được lắm, cho người ở Quý gia bao nhiêu năm, đây là cách người báo đáp ta sao?”

“Xin lỗi.” Kỷ Á Thanh cúi thấp đầu, cậu hổ thẹn với ba nuôi nhưng cũng không muốn rời đi người mà vất vả lắm cậu mới có được.

“Người là do con chăm sóc, con nghĩ Tiểu Thanh không cần phải báo đáp ba cái gì, xem ra giữa chúng ta không còn chuyện gì để nói.”

Không đành lòng nhìn người yêu bị làm khó dễ, Quý Thiếu Ân đứng dậy chuẩn bị đem cậu rời đi.

“Khoan đã!” Hàn Lâm gọi hai người lại, bắt mắt nhìn Quý Vân. “Lão gia, được rồi, ông đã làm Tiểu Thanh sợ đấy.”

Bà dịu dàng hướng Kỷ Á Thanh đưa tay ra.

“Tiểu Thanh lại đây cho mẹ nhìn một chút, mấy năm không gặp, đã lớn như vậy rồi sao.”

Hàn Lâm thực sự rất thương đứa nhỏ này. Năm đó cậu được Quý Thiếu Ân đưa về, còn tuyên bố muốn nuôi dưỡng bà đã rất vui, rốt cục cũng có thêm được một tiểu hài tử, cậu tuổi còn nhỏ lại ngây thơ hoạt bát, so với ba đứa con lớn của bà thì đáng yêu hơn nhiều.

Thai độ chuyển biến bất ngờ khiến Kỷ Á Thanh hơi sửng sốt một chút, sau khi đi qua có phải lại giống như lúc này bị đuổi trở về? Cậu chần chừ nhìn Quý Thiếu Ân, mà Quý Thiếu Ân cũng đề phòng nhìn mẹ hắn.

Đối với thái độ của bọn họ Hàn Lâm cũng không hề tức giận ngược lại vui mừng vì con trai bà thực sự rất quan tâm đến Tiểu Thanh, bà nở nụ cười hiền từ trấn an cậu.

“Tiểu Thanh đừng lo, ba con vừa rồi chỉ đùa một chút thôi, đừng để tới ông, lại đây để mẹ ngắm kỹ con xem nào.”

Kỷ Á Thanh nhìn sang Quý Thiếu Ân, thấy hắn gật đầu, lại nhìn về phía Quý Thiếu Quân thấy y cũng gật đầu cậu mới dám bước lại gần bà ngồi xuống, nhỏ giọng. “Mẹ nuôi.”

“Tiểu Thanh, sau này nên đổi cách xưng hô, phải gọi là mẹ mới đúng.”

Hàn Lâm nâng mặt cậu lên, ngắm nhìn cẩn thận.

“Tiểu Thanh đúng là càng lớn càng đẹp, để lại bên cạnh Quý Thiếu Ân thật đáng tiếc.” Nói xong giống như rất tiếc nuôi mà lắc đầu vài cái.

Kỷ Á Thanh mơ hồ nhìn Quý Thiếu Ân, thấy ánh mắt hắn vô cùng phần nộ bắn về phía Quý Vân, mà Quý Vân lại xem như chưa có chuyện gì xảy ra, bộ dạng nhàn nhã uống trà.

“Đừng lo lắng, ba các con không có phản đối chuyện con và Thiếu Ân, ông ấy chỉ muốn thử lòng hai đứa, không ngờ tình cảm của các con lại kiên định như thế, sau đó còn muốn dùng những vấn đề nhân sinh phải đối mặt để khảo nghiệm hai đứa, nhưng xem ra đã không còn vấn đề.”

Từ mấy năm trước, chuyện giữa Thiếu Ân và Á Thanh đã từng khiến bà và Quý Vân lo lắng, nhưng bà cũng đã sớm nhìn ra, một khi đứa nhỏ này lớn lên Thiếu Ân nhất định sẽ rời đi.

Về phần Quý Vân, tuy rằng ông từng phản đối nhưng thấy hai người họ tựa hồ không thể tách ra, cho dù là hai năm chia lìa cũng thể thể lay chuyển, cuối cùng đành phải thỏa hiệp.

Bọn họ gặp được nhau xem như là số mệnh, nếu Thiếu Ân đã cứu Á Thanh thì coi như đối với cậu phải có trách nhiệm.

“Hai người thật sự không phản đối con và anh Thiếu Ân sao?” Ánh mắt ảm đạm của Kỷ Á Thanh rốt cục cũng lấy lại hào quang.

“Tiểu Thanh ngốc, nếu phản đối thì bọn ta đã không đổi thái độ, còn không mau gọi một tiếng mẹ?”

Hàn Lâm yêu thương vuốt ve hai gò má của cậu, đứa bé này thật đơn thuần đáng yêu, xem ra năm đó Thiếu Ân kiên quyết vì cậu rời đi là đúng.

“Mẹ!”

Kỷ Á Thanh hơi đỏ mặt, như vậy có phải cậu và Thiếu Ân đã được chấp nhận rồi không? Nhưng còn có một chuyện khác... “VẬY... anh Thiếu Ân phải trở về Xiết Vân Đường sao?”

“Nó đã muốn đi làm sao có khả năng giữ lại, ba con khi này chỉ nói đùa thôi. Năm đó ông còn nói với ta, nếu Thiếu Ân ra ngoài làm một nhân viên nhỏ mà có thể trụ được một năm ông sẽ không quản nữa, không ngờ nó làm một cái thì đã qua mấy năm, hơn nữa chưa tới một năm đã được lên chức giám đốc, như vậy còn lý do gì để bắt nó trở về?”

Cá tính của Quý Thiếu Ân không thích hợp với tổ chức, hẳn không thích những hành động tàn nhẫn bên trong bang hội, bọn họ đã sớm nhìn ra, chỉ là Quý Vân không muốn uống phí nhiều năm huấn luyện hẳn nhưng rốt cục cũng chẳng giữ được, xem ra hẳn vẫn thích hợp với công việc kinh doanh hơn.

“Cảm ơn ba mẹ.” Kỷ Á Thanh vui mừng nhìn bọn họ, sau đó lại quay sang mỉm cười ngọt ngào cùng Thiếu Ân.

“Nếu như Thiếu Ân bắt nạt con nhất định phải nói cho mẹ, mẹ sẽ giúp con lấy lại công bằng.”

“Thiếu Ân sẽ không bắt nạt con, anh ấy đối với con luôn rất tốt.”

Thật ra người bắt nạt mới chính là cậu, mấy ngày nay cậu thường hay nổi nóng với hẳn, nhưng Thiếu Ân chỉ mỉm cười đầy cương chiều.

“Tiểu Thanh lại đây ba ôm một cái.” Đứa nhỏ này quả thật đáng yêu vô cùng, trước đây khi còn ở Xiết Vân Đường đều khiến mọi người hài lòng.

Kỷ Á Thanh chậm rãi đi tới, ngay lúc sắp bị Quý Vân ôm, Quý Thiếu Ân đã đoạt lại người ôm vào ngực.

“Ba muốn làm gì? Vừa rồi còn nói chuyện không có tính người, nay lại muốn đoạt người của con?”

“Anh Thiếu Ân!” Kỷ Á Thanh đỏ mặt kêu lên, ở trước mặt ba mẹ lại ăn nói như vậy.

“Đúng là phản rồi, rốt cục thì ai mới là chủ cái nhà này a?” Quý Vân không khỏi than thở, từ sau khi ông từ chức thì ba đứa con không ai còn sợ ông cả.

Quý Thiếu Quân này giờ đang xem trò vui giờ mới chịu mở miệng, vẫn là nụ cười khiến người ta chói mắt.

“Ba vẫn là chủ của Quý gia, nhưng ba đã quên rồi, hiện tại trong nhà chính chỉ còn lại ba mẹ hai người thôi, muốn quản tụi con... e khó lắm.”

Quý Vân cũng không thèm để ý đến chuyện uy nghiêm của ông bị coi thường, ông hiện tại chỉ quan tâm đến một chuyện khác.

“Thiếu Quân, con sẽ không khiến cho ba thất vọng đi. Lúc nào thì cưới vợ cho bọn ta ẵm cháu?”

Thiếu Ân đã không thể trông cậy vào, bất quá ông vẫn còn hai đứa con trai khác.

“Hahaha...” Y bỗng cười rộ lên, cười đến nổi da đầu muốn phát run.

Quý Vân và Hàn Lâm không hện mà khẽ rùng mình, y cười như thế là có ý gì?

“À, Thiếu Khải à, tỉnh dậy đi, con chừng nào thì cho chúng ta được ẵm cháu?”

“Đừng đánh thức nó, Thiếu Khải vừa rồi ở phòng phẫu thuật rất bận rộn, cứ để cho nó ngủ.”

Quý Thiếu Quân kiêu ngạo nhìn đứa em trai nhỏ nhất, bệnh viện riêng của tổ chức có những người này, chỉ cần bọn họ ra tay, ai dám không bình phục.

“Thân thể không thoải mái sao?” Quý Thiếu Ân dịu dàng hỏi người trong lòng đã sớm mở mắt không nổi.

Kỷ Á Thanh dụi mắt. “Không phải, chỉ là ngồi một hồi tự dưng thấy buồn ngủ.”

Quý Vân một mình than thở, ba đứa con trai hoàn toàn không để ông vào mắt.

Một đứa so với ông năm đó càng máu lạnh vô tình, một đứa từ lúc vào cửa đã ngủ gà ngủ gật, một đứa khác chỉ lo nói chuyện yêu đương, lúc này ông chỉ giả vờ nổi giận cũng không phát hiện.

Bỗng nhiên ông thấy hối hận vì năm đó ham muốn hưởng lạc nên từ chức quá sớm, hiện tại cả ba đứa con đều sắp leo lên đầu ông rồi.

END 10

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Trời xanh mây trắng, những tòa nhà cao tầng san sát, dưới đường xe cộ qua lại tấp nập...

Quý Thiếu Ân lần thứ hai đứng ở vị trí này phóng tầm mắt nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ, có điều tâm tình so với trước kia đã hoàn toàn không giống. Hắn ung dung thưởng thức một tách cà phê, nhớ lại bộ dáng nhiệt tình cùng những cử chỉ ngọt ngào của Kỷ Á Thanh, khóe môi không khỏi nhếch lên.

Nếu như thời điểm đó hắn có thể dừng cảm hứng Kỷ Á Thanh nói rõ tâm ý, hai người cũng không phải chịu khổ sở như vậy.

Bất quá trải qua sóng gió bọn họ hiện tại mới có thể hạnh phúc như thế này.

“Thiếu Ân.” Kỷ Á Thanh gõ gõ cửa rồi tự bước vào.

“Tan học rồi sao, có mệt không?” Quý Thiếu Ân kéo người yêu ngồi xuống ghế sofa.

Kỷ Á Thanh lắc đầu. “Thiếu Ân, sáng ngày mốt anh có bận việc gì không?”

“Không bận, muốn đi đâu sao?” Vào thứ bảy, chủ nhật hắn tuyệt đối không sắp xếp lịch công tác hoặc xã giao, hai người ngày thường phải đi làm đi học, chỉ có cuối tuần mới hoàn toàn hưởng thụ được khoảng thời gian ngọt ngào.

Đôi mắt Kỷ Á Thanh chợt sáng lên. “Chúng ta tìm Tiểu Phàm cùng bọn người Tử Phong đi ra biển chơi đi, em muốn xem cá heo, gần đây công việc bề bộn, bọn họ nhất định cũng rất mệt mỏi, chúng ta ra ngoài thư giãn có được không?”

“Được, anh sẽ sắp xếp.” Quý Thiếu Ân vén sợi tóc rơi bên má cậu, khẽ nhắm nháp đôi môi mềm mại tinh tế.

“Được rồi, Thiếu Ân...” Kỷ Á Thanh chủ động dứt môi, tiếp tục nữa cậu sẽ mất khống chế, mặc dù cậu không phải đối tượng “đóng phim” ở văn phòng nhưng hiện tại cậu đang có chuyện cần bàn.

“Thiếu Ân, chờ thêm mấy năm nữa sau khi em tốt nghiệp, em muốn mở một quán bar có biểu diễn đàn dương cầm được không?”

“Huh?” Quý Thiếu Ân ngẩn người ra.

“Có được hay không?”

“Không được! Thời điểm ở New York em dám chạy tới quán bar làm việc anh còn chưa tính, bây giờ còn dám đề cập chuyện này?”

“Em khi đó chỉ đến đánh đàn thôi mà, hơn nữa một tuần lễ chỉ làm có một đêm, đừng giận mà, Thiếu Ân...” Kỷ Á Thanh kéo dài âm thanh, lắc lắc cánh tay hắn làm nũng.

“Chỉ một đêm?” Quý Thiếu Ân nhú mày. “Nếu thực sự có chuyện gì, chỉ cần một lần là đủ.”

“Còn có anh Nam Cung mà, hơn nữa em biết tự bảo vệ mình, tuy rằng không đánh lại bọn họ, nhưng em chạy rất nhanh.”

“Cái gì cũng nói được.” Khẽ búng lên cái trán bóng loáng của cậu, vết thương trước đây cũng đã mờ đi.

“Có được hay không? Em thích cảm giác biểu diễn đàn dương cầm ở quán rượu, hơn nữa em cũng đã nghĩ ra tên quán rồi, gọi là The tears of Angel. Hi hi, cái tên này không có vấn đề gì chứ?”

Thấy trên gương mặt điển trai của Quý Thiếu Ân xuất hiện một mảng hồng, cậu tiếp tục cười nói.

“Không sao đâu, có anh ở đây mà. Anh trên danh nghĩa là ông chủ đằng sau, hơn nữa còn có anh Thiếu Quân và Xiết Vân Đường làm chỗ dựa, kẻ nào dám tới gây chuyện?”

“Sau này hãy nói.”

“Hi hi.” Cậu biết hắn đã thỏa hiệp. “Thiếu Ân, em yêu anh nhất!”

Kỷ Á Thanh hôn lên môi hắn một cái, lặng lẽ tựa vào ***g ngực vĩnh viễn sẽ vì cậu mà che mưa che gió, nghe nhịp trái tim vì cậu mà lên tiếng đập, hạnh phúc này là duy nhất, không gì có thể thay thế được.

Ánh mặt trời ấm áp khẽ xuyên qua khung cửa sổ lớn rơi vào thân ảnh của hai người, hai mặt dây chuyền thủy tinh trước ngực phản chiếu những tia sáng lung linh chói mắt, cũng giống như họ, trong mắt chỉ có nhau. Trong tương lai, bọn họ vẫn sẽ tựa vào nhau, thương yêu nhau, bọn họ tin tưởng cả hai sẽ mãi mãi hạnh phúc ngọt ngào cùng nắm tay bước tiếp, vĩnh viễn không chia lìa.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-ai-tieu-tinh-nhan>